

Giới thiệu Chỉ Cưng Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí

Truyện Chỉ Cưng Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí, chuyện nói về hai con người mới lạ, tuy tài sắc có thừa nhưng tình duyên phải dựa vào người khác.

Một đạo thánh chỉ ban xuống, thiên hạ sáng sủa hẳn lên. Đích nữ của Tướng phủ, tài sắc vẹn toàn, nay tứ hôn cho Thái tử, phong làm Thái Tử phi. Nàng chính là đích nữ của tướng phủ, năm tuổi ở trên đường đùa giỡn mỹ nam con nhà lành, bảy tuổi đã chơi đùa khắp kinh thành.

Hắn, là Đông cung Thái tử, bảy tuổi đã có năng lực vì đất nước mà bày mưu, mười tuổi lâm triều nghe báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cưng Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: THÁNH CHỈ TỬ HÔN

"Trốn đi, tiểu thư của tướng phủ lại đi ra khỏi phủ rồi....." Trên đường cái của Kinh thành, không biết là người nào đã hét to lên một tiếng. Đường cái vốn dĩ đang náo nhiệt nhất thời cô cùng yên lặng.

Vân Liên Nhược chân trước đá vào mấy cái sọt đựng rau và trứng, vẻ mặt đau lòng: "Bỏn tiểu thư không có duyên với ai sao?" Âm thanh ủy khuất kia, thật sự làm cho người khác nghe thấy mà đau lòng. Nhìn lại người một chút, hơi cúi đầu, lộ ra một nửa mặt trắng nõn, một nửa mặt đỏ như mây, làn da giống như ngọc, thật đẹp!

Lúc này, mỹ nhân ngẩng đầu, cả khuôn mặt cứ như vậy mà lọt vào trong mắt của mọi người. Quý a.....Nửa mặt là mỹ nhân, nửa mặt là quỷ, người được nói chính là Vân Liên Nhược.

Má phải của Vân Liên Nhược trắng nõn, nhưng má trái lại có một cái bớt màu đỏ dài dũn tồn có từ khi sinh ra. Dung nhan này của nàng, không biết đã hù dọa bao nhiêu người. Người khác mà có khuôn mặt xấu như vậy, chắc chắn sẽ trốn tròn khuê phòng. Thế nhưng, Vân Liên Nhược là một quái thai, mỗi ngày đều mang khuôn mặt quỷ đó ra khỏi phủ, trà trộn vào Kinh thành.

Nói đến sự tích huy hoàng của Vân Liên Nhược tiểu thư của Tướng phủ, thì có nói đến mười ngày mười đêm cũng nói không hết. Năm tuổi Vân Liên Nhược ở trên đường đùa giỡn mỹ nam, bảy tuổi chơi đùa khắp kinh thành, trà lâu, tửu quán, ca uyển (nơi nghe ca hát), đồ phường, thậm chí ngay cả thanh lâu cũng có dấu chân của nàng. Là nữ nhân quân là áo lượt đầu tiên của Kinh thành, người được nói đến chính là nàng.

Nhiệm Tâm đứng ở bên cạnh, mảnh liệt trợn trắng mắt, tiểu thư, ngài làm chuyện như vậy, người trong Kinh thành nếu như nhìn thấy ngài mà không trốn, thì đó mới là kì quái đó.

Giống như là cảm thấy hành động trợn trắng mắt của Nhiệm Tâm, Vân Liên Nhược nghiêng đầu nhìn về phía nàng ấy, không nói lời nào, cứ nhìn nàng ấy cười như vậy.

Nhiệm Tâm đột nhiên thấy lạnh run, có chút chân chó nói: "Tiểu thư, hôm nay thời tiết tốt, rất thích hợp để đi dạo." Ông trời, cho sét đánh nàng đi, trước kia, làm sao nàng lại có thể đi theo một người chủ tử như vậy chứ, số của nàng thật khổ mà, ai có thể tới cứu nàng không.

"Tiểu Tâm Nhi, so với việc đi dạo chơi, lúc này bỏn tiểu thư muốn dạy dỗ người hơn." Âm thanh của Vân Liên Nhược mềm mại, dịu dàng, rất là dễ nghe. Nhưng âm thanh như vậy truyền vào trong tai của Nhiệm Tâm, tuyệt đối chính là âm thanh của ma quỷ.

"Tiểu thư, người ta biết sai rồi, sẽ sửa mà. Không cần dạy dỗ a" Có trời mới biết, dạy dỗ ở trong miệng của Vân Liên Nhược là ngang ngửa với tra tấn thể nào.

Vân Liên Nhược bị hành động chân chó của Nhiệm Tâm làm nắc cười, tâm tình tốt "Tha" cho nàng ấy. Chắp tay sau lưng, ngâm một bài hát ngắn đi tiếp.

Nhiệm Tâm thấy vậy, trong lòng âm thầm thở phào một hơi, may mà tiểu thư không có tiếp tục truy cứu.

"Bánh bao, bánh bao đây, bánh bao thơm ngon hấp dẫn vừa mới lấy ra khỏi lò hấp đây.." Thúc bán bánh bao hét lớn

Hơi nước nồng đậm, mùi vị thơm phức của bánh bao, làm cho đầu óc của người ta chuyển qua chuyển lại. Vân Liên Nhược đi tới, kéo một cái băng ghế ngồi xuống: "Thúc bán bánh bao, cho ta một lồng bánh bao đi"

"Đến đây, khách quan muốn ăn...nhân...gì? Nhìn thấy rõ người đến là Vân Liên Nhược thì thúc bán bánh bao lập tức nói cả lẫn

"Thúc bán bánh bao, cho tới bây giờ tiểu thư nhà ta chỉ ăn nhân thịt, lấy đến đây một chút đi" Nhiệm Tâm lấy bạc ra đưa cho hắn.

Nhận bạc, thúc bán bánh bao cười khổ, hôm nay lại phải về nhà sớm rồi. Một ngày buôn bán, cứ như vậy...mà bay mất. Chỉ là, Vân tiểu thư trả tiền thù

lao, cũng đủ tiền mà hần buôn bán lời trong một ngày, Ở kinh thành, Vân Liên Nhượng mặc dù được gọi là nữ nhân kiều ngạo quần là áo lượt đầu tiên, nhưng so với những kẻ ăn chơi trác táng khác, thì Vân Liên Nhượng quả thật không tính là gì. Nàng ấy ăn cái gì đều sẽ trả tiền thù lao, mua đồ cũng trả tiền thù lao, nhưng mà, chỉ cần nàng ấy xuất hiện ở quầy hàng nào, thì người cũng chỉ có thể về nhà trước thời gian thôi.

"Vân tiểu thư, bánh bao của ngài." Thúc bán bánh bao đưa lên một lồng bánh bao nhân thịt bò.

"Thơm quá, thơm quá, ở trong Kinh thành cũng chỉ có bánh bao ở chỗ của thúc là bán hợp với khẩu vị của ta thôi" Vân Liên Nhượng ăn say sưa nhưng vẫn không quên đánh giá một phen.

Thúc bán bánh bao cười khò, tay nghề của mình được người khác khen, hần phải vui vẻ chứ, có lẽ là vì người nọ là Vân Liên Nhượng, cho nên hần mới không cách nào vui vẻ được.

Vân Liên Nhượng không nhìn cũng biết nét mặt già nua của thúc bán bánh bao chính là đang than khóc, mỗi lần nàng đến, thúc bán bánh bao đều có bộ dạng này, nhìn hoài cũng thành thói quen. Cần thận tính toán, Vân Liên Nhượng cũng là khách hàng lâu năm của chỗ này.

"Thúc bán bánh bao, thúc cười lên một cái đi, bộ dạng này của thúc giống như ta thiếu nợ thúc mười năm chưa trả vậy, hôm nay bánh bao của thúc bốn tiểu thư sẽ mua hết toàn bộ. Một lát nữa đưa đến Tướng phủ cho ta nha" Trước khi rời đi, Vân Liên Nhượng mua hết toàn bộ bánh bao, tất nhiên, người trả tiền vẫn là Nhiệm Tâm.

Nhìn thấy Vân Liên Nhượng đi khỏi, thúc bán bánh bao lộ ra một nụ cười, mặc dù Vân tiểu thư lúc nào cũng làm một số chuyện kinh thế hãi tục, nhưng mà nàng rất tốt bụng. Bởi vì, Vân Liên Nhượng đã dặn hần đưa bánh bao đến Tướng phủ, nhưng sau đó chỗ bánh bao này, chắc chắn không phải đến Tướng phủ. Nếu như Nhiệm Tâm mà nghe thấy hần nói như vậy, nhất định sẽ nhảy dựng lên mà mắng to, người già rồi mắt mờ sao, tính tình của tiểu thư thiện lương, trên thế giới vốn không có người xấu. Trên đời này, tâm tư đen tối nhất chính là tiểu tử của nàng.

Tiếp tục đi từ từ trên đường cái của Kinh Thành, Vân Liên Nhượng nhìn đông nhìn tây, thỉnh thoảng trêu đùa mấy người bán hàng một chút.

Đột nhiên, Vân Liên Nhượng ngừng bước, ngơ ngác đứng trên đường cái. Nhiệm Tâm không có để ý tới Vân Liên Nhượng đã ngừng lại, nên dừng một cái.

"Đầu quá a, lỗ mũi của ta." Nhiệm Tâm ôm cái mũi kêu to. Sau đó, chợt nghe thấy một tiếng rống còn to hơn, Kinh thành sắp loạn.

"Thật buồn chán mà! Vân Liên Nhượng ngửa mặt lên trời thở dài, nàng nhớ đến cuộc sống điện thoại di động và máy vi tính. Buồn chán, có thể chơi game, lên mạng nói chuyện phím với bạn bè. Mua sắm, du lịch, đi chơi... Cuộc sống hiện đại mười sáu năm xa cách ời, người đang ở đâu? Ở đâu?

So với chuyện Vân Liên Nhượng đang thở dài, những người khác cũng không còn bình tĩnh. Dọn quá, đóng cửa nghỉ bán, về nhà đóng cửa lại không dám đi ra ngoài, đây là ý nghĩ duy nhất của bọn hần. Vân Liên Nhượng buồn chán, thì bọn họ cũng sẽ không có may mắn gì. Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, chuẩn mất.

Nhiệm Tâm vừa định vì một cuộc sống sau này của mình mà mặc niệm, đột nhiên hai mắt sáng lên, hưng phấn nói:" Tiểu thư, là Tề thúc" Tề thúc là quản gia của Tướng phủ, không có chuyện gì, hần nhất định sẽ không chủ động xuất hiện trước mặt của tiểu thư. Một khi hần chủ động tới gặp tiểu thư, thì tuyệt đối là đã xảy ra chuyện lớn.

Khi nói chuyện, Tề thúc đi tới trước mặt Vân Liên Nhượng, thở hồn hển: "Tiểu thư...Tiểu thư, thánh... Thánh chỉ, tướng gia kêu ngài lập tức trở về nhà."

Vân Liên Nhượng nhíu mày, thánh chỉ, thánh chỉ là gì thế? Cho dù có thánh chỉ, phụ thân của nàng không phải đang ở nhà sao? Tìm nàng làm cái gì?

"Tề thúc, có chuyện lớn gì xảy ra sao"

"Chuyện lớn, là một chuyện vô cùng lớn. Hoàng đế hạ chỉ tứ hôn cho tiểu thư, cho..." Tề thúc còn chưa nói hết câu quay lại đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Vân Liên Nhượng đâu cả, tốc độ đó, một chữ cũng không thể nào hình dung nổi hiếm khi thấy tiểu thư để tâm như vậy.

Mẹ nó! Vân Liên Nhượng có thể không để tâm sao? Hôn sự đó chính là chuyện lớn cả đời đó, đặc biệt là nàng chỉ sâu sắc chấp nhận được chế độ một vợ một chồng đã được dạy thôi, nàng tuyệt đối sẽ không chấp nhận nam nhân có năm thê bảy thiếp. Lúc trước nghĩ rằng, lấy tiếng tăm và khuôn mặt như quý này, sẽ không có người đến cầu hôn. Làm sao mà Hoàng đế có thể bất ngờ hạ chỉ tứ hôn chứ? Còn có, cái tên trùng thú đáng ghét tứ hôn cho nàng là ai?

Sau một chén trà nhỏ, Vân Liên Nhượng đã chạy tới trước cửa của tướng phủ, ở bên ngoài Tướng phủ đang có nhiều người vây quanh. Không biết là ai hô lên một câu: "Vân tiểu thư đã trở lại" Người đang vây xem, lập tức tách ra nhường đường cho nàng.

Công công truyền chỉ nhìn thấy Vân Liên Nhượng, lập tức lấy ra thánh chỉ: "Thánh chỉ đến, Vân Liên Nhượng tiểu thư của Tướng phủ tiếp chỉ"

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế..."

Mọi người đồng loạt quỳ xuống hành lễ, Vân Liên Nhượng vẫn còn đứng ở chỗ đó như cũ. Công công truyền chỉ thấy vậy, không có nghĩ nhiều, mở thánh chỉ ra đọc: "Phụng thiên thừa vận , hoàng đế chiếu viết: Vân Liên Nhượng đích nữ của Tướng phủ, tài đức vẹn toàn, nay tứ hôn cho Thái tử, phong làm Thái tử phi, mấy ngày tới sẽ thành hôn. Khâm thủ"

"Thái tử phi nương nương, còn không mau lĩnh chỉ tạ ơn?"

Vân Liên Nhượng nghiêng răng nói: "Tạ hoàng thượng long ân." Sau đó đi vào Tướng phủ. Nhiệm Tâm thay Vân Liên Nhượng cầm thánh chỉ đi theo vào.

Đứng ngoài cửa, Phẩm thức lặng lẽ nhét ngân phiếu vào tay của công công truyền chỉ. Vân tướng khuôn mặt tươi cười nghênh đón người: "Công công vất vả rồi, vào trong phủ uống chút trà đi, mời"

Lý công công từ chối: "Đây là việc mà Táp gia phải làm, Táp gia còn phải mau chóng trở về phục mệnh. Chúc mừng tướng gia." Nói xong, ngồi lên xe ngựa trở về Hoàng Cung.

Vân tướng đi vào phủ, trong nháy mắt tươi cười ở trên mặt liền biến mất, chạy đến Thanh Liên các của Vân Liên Nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cung Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: THÁI TỬ TRÍCH TIÊN

Ở Thanh Liên Các.

Vân Hải Phong bước vào liền nhìn thấy nữ nhi bảo bối của hắn đang an nhàn nằm trên nhuyễn tháp, trên nệm là thánh chỉ sáng rực vô cùng nổi bật. Khóe mắt của Vân Hải Phong giật giật, ôi nữ nhi, cho dù con không hài lòng chuyện hoàng đế tử hôn, nhưng đó tốt xấu gì cũng là thánh chỉ mà!

"Tướng gia." Nhiệm Tâm khom người hành lễ, biết điều rời khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại, canh chừng ở bên ngoài.

"Sau này con có tính toán gì không?" Vân Hải Phong tùy ý ngồi xuống, trên người không còn sự khôn khéo khi lần lộn nhiều năm trên quan trường nữa, nếu có, chỉ là sự quan tâm của phụ thân đối với nữ nhi mà thôi.

Vân gia là một gia tộc lớn ở Vương Triều Thiên Khải, ba đời đều giữ chức Thừa tướng, có sức ảnh hưởng rất lớn đối với Vương triều Thiên Khải. Đến đời của Vân Hải Phong, Vân gia đã là quyền thế vang dội, đương kim Thái Hậu xuất thân từ Vân gia, Hiền phi được hoàng đế cưng chiều nhất trong cung cũng xuất thân từ Vân gia, Vân Hải Phong rất hài lòng với thời trẻ của mình, giữ chức Thừa tướng hơn hai mươi năm. Nói như vậy, việc sắc phong Vân Liên Nhượng trở thành Thái tử phi, không có vấn đề gì. Nhưng Vân Liên Nhượng là loại người nào? Là nữ nhân quân là áo lượt đứng đầu ở Kinh thành, Thủy Nguyệt Hoa là ai? Là Thái tử tài hoa kinh người của Vương triều Thiên Khải được mọi người khen ngợi. Hoàng đế tử hôn cho hai người này như vậy, người khác rất khó mà không nghi ngờ rằng hắn có ý đồ xấu.

"Tất nhiên là đóng cửa chờ gã đi." Vân Liên Nhượng vô cùng bình tĩnh, nhưng nhiệt độ ở Thanh Liên Các trong mắt đã hạ xuống rất nhiều.

"Con xú nha đầu này, đừng nói cho phụ thân biết là con không đoán được ý đồ của Hoàng đế nha. Nếu như con không hài lòng, dù có bỏ đi chức quan, phụ thân cũng sẽ không để cho con bị ủy khuất." Vân Hải Phong nhìn thấy bộ dạng cái gì cũng không để ý kia của Vân Liên Nhượng, làm cho hắn bức bối! Nhưng mà, có cách gì khác. Ai bảo cả đời này của hắn, chỉ yêu duy nhất một nữ nhân, cũng chỉ có một nữ nhi này thôi. Nữ nhi của hắn, làm sao hắn không hiểu được, hành động kiêu ngạo quân là áo lượt của nó chẳng qua là vì muốn bảo vệ cho mình mà thôi.

"Con ủy khuất? Làm sao có thể, thái tử điện hạ phong hoa tuyết đại, dung mạo khuynh thành, mà con thì lại có khuôn mặt giống như quỷ, người ủy khuất phải là hắn mới đúng." Nếu như không trốn được, cuộc sống lại nhàm chán như vậy, vui đùa một chút cũng không sao. Chỉ hy vọng lần vui đùa này đừng để cho nàng quá nhàm chán thì tốt hơn.

"Nhượng Nhi, con biết phụ thân không phải nói cái này mà. Nữ nhi của ta, sao có thể bị mấy tên phạm phu tục tử ghét bỏ chứ." Vân Hải Phong trở nên nghiêm túc.

Vân Liên Nhượng cũng ngồi thẳng dậy, trong giọng nói trở nên nghiêm túc hơn: "Con đã có thể tạo nên tiếng tăm như bây giờ, hoàng đế sẽ không thể đánh chủ ý đó lên trên đầu con được đâu. Nếu như hắn đã xuất chiêu, con làm sao có thể lùi bước chứ. Địa vị của Vân gia, thân phận của con, đã định trước là con sẽ bị cuốn vào trong đó. Cho dù hôm nay tránh được, vậy ngày mai thì sao?"

"Ha ha, phụ thân không có nhìn nhầm con." Sắc mặt của Vân Hải Phong vui vẻ: "Muốn làm thế nào thì làm thế đấy, phụ thân luôn ủng hộ con."

"Phụ thân." Vân Liên Nhượng đứng dậy đi đến bên cạnh của Vân Hải Phong, ôm lấy hắn làm nũng. Kiếp trước, nàng có của cải, quyền thế, khuôn mặt đẹp, nhưng lại cô đơn chưa từng hưởng thụ được tình thân. Sau khi mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là nam nhân có chút anh tuấn này. Mười sáu năm qua, mặc dù không có mẫu thân, nhưng mà Vân Hải Phong đã cho tất cả tình thương của người phụ thân. Bảo vệ phần ấm áp này, vẫn luôn là mục tiêu của nàng.

Để vương quá nhạy cảm, thấy Vân gia nhiều đời đều trung thành, nhưng mà Vân gia vẫn hưng thịnh, nên để cho vị đế cao cao tại thượng kia kiêng dè. Nghe đồn Thái tử Thủy Nguyệt Hoa tuyệt thế phong nhã tài hoa, được dân chúng yêu quý. Cuối cùng thì Hoàng đế không thích thái tử bao nhiêu, mới có thể tử hôn mình người "Có tiếng xấu" nữ nhân quân là áo lượt cho Thái tử. Luôn nghe rằng, nhi tử mà hoàng đế sủng ái là Duệ Vương điện hạ do Thực phi nương nung sinh ra. Hoàng thất, vốn là bạc bẽo, tâm tư của Hoàng đế, thì người bình thường làm sao có thể nhìn ra được. Hơn nữa, nàng không đoán ra ý đồ thật sự việc hoàng đế tử hôn lần này.

Sau khi Vân Hải Phong đi rồi, Nhiệm Tâm đi vào.

Vân Liên Nhượng dẫn dò: “Truyền lệnh đến Thiên Tuyết Cung, tì mĩ quan xá hướng đi cửa tất cả quan viên đại thần trong Kinh thành. Lại nói Mặc Kiếm lập tức chạy tới Kinh Thành.”

“Vâng, tiểu thư.” Nhiệm Tâm rời đi, truyền lại chỉ thị. Xem ra Kinh thành sẽ rất náo nhiệt. Chỉ là tiểu thư để cho Mặc Kiếm đến đây, Tiểu Vũ Nhi mà biết sợ là nàng ấy phải oán niệm một trận rồi.

Vân Liên Nhượng nhìn sắc trời một chút, vẫn còn sớm, bò lên trên giường ngủ thật say, tối nay, sẽ không có thời gian ngủ.

Phủ Thái tử và Tướng phủ chỉ cách hai con đường. Vân Liên Nhượng nhận được thánh chỉ thì Thủy Nguyệt Hoa cũng nhận được.

Bây giờ là giữa tháng tư, trong phủ Thái tử lại là cảnh xuân rực rỡ. Trong lúc đó đình đài và lầu các tràn đầy sức sống lại được thêm vào cây tre xanh và tảng đá hình thù kỳ quái, các tảng đá hình thù kì quái được xếp chồng lên nhau, đá lồi chồm cao ngất, khí thế bất phàm.

Ở trong hồ, đột nhiên nhô ra một tảng đá lớn, gọi là Thủy Nguyệt đình.

Chiếm cứ ở giữa, bên trong Thủy Nguyệt Hoa một mình pha trà. Khói trắng nhẹ nhàng lượn lờ, Trà Hương nhàn nhạt, lại phối với bộ dạng tuyệt thế kia, tình cảnh này, xa hoa. Nhưng mà, cảnh đẹp lúc nào cũng không thể giữ lâu.

Bên hồ, Giang Thủy Hàn điểm nhẹ mũi chân, phi thân vào Thủy Nguyệt đình, cả quá trình, đều lưu loát liền mạch. Phần công lực này, có thể nói là rất cao.

Giang Thủy Hàn ngồi xuống, liền đằng hắng cổ họng hỏi: “Nghe nói Lão Từ nhà ngươi tứ hôn cho ngươi, mà ngươi cũng đã tiếp chi.” Trong mắt của Giang Thủy Hàn hiện lên vẻ Bất Quái, theo hần, Thủy Nguyệt Hoa chính là một hòa thượng thanh tâm quả dục rồi, lần này vậy mà chấp nhận để lão Hoàng đề tứ hôn, chẳng lẽ đổi tính rồi sao.

“Ừ.” Thủy Nguyệt Hoa thân nhiên đáp một câu.

“Phủ Thái tử này của ngươi cũng nên có một nữ nhân, chỉ là, mỹ nhân trong thiên hạ có rất nhiều, ngươi làm sao lại chọn một nữ nhân như vậy?” Sự tích của Vân Liên Nhượng, hần cũng đã nghe rất nhiều.

“Đây là do phụ hoàng tứ hôn.”

“Giờ chứ, chuyện mà ngươi không muốn làm, thì làm gì có ai có thể ép ngươi chứ, gần đây bốn trang chủ không có chuyện gì làm, sẽ ở lại đây.” Giang Thủy Hàn nói lời này, vô cùng tự nhiên.

Thủy Nguyệt Hoa cử động tay một chút lập tức nói: “Nếu như không có chuyện gì làm, chỗ này của ta cũng có một vài chuyện nhỏ đấy, ngươi có thể làm giúp.”

“Không cần.” Giang Thủy Hàn quyết đoán cự tuyệt, hần mới đến Kinh thành, không muốn bị bóc lột, Thủy Nguyệt Hoa chính là con hồ ly, chuyện nhỏ trong miệng của hần, tuyệt đối không đơn giản.

“Long Ảnh.” Thủy Nguyệt Hoa kêu lên.

“Chủ tử.” Một người mặc hắc y đột nhiên xuất hiện trong đình. Trên mặt của hần, mang theo khăn che mặt, lộ ra một đôi mắt vô cùng lạnh lùng.

“Phủ Thái tử không nuôi người rảnh rồi, đưa Giang trang chủ trở về sơn trang đệ nhất thiên hạ đi.” Thủy Nguyệt Hoa thấp giọng phân phó, Giang Thủy Hàn nổi giận, Long Ảnh không nói lời nào.

Long Ảnh nhìn về phía Giang Thủy Hàn, vô cùng đồng cảm, Giang công tử à, lòng dạ của chủ tử rất hiểm ác, ngài vẫn là nên ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ đi. Bằng không, ngài khó chịu, thân làm thuộc hạ cũng sẽ không dễ chịu. Trong miệng của chủ tử nói là đưa, tuyệt đối sẽ không đơn giản đưa đi. Hần đã từng thực hiện qua mệnh lệnh như vậy rồi, nghĩ đến khi đó, trong lòng của hần vẫn còn sợ hãi. Tin tưởng Giang công tử có thể suy tính thật tốt.

“Thủy Nguyệt Hoa, kiếp trước bốn trang chủ chắc chắn thiếu ngươi mà, lại bị bóc lột như vậy.”

“Ta có cho ngươi chọn mà.” Thủy Nguyệt Hoa cười đến mức vân đạm phong khinh, dung nhan tuyệt thế, nhưng lại còn đẹp hơn hoa mùa xuân gấp mấy lần.

Nhìn thấy nét mặt tươi cười của Thủy Nguyệt Hoa, Giang Thủy Hàn rất muốn đánh hần một trận. Đáng tiếc, hần không đánh lại cái tên lòng dạ hiểm ác đó. Người đời đều truyền tai nhau Thái tử của Vương triều Thiên Khái có dung mạo như trích tiên, khí chất như U Lan, theo hần thấy, người trong thiên hạ đều bị hần che mắt rồi. Sau khi suy nghĩ kĩ, Giang Thủy Hàn ỉu xiu hỏi: “Muốn ta làm cái gì?”

Long Ảnh thấy không còn việc của mình nữa, liền biến mất. Mối mong của Thủy Nguyệt Hoa nhẹ nhàng nói: “Thật sự chỉ là một chút chuyện nhỏ. ngươi.....”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cung Chiêu Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: ĐÒI LẠI GẤP TRĂM LẦN

Gần đến lúc mặt trời lặn, Vân Liên Nhượng bị một trận tiếng ồn đánh thức. Hai mắt khép hờ, hét to ra phía ngoài cửa: “Nhiễm Tâm”

Nhiễm Tâm đẩy cửa vào: “Tiểu thư, có chuyện gì vậy?”

“Bên ngoài có chuyện gì vậy?Ồn ào quá, quấy rầy mộng đẹp của ta.”

Nhìn thấy bộ dạng buồn bực của Vân Liên Nhượng, Nhiễm Tâm nhin cười trả lời: “Các vị tiểu thư ở Tây viện, Bắc viện và Nam viện đi đến đây để chúc mừng tiểu thư. Bây giờ đang ở đại sảnh chờ ngài.”

Vân Liên Nhượng vừa nghe xong, thì đã hiểu ra. Nàng đã nói mà, Thanh Liên Các của nàng lúc nào lại náo nhiệt như vậy. Mấy người tiểu thư đó, chắc chắn là không phải vì quan tâm tới nàng.

“Tiểu Tâm Nhi, người tự ý quyết định, người cảm giác thế nào? Hả ——” Vân Liên Nhượng đứng dậy, cười tà hời. Thanh Liên Các của nàng, không có sự cho phép của nàng, đám tiểu thư kia căn bản không vào được. Bây giờ tất cả đều ở đại sảnh chờ, giải thích duy nhất chính là, Nhiễm Tâm tự ý quyết định, cho các nàng ấy đi vào.

“Không có cảm giác gì. Tiểu thư không phải là đang nhầm chán sao, nô tỳ nghĩ vậy nên mới để cho các nàng ấy đi vào.” Nhiễm Tâm chột dạ mà giải thích, nàng thừa nhận là do nàng muốn xem trò vui, nhưng mà, lúc này tuyệt đối không thể thừa nhận trước mặt của tiểu thư, nếu không được chắc là nàng phải đóng kịch rồi.

“Tiền thưởng tháng này cắt giảm phân nửa.” Vân Liên Nhượng rời khỏi phòng, đi gặp nhóm nữ nhân kia.

“Tiểu thư, ngài không phúc hậu.” Tiền thưởng đáng thương của nàng a, cứ như vậy mà bị tiểu thư bóc lột.

“Lại cắt giảm thêm phân nửa tiền thưởng nữa.” Âm thanh của Vân Liên Nhượng từ trong gió truyền đến, Nhiễm Tâm đau lòng, làm sao nàng lại quên mất tính cách có thù tất báo của tiểu thư chứ. Bạc của nàng a..... Đều do mấy nữ nhân kia, nếu không phải các nàng ấy tìm tới cửa, mình làm gì đến mức bị bóc lột như vậy chứ. Nghĩ đến đây, Nhiễm Tâm nhanh chóng đuổi theo Vân Liên Nhượng, lúc cần thiết, nàng muốn ở bên cạnh hỗ trợ một chút, khiến cho mấy nữ nhân kia thê thảm.

Phòng khách của Thanh Liên Các, Vân Thi Nhã bực tức nói: “Liên Nhượng tiểu thư đâu?”

“Bẩm Nhị tiểu thư, tiểu thư vẫn còn đang ngủ, chưa thức dậy.” Trúc Y cúi đầu đáp lời.

“Tiện tì lớn mật, lúc tỷ muội chúng ta đến Liên Nhượng tiểu thư cũng đang ngủ, chúng ta chờ một canh giờ rồi, nàng vẫn còn ngủ sao. Người là nô tỳ thế nào vậy?” Vân Thi Nhã hét lên. Trong nhóm tiểu thư của Vân gia, ngoại trừ Vân Liên Nhượng, thì thân phận của nàng cũng thuộc loại tôn quý, hôm nay lại bị một tiểu nha đầu nói vậy, làm sao có thể không tức giận chứ.

“Nhị tiểu thư, tiểu thư đã dặn, lúc ngài ấy nghỉ ngơi thì dù trời sập xuống cũng không được đến đánh thức ngài ấy.” Trúc Y đứng mực nói.

“Người, tiện tì này, Vân Liên Nhượng quần là áo lượt không biết lễ nghi thì không nói gì, làm sao mà ngay cả người ở trong Thanh Liên Các cũng không biết quy củ chứ. Hôm nay, bản tiểu thư phải dạy dỗ người thật tốt, để cho người biết các gì gọi là tôn ti, cái gì gọi là quy củ. Người đâu và miệng.”

“Vâng, tiểu thư.” Tiểu Lan nghe thấy tiểu thư nhà mình phân phó, đứng dậy, cho Trúc Y một cái tát. Trúc Y không nghĩ tới Nhị tiểu thư lại can đảm như vậy dám làm càn ở Thanh Liên Các, chân thật bị tát một cái, má trái nhất thời đau rất.

“Nhị tỷ tỷ, nơi này là địa bàn của nàng, chúng ta không nên gây rối mới tốt.” Vân Thi Kỳ ngăn cản nói.

“Đúng vậy đó, Nhị tỷ tỷ.”

“Hôm nay bản tiểu thư sẽ dạy dỗ cái tiện tì này, những người trái lời ta, chính là kẻ thù của ta.” Vân Thi Nha teho thói quen luôn luôn kiêu ngạo, tự nhiên không thêm để lời khuyên nhủ của Vân Thi Kỳ vào tai, theo nàng thấy, Vân Liên Nhượng cái gì cũng tệ, dì của nàng là Hiền phi, người khác kiêng dè thân phận của Vân Liên Nhượng, nàng mới không thêm sợ. Nhất là, Vân Liên Nhượng là một tiện nhân, vậy mà lại được tứ hôn với Thái tử. Thái tử điện hạ tuyệt thế vô song, Vân Liên Nhượng không xứng chút nào, nàng ta không xứng. Người như vậy, chỉ có nàng mới xứng thôi. Không thể không nói Vân Thi Nhã đang mê muội.

Tiểu Lan đứng ở bên cạnh Vân Thi Nhã, cũng là một người có thói quen kiêu ngạo, được Vân Thi Nhã ra lệnh, không hề suy nghĩ chút nào, liền đi đến muốn tát Trúc Y một cái nữa.

Chỉ là, tay của nàng vừa mới giơ lên, trong phòng liền vang lên tiếng quát lạnh lùng: “Người của tôi, các người cũng dám đụng đến sao.” Tiếp theo, một

đạo hồng ảnh hiện lên, Tiểu Lan đột nhiên kêu đau một tiếng rồi ngã xuống.

Vân Liên Nhục là người bao che khuyết điểm, người của nàng, nàng đều không nỡ dạy dỗ, Vân Thi Nhã dựa vào cái gì, lại dám đánh người của nàng.

“Vân Liên Nhục, ngươi làm gì Tiểu Lan vậy? Tiểu Lan nằm trên mặt đất, vẫn không có nhúc nhích.

“Hừ, không nghĩ tới nàng ta không chịu đau được như vậy.” Bản tiểu thư chỉ là phé đi cái tay vừa mới đánh người của nàng thôi. Nhưng mà, như vậy vẫn còn chưa đủ đâu.” Vân Liên Nhục cười vô cùng dịu dàng: “Nhiễm Tâm, làm cho nàng ta tỉnh lại.”

Nhiễm Tâm đi lên trước, vỗ vai cái lên người của Tiểu Lan, trong lòng thầm than, người làm sao xui xẻo như vậy, cho dù là biểu tỷ (Vân Liên Nhục là biểu tỷ của Vân Thi Nhã) của mình có xấu xa, hay bóc lột thuộc hạ của nàng một chút, nhưng mà tiểu thư là người bao che khuyết điểm, đó là có tiếng Cầu nguyện cho người có thể chịu đựng được,

Tiểu Lan bị vỗ tỉnh, cảm thấy cánh tay bị gãy trong nháy mắt sự đau đớn đã xâm nhập vào ý thức của nàng: “Đau..... Tiểu thư cứu nô tỳ.”

“Vân Liên Nhục, cuối cùng ngươi muốn làm cái gì?” Tiểu Lan đã ở bên cạnh nàng nhiều năm, cũng có chút cảm tình.

“Làm cái gì? Ta nghĩ muội biết quy củ của ta. Thì ra là vẫn chưa biết hả.” Vân Liên Nhục ngồi ở ghế chủ vị, nói lập lòe.

Nhiễm Tâm rất chuyên nghiệp, chủ động giải thích cho các nàng: “Quy củ của tiểu thư: Người không phạm ta, ta sẽ không phạm người, nhưng nếu người phạm ta, ta sẽ đòi lại gấp trăm lần. Trúc Y, vừa rồi ngươi bị đánh bao nhiêu cái, thì lúc này phải đánh lại nàng ta gấp trăm lần. Đánh đi, tiếp tục đánh.

“Nô tỳ hiểu rồi.” Vừa rồi, là nàng sơ suất mới bị nàng ta tát một cái, lúc này, nàng muốn đòi lại. Nàng có thể bị đánh, nhưng không thể đánh mất mặt mũi của tiểu thư.

“Chờ một chút, mang nàng ta ra ngoài rồi đánh, chỗ này của tiểu thư, cũng không thể bị làm bẩn được.” Nhiễm Tâm yêu cầu.

“Vâng, Nhiễm tỷ tỷ.” Nàng cũng quên mất, cũng may nhờ có tỷ tỷ nhắc nhở.

“Vân Liên Nhục, ngươi còn để bản tiểu thư ở trong mắt hay không, cứ công khai đánh người của ta như vậy sao.” Vân Thi Nhã tức giận, Vân Liên nhục đánh Tiểu Lan, chính là đang đánh vào mặt của nàng. Sau này làm sao nàng có thể có chỗ đứng ở Vân gia chứ?

Vân Liên Nhục không thèm để ý Vân Thi Nhã đang giận dữ hỏi, để cho Trúc Y mang người đi, rồi sau đó quay đầu sang hỏi Nhiễm Tâm: “Ngươi có nhìn thấy ai đang nói chuyện không?”

“Bắt tiểu thư, thứ cho nô tỳ hoa mắt, chỉ nhìn thấy Tam tiểu thư, Ngũ tiểu thư, Lục tiểu thư, Cửu tiểu thư đang uống trà mà thôi, không có nhìn thấy người nào nói cả.” Nhiễm Tâm đi theo Vân Liên nhục đã lâu, trong lòng đã sớm đen không thể nào đen hơn nữa. Không phải ngươi hỏi có để người ở trong mắt hay không sao, Vân Liên Nhục liền ở trước mặt mọi người không có nhìn thấy.

“Ngươi..... Các ngươi....” Vân Thi Nhã tức giận công tâm, vươn ngón trỏ ra chỉ vào Vân Liên Nhục.

“Nhị muội, ta chưa có nói qua với muội sao, bản tiểu thư ghét nhất là bị người khác chỉ tay vào mặt. Muội lại phạm vào quy củ của ta, ta nên làm cái gì bây giờ nhỉ?” Vân Liên Nhục giả vờ rất khó xử.

“Ngươi, ngươi muốn.....” Bước chân của Vân Thi Nhã không ổn định, ngã ngồi trên ghế.

“Vân Thi Nhã, là do muội quá can đảm, dám đến Thanh Liên Các của ta kiếm chuyện, muội nói xem, có phải bây giờ muội đang sống rất thoải mái hay không, thoải mái đến mức quên luôn thân phận của mình sao.” Hai tay của Vân Liên Nhục để ở trên tay vịn của ghế dựa, nhìn xuống Vân Thi Nhã.

Thân phận, thân phận của nàng, là tiểu thư của chi thứ ở Vân gia, cho dù nàng có dung mạo xinh đẹp thì làm sao, được Hiền phi nương nương yêu thích, thì thân phận của nàng vẫn không thể tôn quý bằng Vân Liên Nhục. Không muốn, nàng không muốn như vậy. Vân Thi Nhã lần tránh ánh mắt của Vân Liên Nhục, mảnh liệt lắc đầu.

“Đại tỷ tỷ, Nhị tỷ tỷ không phải cố ý muốn mạo phạm tỷ, xin tỷ hãy bỏ qua cho Nhị tỷ tỷ đi.” Vân Thi Kỳ cúi người, cầu tình với Vân Liên Nhục.

“Bản tiểu thư biết là muội ấy không phải cố ý.” Vân Liên Nhục trở về chỗ ngồi. Trong lòng của Vân Thi Kỳ vui mừng, nhưng lời nói tiếp theo của Vân Liên Nhục, liền khiến cho nàng bị đá kích.

“Bởi vì, muội ấy chính là cố ý.” Vân Liên Nhục hô to ra ngoài một tiếng: “Người đâu, Vân Thi Nhã không biết tôn ti, phạt nàng ta đi Từ Đường sao chép gia huấn một trăm. Không chép xong, không được ra khỏi Từ Đường.”

Trong đại sảnh các vị tiểu thư khác đồng thời đứng lên, không thể tin được Vân Liên Nhục lại trừng phạt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cưng Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: NỬA ĐÊM HÀNH ĐỘNG

Vân gia là dòng dõi thế gia thừa hưởng theo đời, một số quy củ và lời giáo huấn, vốn là chuyện bình thường trong các gia đình của quan lại. Vân gia là gia tộc hưng thịnh trăm năm qua, bây giờ lời giáo huấn của Vân gia, chép một lần cũng phải tốn không ít thời gian, đừng nói chỉ đến một trăm lần.

Vân Liên Nhượng vừa kêu, trong đại sảnh liền xuất hiện hai nữ nhân, ánh mắt sắc bén của các nàng, vừa nhìn thấy liền biết là hạng người không thể nào sống chung được.

“Nhị tiểu thư, mời đi theo nhóm nô tỳ một chuyến.” Triệu mama và Lý mama đồng thời nói. Các nàng là người nhìn Vân Liên Nhượng trưởng thành, đối với tính tình của Vân Liên Nhượng cũng hiểu rõ. Vị tiểu thư này, không phải là người có thể chọc, nàng ấy đã quyết định xong chuyện gì, thì sẽ không bao giờ thay đổi ý định. Ngày hôm nay chuyện Nhị tiểu thư này bị phạt là chuyện không cách nào thoát được.

“Vân Liên Nhượng, ta là người của Tây viện, ngươi không có quyền phạt ta, ngươi không có cái quyền này.” Mẫu Đan yển đã sắp tới, lúc này, nàng tuyệt đối không thể bị giam vào Từ Đường.

“Triệu mama, ngươi là người lớn tuổi nhất trong Phủ, ngươi hãy nói cho Nhị tiểu thư biết đi, ta có cái quyền đó hay không.” Vân Liên Nhượng ngồi ở đó, nói một câu nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho người khác không thể nào coi thường.

Triệu mama đứng ra trả lời: “Đại tiểu thư là tiểu dòng chính của Vân gia, hiển nhiên là có cái quyền này.”

“Nghe thấy chưa, nghe xong rồi thì hãy ngoan ngoãn mà đi Từ Đường đi, hi vọng ngươi có thể nhớ kỹ quy củ của bản tiểu thư. Dẫn đi.”

Triệu mama và Lý mama tiến lên dẫn người đi.

“Ta không đi, ta không đi.....” Vân Thi Nhã giãy dụa, đáng vẻ tao nhã hiền thực đã mất sạch. Nàng là người ta bị mạnh mẽ mang đi.

Còn lại các vị tiểu thư, nhìn thấy cảnh ngộ của Vân Thi Nhã, cũng không dám thờ ơ, chỉ sợ lại phạm vào quy củ của Vân Liên Nhượng.

“Àm ỉ lâu vậy, bản tiểu thư cũng thấy mệt mỏi, xin lỗi không tiếp được.” Vân Liên Nhượng đứng dậy rồi đi. Đi qua bên người Vân Thi Kỳ nói nhỏ một câu ở bên tai nàng, cả người của Vân Thi Kỳ nhất thời sùng sờ. Mãi đến khi Vân Liên Nhượng rời đi, nàng vẫn còn giữ nguyên bộ dạng đó.

Ngũ tiểu thư kéo nhẹ góc áo của nàng, lúc này nàng mới hồi phục tinh thần: “Tam tỷ tỷ, đại tỷ tỷ nói với tỷ gì vậy?” Nhìn bộ dạng tỷ ấy giống như bị hù dọa vậy.

Vân Thi Kỳ lảng tránh vấn đề này: “Đại tỷ tỷ mệt mỏi, chúng ta cũng về đi.” Nói xong, dẫn đầu rời khỏi đại sảnh. Ngũ tiểu thư, Lục tiểu thư, Cửu tiểu thư cũng lần lượt rời đi.

Ra khỏi Thanh Liên Các, bốn vị tiểu thư chợt nghe thấy tiếng khóc, đi lại gần, mới nhìn rõ, thì ra là mấy nha đầu ở bên cạnh của Vân Liên Nhượng.

“Nô tỳ.... Nô tỳ..... Không bao giờ.....dám làm vậy nữa..... Mấy vị tỷ tỷ..... nương tay.” Tiểu Lan khóc lóc cầu xin, âm thanh của nàng có chút không rõ. Sau khi bị lôi ra đây, nàng đã bị mấy người các nàng thay nhau tát, bây giờ, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn bị sưng lên vô cùng kinh khủng.

“Tiểu Lan, lúc này mới đánh một nửa, khuôn mặt này của ngươi cứ như vậy, chúng ta chỉ thực hiện mệnh lệnh của tiểu thư, cũng không tìm được chỗ nào để đang nữa rồi.” Về mặt của Trúc Phong khó xử nói.

Trúc Khả nói tiếp: “Nhưng mà, nếu như chúng ta không nỡ, thì mệnh lệnh của tiểu thư cũng phải hoàn thành thôi. Không có quy củ cũng sẽ không có quy tắc, nếu như hôm nay vì ngươi mà phá hủy quy củ tiểu thư định ra, mấy người chúng ta sẽ rất có lỗi.”

“Chúng ta làm nô tỳ, không thể làm cho chủ tử phiền lòng, cho nên, đây là cái tát thứ năm mươi mốt.” Trúc Mạt tát một cái, rất là mạnh.

“Được rồi, chúng ta bớt nói nhảm lại đi, tiểu thư còn đang chờ chúng ta hầu hạ đó.” Trúc Y nói như vậy.

Bốn nha đầu thay phiên nhau đánh, Tiểu Lan kêu lên một tiếng thê thảm. Chỉ làm đây là do nàng ta tự chuốc lấy, ai biết nàng ta không có việc gì đi trêu chọc Vân Liên Nhượng chứ.

Bốn vị tiểu thư ra khỏi Thanh Liên Các, thật khéo nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng âm thầm may mắn, mình không có đi trêu chọc Vân Liên Nhượng. Tất nhiên, hình tượng của Vân Liên Nhượng, cũng không hề thay đổi chút nào, quần là áo lượt, khuôn mặt giống như quý, càng ngày càng kiêu ngạo, bao che khuyết điểm, có thù tất báo, lòng dạ ác độc.

Thực ra, người trong Vân gia, không có mấy người biết được thủ đoạn của Vân Liên Nhượng. Một là, mặc dù Vân Liên Nhượng ở bên ngoài chơi đùa, nhưng ở trong nhà, luôn luôn im lặng ở trong Thanh Liên Các. Hai là, bọn họ không muốn gặp lại Vân Liên Nhượng, Thanh Liên Các có thể nói cấm địa của bọn họ (ý nói là nơi nguy hiểm á). Lần này các vị tiểu thư tìm tới Vân Liên Nhượng, hoàn toàn là vì bị thánh chỉ tứ hôn kích thích.

Nhị tiểu thư xúc phạm Đại tiểu thư bị phạt vào Từ Đường chép giáo huấn, giống như cơn gió thổi nhanh qua toàn thể Vân gia.

Tây viện, Liễu thị mầu thân của Vân Thi Nhã, đang ùy khua khóc lóc kể lể: “Lão gia, Từ Đường đó là chỗ nào, Nhã Nhi làm sao có thể chịu nổi chứ.”

Phụ thân của Vân Thi Nhã là tam đệ của Vân Hải Phong, trong phủ gọi là Tam lão gia. Lúc này Vân Hải Thực cũng là về mặt đau đầu, Vân Hải Phong là đương gia của Vân gia, mà Vân Hải Phong lại chỉ có một người nữ nhi là Vân Liên Nhượng, nên rất nuông chiều nàng. Huống chi, bây giờ nàng còn có danh hiệu Thái Tử Phi tương lai, hôm nay Nhã Nhi để cho Vân Liên Nhượng bắt được điểm yếu, không chịu chút khổ, sợ là không thể ra khỏi Từ Đường.

“Lão gia, ngài nghĩ cách gì đi.” Liễu thị khóc đến mức hai mắt có chút sưng đau.

“Câm miệng, khóc cái gì mà khóc. Hôm nay Nhã Nhi ở Thanh Liên Các chống đối với trưởng tử, nhiều người thấy như vậy, ta còn có cách gì nữa. Nữ nhân kia, thân phận bây giờ rất cao quý.” Vân Hải Thực bị Liễu thị khóc lóc làm cho tâm phiền ý loạn, lập tức trở nên nóng nảy.

“Vậy Nhã Nhi thì sao?”

“Trước hết để cho nó ở Từ Đường vài ngày đi. Còn có, người dạy dỗ nó như thế nào vậy, nói chuyện cũng không biết suy nghĩ, lễ nghi của tiểu thư khuê các mà nó đã học đi đâu mất rồi?”

“Lão gia, chuyện này Nhã Nhi sai chỗ nào chứ, rõ ràng là Vân Liên Nhượng cố ý gây khó dễ.” Liễu thị cãi lại.

“Hừ, Vân Liên Nhượng là quần là áo lượt, nhưng nàng cũng là dòng chính nữ của Vân gia, cho dù nàng có gây khó dễ, thì nó cũng phải chịu đựng. Ở Vân gia, người làm chủ là Vân tướng.” Nói tới đây, hai mắt của Vân Hải Thực phát ra ánh sáng bất mãn.

“Nhưng mười ngày nữa là Mậu Đan yến rồi.”

Vân Hải Thực giống như là nghĩ đến điều gì, xoa đầu, nói: “Ngày mai tiến cung, tìm Hiền phi nương nương nói chuyện này, để cho Nhã Nhi tiến cung bồi nàng.” Nhã Nhi là nữ nhi xuất sắc của hần, Mậu Đan yến cũng là lợi thế của hần.

“Hiền phi nương nương là nhân vật quan trọng, Vân Liên Nhượng sẽ không thể trừng phạt Nhã Nhi.” Chuyện của nữ nhi đã có biện pháp, Liễu thị cũng yên lòng. Lau nước mắt, nàng lại trở về là một phu nhân cao quý.

“Sắc trời cũng không còn sớm, hay là hôm nay lão gia ở lại Từ Lạc Viện đi.” Liễu thị bò lên người hần.

Trong lòng Vân Hải Thực hết sức khó chịu, không muốn ở lại chỗ này, tùy ý tìm một cái cớ rồi rời đi. Liễu thị thấy Vân Hải Thực quyết đoán rồi đi, trong lòng oán hận. Nghĩ thầm, một ngày nào đó ta sẽ giết hết tất cả hồ ly tinh đó.

Bóng đêm vừa buông xuống, hôm nay trên đường cái ở Kinh thành vẫn rất ồn ào náo nhiệt, hôn sự của Thủy Nguyệt Hoa và Vân Liên Nhượng, đề tài này giống như là có nói bao nhiêu cũng không hết. Nhưng mà, hai nhân vật chính của cái hôn sự này, giống như không hề chịu ảnh hưởng, vẫn làm những việc thường ngày hay lắm.

Đến nửa đêm, từ trong Vân phủ có một bóng người mặc đồ đen nhảy ra, nhanh chóng biến mất ở đầu đường.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cưng Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: TẠI SAO LẠI LÀ NGƯỜI

Ban đêm, Phủ Thái tử đèn đuốc sáng trưng, Vân Liên Nhượng đứng ở phía trên một cây đại thụ ở ngoài Phủ Thái tử, trong lòng mắng Thủy Nguyệt Hoa mấy lần, Hôn nửa đêm, khắp nơi đều trở nên sáng trưng, cố tình không để người ta sống mà.

Trong lòng của Vân Liên Nhượng tràn đầy oán giận thì đột nhiên Phủ Thái tử liền biến thành tối thui. Lồng đèn treo lên để chiếu sáng dần dần được tắt đi. Vân Liên Nhượng bỗng nhiên hiểu ra, thì ra là vì nàng đến sớm quá, còn chưa tới giờ Phủ Thái tử tắt đèn.

Cứ ở trên cây chờ khoảng một khắc đồng hồ (15 phút), thì Vân Liên Nhượng lên vào Phủ Thái tử. Đi vào trong phủ Thái tử, nàng có một cảm giác kỳ quái, giống như đang bị ai đó tính kế vậy. Đi trong phủ Thái tử, Vân Liên Nhượng tránh né thị vệ đi tuần tra, nhưng từ đầu đến cuối luôn cảm thấy hôm nay Phủ Thái tử có chút kỳ lạ.

Lại đi thêm vài bước, cuối cùng Vân Liên Nhượng phát hiện ra chỗ nào không đúng. Là thủ vệ, thủ vệ của Phủ Thái tử quá yếu, vừa rồi nàng không có cảm giác được sự tồn tại của ám vệ, đây không phải rất kỳ quái sao? Chuyện xảy ra khác thường thì chắc hẳn là có bẫy. Phủ Thái tử lớn như vậy, không thể nào không có ám vệ.

Ở nơi Vân Liên Nhượng không nhìn thấy, có mấy người dùng ánh mắt trao đổi.

Dạ Nhất: Chủ mẫu tương lai hình như đã phát hiện ra vấn đề?

Dạ Nhị: Ngươi ngu ngốc. Chủ mẫu tương lai như vậy, thể hiện rõ là đã phát hiện ra chỗ bất thường rồi.

Dạ Nhất: Ngươi nói ai ngu ngốc?

Dạ Nhị: Ai trả lời thì là người đó.

Dạ Tam: Chủ mẫu tương lai đã phát hiện ra chúng ta.

Kháo, ba hắc y nhân sáu con mắt trắng tập nhìn chăm chăm người trước mặt. Lúc nào mà nàng phát hiện ra vậy?

Dạ Nhất vừa nhìn thấy Vân Liên Nhược, hô lên: “Tặc nhân (Ăn trộm = 偷 = anh này chết chắc rồi) phương nào? Dám cả gan tự tiện xông vào Phủ Thái tử.”

“Ta tin rằng có nhóm người như các ngươi vậy, thì Phủ Thái tử sẽ sớm bị kẻ khác xông vào đi lòng vòng không biết bao nhiêu lần.” Vân Liên Nhược tốt bụng nhắc nhở. Lúc đi vào Phủ Thái tử nàng cũng cảm giác là lạ, thì ra là có vài người theo dõi nàng. Chỉ là, nàng tự nhận là cảnh giác của nàng rất chính xác, làm sao lại không có phát hiện ra ba người này? Trừ phi, võ công của ba người này cao hơn mình rất nhiều. Nghĩ như vậy, Vân Liên Nhược càng thêm chú ý.

Cảm nhận được Vân Liên Nhược đang gia tăng đề phòng, ba huynh đệ Dạ gia đồng thời than khóc: Chủ mẫu tương lai à, bọn họ không có địch ý gì mà.

Đột nhiên, Dạ Nhất hô to: “Có thích khách, Thái tử đang ở Vọng Nguyệt Hiên, bảo vệ thái tử.”

Vân Liên Nhược không còn gì để nói, Phủ Thái tử làm sao có thể có ám vệ như vậy, rõ ràng là nói rõ cho ngươi biết, thái tử ở đâu, còn để cho người khác dẫn đường cho ngươi. Ba người này, có phải là dẫn độn hay không vậy?

Tội nghiệp cho ba huynh đệ Dạ gia, cứ như vậy bị Vân Liên Nhược chụp lên đầu danh hiệu dẫn độn.

Dạ Nhất hô hồi lâu, cũng không có bóng người nào xuất hiện, Vân Liên Nhược và Dạ Nhất đánh với nhau, từng chút một đi đến gần Vọng Nguyệt Hiên.

Chuyện kỳ lạ lúc nào cũng có, hôm nay Phủ Thái tử lại đặc biệt nhiều. Đầu tiên là thủ vệ không chịu được một kích, rồi sau đó là ba huynh đệ dẫn độn, sau nữa là, thích khách xông vào Phủ Thái tử, cư nhiên ngươi lại được người ta dẫn đến tận chỗ của Thái tử. Kỳ quái, vô cùng kỳ quái.

Võ công của Vân Liên Nhược không kém, Dạ Nhất dần dần không địch lại: “Đến giúp đi, ta không chống đỡ được nữa a.” Dạ Nhị và Dạ Tam nghe vậy, lập tức tham gia chiến đấu. Chỉ là, có bọn họ tham gia vào, Vân Liên Nhược chưa từng có đối thủ, ba huynh đệ đó bị mình đánh nằm thành một đống. Chương phong mạnh mẽ và sắc bén, đồ vật trong Phủ Thái tử bị hủy không ít.

Vân Liên Nhược mặc kệ bọn họ, nhẹ nhàng đi vào Vọng Nguyệt Hiên. Sau khi Vân Liên Nhược đi vào, ba huynh đệ lưỡng lự. Sáu con mắt ngoác ngoác tập trung vào Vọng Nguyệt Hiên,

Dạ Nhất: “Chủ mẫu tương lai thật sự nhanh nhẹn dũng mãnh a, chủ tử chống đỡ được không đây?”

Dạ Nhị không khách khí đả kích: “Chủ tử không có vô dụng giống ngươi đâu.”

Dạ Nhất ủy khuất: “Nhị Nhị, người ta tốt xấu gì cũng là đại ca của ngươi, ngươi không thể chừa lại cho người ta chút mặt mũi sao?” (Nghe mùi JQ ak ai cảm thấy hơi tay ak)

Nghe thấy cái kiểu xưng hô Nhị Nhị này, Dạ Nhị nổi giận: “Không được gọi ta như vậy.”

Dạ Nhất chớp mắt vô tội, vẻ mặt vô hại nói: “Là chủ tử phản phó nha.”

Chỉ một câu đã gây ra bất hòa, Dạ Nhất và Dạ Nhị trực tiếp động thủ. Dạ Tam lạnh lùng nói vọng ra: “Các người phá hủy hoa mà chủ tử yêu thích kia.”

Dạ Nhất và Dạ Nhị nhìn Hoa Viên bờ bãi, liếc nhìn nhau, hai người đồng thanh nói: “Là do chủ mẫu phá hủy mà.” Dạ Nhất và Dạ Nhị vì lợi ích của bản thân, sau này chủ mẫu tương lai cũng chuyển qua đây, không phải cường đại bình thường nha.

Đi vào Vọng Nguyệt Hiên, Vân Liên Nhược có một loại cảm giác thất bại, Thủy Nguyệt Hoa làm sao có thể có nhiều tiền như vậy chứ. Mỗi một đồ trang trí trong phòng, đều cực kỳ xa hoa, nhưng lại không hề thô tục. Chủ yếu là, mấy thứ này đều có giá trị liên thành nha, Dạ Minh Châu dùng làm đèn chiếu sáng, ôn ngọc cực phẩm thì làm giường ngọc, vài găm tơ tằm trắng như tuyết dùng làm rèm che. Hắn làm sao lại bày biện nhiều như vậy, ăn trộm mà đến Phủ Thái tử của hắn là có thể nói là ăn trộm đúng chỗ nha,

Ào ào, là tiếng nước chảy. Cho đến lúc này, Vân Liên Nhược mới phát hiện, sau tầng tầng màn che làm bằng găm tơ tằm trắng như tuyết, là một ôn tuyền.(suối nước nóng)

Trên ôn tuyền bao phủ hơi nước mỏng manh, trong hồ, Thủy Nguyệt Hoa đang lẳng lặng tỏa mái hương thụ trong ôn tuyền, giống như việc Vân Liên Nhược đột nhiên xông vào, cũng không có ảnh hưởng đối với hắn. Chẳng qua là môi mỏng khẽ nhếch lên, cho thấy tâm tình lúc này của hắn rất tốt.

Vân Liên Nhược nhìn bóng dáng mỹ nam lộ ra trong ôn tuyền, kỳ tích là nàng lại nhìn say mê giống như một hoa si. Dáng người ti lệ hoàng kim. Da thịt giống như ngọc, tóc dài tùy tiện trôi trên mặt nước, không có nhìn thấy chính diện, Vân Liên Nhược đã ngây ngốc.

Đưa tay sờ sờ dưới mũi, may mắn, không có chảy máu mũi, bằng không thì, nó đã chảy rất nhiều. Vân Liên Nhượng nói với mỹ nam trong ôn tuyền: “Thủy Nguyệt Hoa, người ra đây, chúng ta nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?” Thủy Nguyệt Hoa không nhúc nhích, chỉ là hỏi lại. Giọng nói khàn khàn, hơn nữa trước một bức tranh mỹ nam đang tắm rửa như vậy, Vân Liên Nhượng cảm thấy, Thủy Nguyệt Hoa này chính là người ông trời phái tới để khảo nghiệm nàng đây mà.

“Người đi ra đây trước đi, rồi chúng ta nói chuyện.” Vân Liên Nhượng kiên trì nói.

“Nàng xác định muốn ta đi ra đó nói chuyện?” Thủy Nguyệt Hoa hỏi lại.

“Tất nhiên.” Nàng cũng không muốn đến nhìn một mỹ nam mà là để nói chuyện, xem sơ một chút, nhưng chẳng qua đó chỉ là một bóng lưng mà thôi.

Rào rào —— tiếng động của nước ôn tuyền truyền tới. Vân Liên Nhượng mãnh liệt xoay người, mắng to: “Thủy Nguyệt Hoa, người vô si.”

“Là nàng muốn ta đi ra mà, ta cũng đã có hỏi lại nàng để xác định nha.” Âm thanh của Thủy Nguyệt Hoa có chút vô tội, chỉ là khuôn mặt tinh xảo kia, tràn ngập ý cười.

Vân Liên Nhượng ghen lời, đúng là Thủy Nguyệt Hoa có hỏi lại nàng, có phải là muốn hấn đi ra để nói chuyện không, nàng cũng đáp lại là đúng, nhưng mà, làm sao nàng nghĩ đến, tên hỗn đản đó lại cứ như vậy mà đi ra chứ, còn xoay người lại nữa chứ, cái gì không nên thấy nàng đều thấy cả. Lúc này trong lòng của Vân Liên Nhượng ý muốn chết cũng có.

“Mặc quần áo tử tế chút đi, rồi chúng ta chính thức nói chuyện.” Cố gắng bình ổn lại cảm xúc của mình, Vân Liên Nhượng xụ mặt nói.

“Ta đã mặc quần áo tử tế rồi, muốn nói cái gì, thì lại đây ngồi xuống rồi nói.”

Vân Liên Nhượng quay đầu, lúc nhìn thấy rõ khuôn mặt của Thủy Nguyệt Hoa thì Phủ Thái tử lại truyền ra tiếng sư tử hà đông rống lên: “Tại sao lại là người?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cưng Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: LÀ NGƯỜI CỦA TA

Vân Liên Nhượng xoay người, chỉ thấy lý ra mỹ nam tắm rửa lúc này ngồi ở cái bàn bên cạnh ôn tuyền. Nam tử mặc áo choàng rộng thùng thình, cổ áo khê mở ra, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn. Vừa tắm rửa xong, tóc còn hơi ẩm, sắc mặt hồng hào, hơn nữa bộ dáng lười biếng này, thật sự..... thật sự hấp dẫn thị giác của người khác. Nhưng mấy cái này, cũng không bằng lúc Vân Liên Nhượng kinh ngạc nhìn thấy khuôn mặt của hấn. Thì ra, tên hỗn đản đó chính là Thủy Nguyệt Hoa a.

“Nương tử, nàng hỏi như vậy, vì phu rất đau lòng đó!” Thủy Nguyệt Hoa giả bộ làm ra bộ dáng đau lòng.

Vân Liên Nhượng trừng mắt, nhìn về phía hấn đang ngồi đối diện, lúc này mới mở miệng: “Bỏ tiểu thư vẫn là cô nương, người đừng gọi vậy.”

“Nương tử, nàng nhìn cũng nhìn rồi, sờ cũng sờ rồi, chẳng lẽ nàng không muốn chịu trách nhiệm sao?” Thủy Nguyệt Hoa ủy khuất nói, giống như Vân Liên Nhượng đã làm ra chuyện gì tội ác tày trời vậy.

Nhìn cũng nhìn rồi, sờ cũng sờ rồi, Thủy Nguyệt nói thật trôi chảy nha, làm cho người ta suy nghĩ linh tinh. Vân Liên Nhượng dường như đang suy nghĩ đến điều gì, hai gò má trắng nõn không tiếng động nổi lên một chút đỏ ửng. Thủy Nguyệt Hoa thấp giọng cười khẽ.

Vân Liên Nhượng hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái, làm bộ đùa giỡn: “Thái tử điện hạ, mỹ nam ở Kinh thành này hình như là có rất nhiều người bị ta đùa giỡn rồi nha, chẳng lẽ, ta đều phải chịu trách nhiệm hết sao?”

Mặt của Thủy Nguyệt Hoa tối sầm, Vân Liên Nhượng cao hứng. Nàng cũng không tin, mình sẽ mãi thua trên tay của tên yêu nghiệt này.

Thủy Nguyệt Hoa thấy phản ứng của Vân Liên Nhượng, liền hiểu ra, nương tử nhà hấn thật đúng là không chịu thua ai mà!

“Nương tử, vì phu còn muốn xem thêm một chút, làm sao bây giờ?”

Vân Liên Nhượng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đen thui, gằm lên nói: “Đừng có mơ.” Nàng chỉ là gằm lên, thì kinh động người đang canh chừng ở bên ngoài. Ba huynh đệ của Dạ gia lại bắt đầu thảo luận.

Dạ Nhất: “Chủ tử yếu thật, đã lâu như vậy, còn chưa thu phục được chủ mẫu a.”

Dạ Nhị: “Chủ mẫu quá khí phách.”

Dạ Tam: Ông trời ơi, ngài có mắt không a, hấn xấu hổ khi là đồng bọn của họ mà.

“Mặc kệ, ta sẽ không ngừng đâu! Vẫn như cũ đi.” Nói xong, Thủy Nguyệt Hoa ngồi vào chỗ bên cạnh của Vân Liên Nhựt, ôm lấy nàng, giờ trò ăn đậu hũ của nàng.

“Thủy Nguyệt Hoa, người không biết xấu hổ.” Tư tưởng của Vân Liên Nhựt nàng khá coi mờ, nhưng lòng của nàng vẫn là bảo thủ nha, ngoại trừ Thủy Nguyệt Hoa không biết xấu hổ vô lại này, còn chưa có nam nhân nào chạm được vào nàng như vậy đâu.

“Nương tử, ba năm rồi, vì phu rất nhớ nàng đó.” Đầu của Thủy Nguyệt Hoa để ở trên cổ của Vân Liên Nhựt, rầu rĩ nói. Hơi thở ấm áp, chọc cho lòng của Vân Liên Nhựt ngứa ngáy.

Ba năm. Cách thời gian lần trước nhìn thấy hấn là ba năm, nhớ lại cảnh tượng ba năm trước đây gặp nhau, cực kỳ giống với ngày hôm nay. Khi đó, nàng xông nhầm vào một tòa biệt viện, thấy được cảnh mỹ nam tắm rửa. Khi đó, nàng mới mười ba tuổi, đã bị hấn ta quán quít lấy bắt nàng phải chịu trách nhiệm. Khi đó, tên hỗn đản đó còn chưa có yêu nghiệt như lúc này. Khi đó.....Chuyện ba năm trước, nàng vậy mà có thể còn nhớ rõ như vậy. Ngoại trừ một đêm kia, nàng cũng không còn gặp được hấn, sau ba năm không gặp lại, nàng chỉ liếc mắt một cái thì có thể nhận ra hấn. Dường như không bài xích hấn ôm, ba năm trước cũng giống như vậy, ba năm sau cũng là như vậy.

“Thủy Nguyệt Hoa, mỹ nhân trong thiên hạ nhiều lắm.” Nhớ tới vết bớt màu đỏ trên mặt của mình, giọng điệu của Vân Liên Nhựt có chút rầu rĩ. Cho tới giờ, nàng luôn xem nhẹ bề ngoài của mình, nhưng mà lần này, nàng không làm được như vậy.

Thủy Nguyệt Hoa giận, cắn lên trên vai của Vân Liên Nhựt một cái, một mùi tanh ngọt tràn vào trong miệng, hấn mới đau lòng thả nàng ra.

“Thủy Nguyệt Hoa, người là chó sao.” Vân Liên Nhựt bị đau, mắng to.

“Mỹ nhân trong thiên hạ nhiều thật, nhưng không bằng một góc của nàng.” Thủy Nguyệt Hoa thâm tình nói. Đúng vậy, mỹ nhân trong thiên hạ vô cùng nhiều, nhưng chỉ có nữ nhân này ba năm trước đây đã xông vào cuộc sống của hấn chiếm lấy trái tim của hấn.

Lòng của Vân Liên Nhựt cảm thấy ấm áp, có vài thứ đột nhiên tan ra: “Thủy Nguyệt Hoa, ta không thích bị phản bội.” Một khi đã lựa chọn, thì phải là hai người cùng dấn tay nhayu đến già.

“Ta cũng không thích.” Hấn biết Vân Liên Nhựt đang nói đến cái gì: “Nhựt thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu âm” (*)

(*) Ba nghìn dòng chảy, chỉ mức một gáo nước; hoa tươi vạn đóa, chỉ bề một cảnh sen.

Vân Liên Nhựt cười tươi, ôm lấy Thủy Nguyệt Hoa tuyên bố: “Từ nay về sau, người chính là người của ta.”

“Nương tử, ba năm trước nàng chính là phu nhân của ta.” Thủy Nguyệt Hoa nói xong, hôn lên đôi môi ấm áp bị hơi nước làm cho ửng hồng của nàng. Vân Liên Nhựt kinh hãi, nhất thời không biết nên làm như thế nào. Kiếp trước và kiếp này, nàng chưa từng hôn qua ai đâu.

“Ngoan! Nhắm mắt lại.” Giọng nói của Thủy Nguyệt Hoa khàn khàn gần gũi đúng lúc này phát ra. Đầu óc của Vân Liên Nhựt trống rỗng, lông mi đen dài khẽ chớp vài cái, sau đó nhu thuận nhắm lại.

Trái tim của Thủy Nguyệt Hoa vui vẻ, dần dần hôn sâu thêm. Nụ hôn của hấn vội vàng nhưng lại rất dịu dàng, giống như muốn nổi nhớ trong ba năm qua, đều hòa tan vào trong nụ hôn này. Mãi đến khi Vân Liên Nhựt không thở nổi nữa, sắc mặt càng trở nên đỏ hồng thì hấn mới thả nàng ra. Môi mỏng khẽ hôn chớp mũi của Vân Liên Nhựt, sau đó di chuyển sang vết bớt màu đỏ bên má trái của nàng: “Nhựt Nhi, Nhựt Nhi.....”

Cảm nhận được sự thâm tình của Thủy Nguyệt Hoa, Vân Liên Nhựt dùng sức ôm lấy hấn, người nam nhân này, nàng không bỏ xuống được. Có lẽ, ba năm trước nàng cũng đã không thể để xuống được rồi, chỉ là nàng không muốn thừa nhận mà thôi. Vết bớt màu đỏ trên mặt của mình, có lẽ.....

Ở đây, hai người thổ lộ tình cảm, phía chân trời từ từ sáng lên, Vân Liên Nhựt dựa vào trong lòng của Thủy Nguyệt Hoa lẩm bẫm một câu: “Trời đã sáng rồi.” Nàng phải rời đi thôi.

“Nhựt Nhi không muốn rời đi, nàng có thể ở lại Phủ Thái tử mà.”

“Hừ, ai nói ta không muốn rời đi, tới lúc bốn tiểu thư cũng nên đi rồi.” Vân Liên Nhựt đứng dậy, đột nhiên, giống như là chạm phải thứ gì không nên chạm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Liên Nhựt liền đỏ lên. Vừa phản ứng kịp thì chạy nhanh rời khỏi.

Nhìn thiên hạ biến mất, Thủy Nguyệt Hoa rống giận: “Vân Liên Nhựt, bản cung nhất định phải lấy nàng về nhà.” Nếu không. Ngày nào hôm đó nhóc con của hấn sẽ không chịu nổi.

Ôn hương nhuyễn ngọc ở trong lòng, chính là nữ tử ba năm này mình vẫn luôn mong nhớ, hấn cũng chỉ là nam tử bình thường.

Ba huynh đệ Dạ gia nhìn thấy bóng dáng rời đi của Vân Liên Nhựt, nghe thấy chủ tử nhà mình lần đầu tiên không có phong độ gào to, liền đối với chủ mẫu sinh ra vô hạn sùng bái.

Dạ Nhất: “Chủ mẫu quá lợi hại.”

Dạ Nhị: “Chủ mẫu quá uy vũ.”

Dạ Tam: “Chủ tử chưa có thỏa mãn dục vọng.”

Thủy Nguyệt Hoa: “Ba người các người, tháng này phải nộp lên một vạn lượng hoàng kim.”

Ba huynh đệ Dạ gia khóc không ra nước mắt, làm sao bọn họ lại quên mất chủ tử lòng dạ hẹp hòi, tâm địa thâm hiểm chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cung Chiêu Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: RA MẮT MINH VƯƠNG

Một buổi sáng tinh mơ, người ở trong cung đến, nói là Hiền phi nương nương cho mời. Vân Liên Nhục suy nghĩ, dù sao vẫn là nhân rồi, tiến cung vui đùa một chút cũng tốt.

Đến cửa cung, Vân Liên Nhục liền phát hiện, hôm nay có không ít xe ngựa dừng ở ngoài cửa cung. Vân Liên Nhục xuống xe ngựa, đi bộ vào hoàng cung.

Mới đi vào không xa, Vân Liên Nhục chợt nghe thấy ở phía sau có người kêu nàng.

“Vân Liên Nhục, ngươi là kẻ xấu xí, dựa vào cái gì mà gả cho Thái tử Điện hạ chứ.” Lãnh Ngưng Tuyết không khách khí mắng.

Vân Liên Nhục cười vô cùng rực rỡ, vô tội nói: “Bằng vào việc bản tiểu thư nhận được thánh chỉ tứ hôn của Hoàng thượng, đối tượng tứ hôn vừa khéo chính là Thái tử. Mà ngươi, cho dù có thích Thái tử, cũng không có cơ hội để vào Phủ Thái tử.” Thủy Nguyệt Hoa là người của nàng, bất kỳ người khác muốn đánh chủ ý lên hân, nàng sẽ không hề khách khí đâu.

Lãnh Ngưng Tuyết là tiểu thư dòng chính của Hầu phủ An Bình, chuyện nàng thích Thủy Nguyệt Hoa cả Kinh thành này người nào cũng biết. Trước đây nàng có thể không quan tâm đến, nhưng sau này, tất cả dụng tâm kín đáo đối với Thủy Nguyệt Hoa, toàn bộ bị đánh bay.

Lãnh Tuyết Ngưng bị ghen, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Vân Liên Nhục, ngươi....”

“Ta cái gì? Lãnh tiểu thư có phải là muốn khen ta trả lời tốt hay không! Thực ra, chuyện như vậy nên để trong lòng là được rồi, không cần nói ra đâu, từ trước đến giờ ta luôn là người rất nổi bật.

“Ngươi...”

“Lãnh tiểu thư thích Thái tử đã nhiều năm, chắc hẳn biết rất nhiều chuyện về Thái tử đi, hôm nay cũng đúng lúc, không bằng đi cùng với ta, nói cho ta biết một chút, Hiểu thêm về Thái tử Điện hạ, cũng là chuyện mà vị hôn thê như ta đây phải làm.” Vân Liên Nhục đặc biệt nhấn mạnh ba chữ “Vị hôn thê”. Quả nhiên, sắc mặt của Lãnh Ngưng Tuyết trở nên thối hoắc.

“Vân Liên Nhục, ngươi đừng đắc ý quá sớm.” Lãnh Ngưng Tuyết mở miệng nói với Vân Liên Nhục, mang theo nha đầu bỏ đi.

“Lãnh tiểu thư, ngươi chờ ta với, làm sao lại đi trước một mình chứ?” Vân Liên Nhục lại thêm vào một câu. Có thể nhìn thấy rõ, bước chân của Lãnh Ngưng Tuyết.

Lãnh Ngưng Tuyết tức giận bỏ đi, tâm tình của Vân Liên Nhục tốt lên không ít. Thật ra, hoàng cung cũng không phải chỉ nhàm chán như vậy.

“Tiểu thư, ngài chỉ nói mấy câu mà có thể giết người không thấy máu nha.” Nhiễm Tâm ở bên cạnh nói.

“Hừ, Lãnh Ngưng Tuyết nếu như biết điều, thì không nên đánh chủ ý lên Thủy Nguyệt Hoa, nếu không, xảy ra chuyện gì không vui, ta không chắc là có thể không chế được đâu.”

“Tiểu thư, người đi...”

“Nghe lén rất thú vị sao?” Nhiễm Tâm đang muốn nói là Phủ Thái tử thì Vân Liên Nhục cắt ngang lời nàng nói.

Nhiễm Tâm kinh hãi, có người đến gần các nàng, vậy mà nàng lại không hề phát hiện ra.

Vân Liên Nhục vừa dứt lời, liền có một người từ trên tường của hoàng cung nhảy xuống. Chỉ thấy người nọ vô cùng tuấn mỹ, bề ngoài thoát nhìn giống như phóng túng không câu nệ, nhưng tinh quang ở trong mắt lại lộ ra khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào Tóc đen nhánh, dùng trâm Từ Ngọc tượng trưng cho thân phận tôn quý mà buộc lên. Dưới đôi mày kiếm là một đôi mắt hoa đào hẹp dài, vô cùng đào hoa, làm cho người ta không

chú ý một chút thì sẽ rơi vào trong tay giặc. Mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng có độ dày mỏng vừa phải, lúc này lại nở ra nụ cười làm cho người khác choáng váng. Trong tay cầm một cái quạt xếp, tự nhận là phóng khoáng tiêu sái.

“Ra mắt Minh Vương.” Nhiễm Tâm ở bên cạnh hành lễ.

“Cho tới giờ bản tiểu thư vẫn không biết là, khi nào thì Minh vương điện hạ lại có cái thói quen như vậy nha?”

“Ha ha, Bồn vương trèo lên tường ngồi phơi nắng, là do các người tự nhiên ở đây thảo luận nha.” Ý tứ là hẳn không có nghe lén, mà là quang minh chính đại ngồi nghe.

“Vây bây giờ ngài có thể tiếp tục trở về phơi nắng được rồi.” Vân Liên Nhục nói xong liền rời đi, Thủy Cảnh Triệt lại đuổi theo, đi song song với Vân Liên Nhục.

“Vân Liên Nhục, theo Bồn vương thấy, người cũng không có chỗ nào tốt, làm sao phụ hoàng lại tứ hôn cho người?” Thủy Cảnh Triệt nhìn thấy, đều cảm thấy Vân Liên Nhục không xứng với Thủy Nguyệt Hoa. Hai người này, một người là ở trên mây, một người là cát bụi, nhìn thế nào cũng không phù hợp.

“Muốn biết, đi hỏi người đã tứ hôn kia đi.”

“Cái này, Bồn vương cũng không dám. Nghe nói hôm nay lâm triều, rất nhiều đại nhân cùng nhau dâng sớ, thỉnh phụ hoàng vì Thái tử tuyển lại Thái tử phi.” Thủy Cảnh Triệt vừa nói, vừa quan sát vẻ mặt của Vân Liên Nhục. Nhưng vẻ mặt của Vân Liên Nhục vẫn không thay đổi, khiến cho hẳn không thể nhìn ra cái gì. Vân Liên Nhục này, thật sự là càng ngày càng thú vị, nữ nhân bình thường nghe chuyện giống như vậy, không phải đều là lo lắng sao.

“Chỉ là, phụ hoàng không có chấp nhận ý kiến của chúng đại thần, ngược lại xử phạt Ninh Viễn hầu rất nặng. Bây giờ, không còn có đại thần nào dám có ý kiến gì khác đối với chuyện tứ hôn.” Cho dù có, cũng biết là không nên nói trước mặt của hoàng thượng. Ninh Viễn hầu và An Bình hầu, Định An hầu đều là người sau khi Thủy hoàng đế ổn định được thiên hạ tự tay sắc phong, đến nay đã thừa kế hơn một trăm năm ảnh hưởng đối với Vương triều Thiên Khải có thể nghĩ ra, xử phạt Ninh Viễn hầu nặng như vậy, cũng để cho những người khác hiểu được, chuyện tứ hôn không thể thay đổi.

“Minh vương điện hạ nói với ta mấy cái này để làm gì vậy?”

“Bồn vương nghĩ là người sẽ quan tâm.” Thủy Cảnh Triệt sau khi im lặng một lúc mới trả lời.

“Đó là Minh vương điện hạ có thể không biết ta. Khi nào thì Túy Nguyệt lâu có đồ ăn mới, khi nào Túy Thanh Phong có thêm mỹ nhân hay hoa khôi, khi nào thì Sênh Ca Uyển có bài hát mới. Mấy cái đó mới là chuyện mà ta muốn quan tâm.” Vân Liên Nhục đưa ra một số chuyện mà nàng quan tâm.

“Ha ha, Bồn vương vậy mà lại quên người thích trà trộn vào Kinh thành.”

“Nếu như đã quên thì cũng không cần nhớ, nếu như Minh vương muốn nhớ chỉ cần đi dạo xung quanh Kinh thành, thì tự nhiên có thể nhớ ra thôi. Dù sao Vương gia đã rời khỏi Kinh thành cũng mấy năm rồi.” Vân Liên Nhục nói.

“Cũng phải, bồn vương trở về Kinh cũng mới một tháng, cũng không có quay lại Kinh thành. Vân tiểu thư biết nhiều chỗ vui chơi như vậy, không biết có thể dẫn đường cho Bồn vương hay không?” Thủy Cảnh Triệt cũng không biết mình bị gì, vậy mà nói ra lời như vậy.

“Vương gia xác định sau khi nhìn thấy mặt của ta, ngài còn có tâm tình đi chơi sao.” Vân Liên Nhục tháo khăn che mặt xuống, để lộ vết bớt trên mặt ra cho hẳn nhìn.

Quả nhiên, trong mắt của Thủy Cảnh Triệt hiện lên vẻ chán ghét. Thực ra, nàng không thích đeo cái khăn che mặt này, chỉ là hôm nay trước khi ra khỏi cửa, Trúc Mạt đặc biệt cầm đến cho nàng, nói là bây giờ thân phận của nàng không giống như trước, phải tránh bị hiềm nghi. Không chịu nổi Trúc Mạt làm nhảm ở bên tai, lúc này nàng mới đeo cái khăn che mặt này ra khỏi cửa.

Thủy Cảnh Triệt thật sự không ngờ, Vân Liên Nhục vậy mà có thể thoải mái tháo cái khăn che mặt xuống, mặc dù có nghe đồn, khuôn mặt của Vân Liên Nhục rất xấu xí giống như quỷ, nhưng mà không bằng lúc này tận mắt nhìn thấy, kích thích đến thần kinh của hẳn. Quả nhiên là nửa bên mặt là mỹ nhân, nửa bên mặt giống quỷ.

“Ha ha, bây giờ Vân tiểu thư là người có hôn ước, vẫn là nên đeo cái khăn che mặt thì tốt hơn.” Ở Vương triều Thiên Khải có phong tục, bất cứ nữ tử nào có hôn ước, khi ra khỏi cửa đều phải đeo khăn che mặt.

“Bản tiểu thư luôn luôn không tuân thủ, khăn che mặt này, thật là phiền phức, không đeo cũng vậy thôi.” Nói xong, vừa lòng cất khăn che mặt đi.

“Bồn vương đột nhiên nhớ tới còn có việc phải làm, nên rời đi trước đây.” Phải đến Ngự Hoa Viên nên Thủy Cảnh Triệt phải tìm cớ để rời đi.

Vân Liên Nhục không sao cả, nhưng Nhiễm Tâm bị tức không nhẹ. Nếu như không phải là đang ở trong hoàng cung, chỉ sợ muốn chửi bới Thủy Cảnh Triệt một trận mới cam tâm.

Vân Liên Nhục đi vào Ngự Hoa Viên, đi không xa liền nhìn thấy Hiền phi nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cưng Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: CHƠI ĐUA VỚI LÃNH NGƯNG TUYẾT

Ngự Hoa Viên nằm trong Túy Yên Đình, Hiền Phi, Thục Phi, mấy phi tần mỹ nhân ngồi ngay ngắn. Ngoài đình, các tiểu thư khoảng mười bốn mười lăm tuổi người thì bắt bướm, người thì ngắm hoa, người thì làm thơ, người thì xem cá.

Vân Liên Nhục vừa tới, ánh mắt của các nàng đều tập trung trên người nàng. Ở đây, không ai không biết Vân Liên Nhục nhưng không có mấy người trong đó thật sự gặp qua nàng. Nhưng chỉ cần Vân Liên Nhục xuất hiện, thì sẽ không có chuyện không ai nhận ra nàng. Luôn mặc y phục màu đỏ, luôn mang theo một bộ mặt giống như quý ra ngoài để dọa người.

“Nhục Nhi qua đây, qua đây ngồi với cô cô này.” Hiền Phi nhiệt tình kêu Vân Liên Nhục.

Vân Liên Nhục vẫn chưa đi vào đình, Lãnh Ngưng Tuyết liền xuất hiện ở trước chặn nàng lại. Lãnh Ngưng Tuyết cúi người thi lễ với các nương nương trong đình, mở miệng nói: “Hiền Phi nương nương, chúng thần chơi hoa lệnh lại đang thiếu một người, vừa hay Vân tiểu thư đến.”

Thục Phi mở miệng đầu tiên nói: “Khó có dịp nhiều tiểu thư tụ tập với nhau náo nhiệt như vậy, các người cứ đi chơi đi.”

“Vâng.” Lãnh Ngưng Tuyết lên tiếng, kêu các tiểu thư trong Ngự Hoa Viên tới ngắm hoa nở.

Trong lòng của Vân Liên Nhục cười lạnh, Lãnh Ngưng Tuyết thật sự cảm thấy nàng dễ khi dễ sao. Hoa lệnh sao, nói trắng ra một chút chính là một đồng người cùng ngồi với nhau, lấy tiếng trống làm hiệu lệnh, lấy hoa làm tín hiệu, hoa rơi vào trong tay của người nào, thì người đó phải biểu diễn tài nghệ, nếu không chịu thì phạt ba ly rượu. Lãnh Ngưng Tuyết đã muốn chơi như vậy, nàng không ngại chơi đùa với nàng ta.

Không bao lâu sau, cung nhân đã chuẩn bị tốt mọi thứ. Các tiểu thư liền sôi nổi ngồi xuống. Lãnh Ngưng Tuyết ngồi đến gần Vân Liên Nhục, nhỏ giọng nói: “Người muốn biểu diễn hay là phạt rượu hả?” Lời này nói ra, giống như nàng ta đã thấy được cảnh tượng mất mặt của Vân Liên Nhục.

Nếu như Vân Liên Nhục muốn chơi đùa, thì phản kích là điều không thể thiếu: “Nghe nói Lãnh tiểu thư tinh thông rất nhiều tài nghệ, chỉ là không biết, tiểu thư có thể kiên trì bao lâu? Cho dù không kiên trì được cũng không cần lo lắng, rượu hoa quả không thiếu đâu.”

Lãnh Ngưng Tuyết ném cho Vân Liên Nhục một cái mặt lạnh, sau đó đi tìm chỗ ngồi xuống.

“Tiểu thư, nữ nhân này không có ý tốt, người không sợ bị chơi khăm sao?” Nhiễm Tâm nhỏ giọng hỏi.

Vân Liên Nhục không cho là đúng, chỉ nói một câu, làm cho Nhiễm Tâm vô cùng căm phẫn: “Tiểu Tâm Nhi, nếu như tiểu thư nhà người bị chơi khăm, thì lúc trở về người cứ chờ bị người khác chơi khăm đi. Nếu như hôm nay ta chơi không được vui, sau khi trở về người sẽ chơi với ta.”

Giờn sao! Hôm nay nàng liền không theo tiểu thư vào cung. Tiểu thư nói rõ ràng như vậy, nàng làm sao có thể không hiểu được chứ. Người đánh trống bị bịt mắt, không hề nhìn thấy hoa lệnh đã được truyền tới ai, nhưng nếu như có người âm thầm động tay một chút, hoa lệnh rơi vào trong tay của ai đó là chuyện chưa biết được. Cuộc nói chuyện giữa Vân Liên Nhục và Lãnh Ngưng Tuyết, rõ ràng, rõ ràng là nói cho nàng biết mình phải làm gì.

Tiếng trống vang lên, hoa lệnh liền được truyền đi. Tiếng trống ngừng lại, hoa lệnh cũng dừng lại theo, Lý Hàm Nhạn tiểu thư của Lý gia là người đánh trống, hoa lệnh được truyền đi từ chỗ của Lãnh Ngưng Tuyết.

Lý Hàm Nhạn bịt mắt lại rồi đánh trống, trong lòng vô cùng căng thẳng. Trước đó, lãnh Ngưng Tuyết đã nói với nàng, nàng ấy sai người đến nhắc nhở nàng, hoa lệnh nhất định phải rơi vào tay của Vân Liên Nhục. Lãnh Ngưng Tuyết thích Thái Tử, Vân Liên Nhục lại là Thái Tử Phi tương lai, lúc này hai người đã gây thù với nhau rồi.

Hoa lệnh được truyền đến chỗ của Vân Liên Nhục, tiểu nha đầu đứng sau Lý Hàm Nhạn nhận được nhắc nhở. Lý Hàm Nhạn đang muốn ngừng lại, lại phát hiện ra tay của mình không thể khống chế, không ngừng lại được. Xảy ra sự cố này, nên làm cho tiếng trống vang lên một lúc nữa mới ngừng lại, liền rơi vào trong tay của Lãnh Ngưng Tuyết.

Lãnh Ngưng Tuyết cầm hoa lệnh, trong lòng hung hăng mắng Lý Hàm Nhạn mấy lần, chỉ chút chuyện nhỏ như vậy cũng không làm được.

“Lãnh tiểu thư, hoa lệnh từ chỗ của người truyền ra, giờ lại về đến tay của người, thật sự rất có duyên nha. Không biết Lãnh tiểu thư định biểu diễn cái gì? Hay là muốn tự phạt ba ly rượu.” Vân Liên Nhục bụng ly rượu ở trước mặt của mình lên vầy vầy.

Mặc dù Lãnh Ngưng Tuyết tức giận, nhưng mà vẫn đi đến trước đàn tranh, nhẹ nhàng gảy dây đàn, đàn lên một khúc. Ngón tay ngọc đặt xuống dây đàn, nốt nhạc cứ như vậy mà vang lên. Lãnh Ngưng Tuyết không hổ danh là tài nữ nổi tiếng trong Kinh thành, đàn xong một khúc, liền thu được không ít lời khen.

Nhiễm Tâm đứng ở một bên không thèm để ý, kỹ thuật đàn của Lãnh Ngưng Tuyết không tệ, nhưng trong nhạc khúc lại không có tình cảm, không thể nào so sánh được với tiểu thư nhà nàng.

Trong đình, Thục Phi nói: “Cầm nghệ của Ngưng Tuyết càng ngày càng tốt. Mấy năm qua, cầm nghệ của Liên Nhựt tiểu thư có tiến bộ không?”

Mấy năm trước một lần ở trong cung yến, Vân Liên Nhựt gây một khúc, đó là một khúc khiến cho người ta không cách nào quên được. Có thể gây đến mức mọi người đều bịt tai lại, Vân Liên Nhựt chính là người đầu tiên.

Hiền Phi vừa nghe thấy lời này, lập tức trả lời: “Liên Nhựt không thích những thứ này, cũng không có thời gian để luyện tập. Lại không bị Thái Tử điện hạ ghét bỏ.” Thục Phi bói móc, nàng đương nhiên sẽ tiếp lời.

Quả nhiên, Hiền Phi nói ra như vậy, Thục Phi lập tức chuyển đề tài khác. Ai cũng biết là Lãnh Ngưng Tuyết vừa có tài vừa có dung mạo, lại thích Thái Tử, nhưng không được Thái Tử liếc nhìn lấy một cái. Vân Liên Nhựt thì vừa không có tài lại không có dung mạo, lại bị tứ hôn cho Thái Tử.

Tiếp tục vòng thứ hai, lượt này do tiểu thư Lâm gia ngồi bên cạnh Lãnh Ngưng Tuyết truyền ra, lần này, không có gì bất ngờ xảy ra, hoa lệnh lại rơi vào trong tay của Lãnh Ngưng Tuyết. Lãnh Ngưng Tuyết cầm hoa lệnh, sắc mặt không phải thái bình thường.

“Xem ra, hôm nay cái hoa lệnh kia rất thích người nhà.” Khi Lãnh Ngưng Tuyết đi ngang qua, Vân Liên Nhựt miễn phí tặng nàng ta một câu.

“Vân Liên Nhựt, đừng có đắc ý qua sớm, bây giờ chỉ là mới bắt đầu thôi.”

“Đa tạ Lãnh tiểu thư nhắc nhở, ta nhất định sẽ đắc ý đến cùng.”

Nói chuyện với Vân Liên Nhựt, quả thực mình không nói lại được, Lãnh Ngưng Tuyết dứt khoát xem như không thấy nàng ta.

Lần này, Lãnh Ngưng Tuyết biểu diễn một bài múa, lúc trở về, hơi thở có chút rối loạn.

Mấy vòng sau, hoa lệnh vẫn rơi vào trong tay của Lãnh Ngưng Tuyết, mặc dù Lãnh Ngưng Tuyết có tài nghệ, nhưng lại không có nhiều tinh thần và thể lực để biểu diễn nhiều như vậy. Uống hơn mười ly rượu hoa quế, Lãnh Ngưng Tuyết đã có chút say.

“Lãnh tiểu thư, vòng này hoa lệnh đến người, còn muốn tiếp tục không?” Vân Liên Nhựt nói.

“Muốn..... Dĩ nhiên là muốn..... Tiếp tục đi.” Lãnh Ngưng Tuyết đã nói năng không còn rõ ràng. Lúc này, Tam tiểu thư Chu Lệ Viện của Hầu Phủ vẫn luôn bình tĩnh ngồi bên cạnh nàng ta đột nhiên đứng dậy nói: “Các vị tỷ tỷ muội muội, hôm nay nên đến đây thôi.”

Có người lên tiếng, mấy vị tiểu thư đó từ từ rời đi. Chu Lệ Viện đi qua, dịu Lãnh Ngưng Tuyết: “Tiểu thư nhà người say rồi, qua đây chăm sóc đi.”

Nô tì ở bên cạnh của Lãnh Ngưng Tuyết đi qua, cẩn thận chăm sóc Lãnh Ngưng Tuyết. Thấy Lãnh Ngưng Tuyết như vậy, Vân Liên Nhựt thầm chặc lưỡi, tửu lượng của nữ nhân này không được tốt nha, nàng còn chưa có chơi đã mà.

Đứng dậy từ bên cạnh của Lãnh Ngưng Tuyết đi qua, nhẹ nhàng nói một câu: “Đấu với ta sao, người không xứng.” Lãnh Ngưng Tuyết bị kích thích đến, lập tức mạnh mẽ đứng lên, nhào về phía Vân Liên Nhựt.

“Đồ xấu xí, Thái Tử điện hạ chắc chắn sẽ không lấy người.” Lãnh Ngưng Tuyết hét lên. Trong Ngự Hoa Viên có không ít tiểu thư bị hành động của nàng ta làm giật mình. Vân Liên Nhựt cẩn thận tránh người đang nhào tới, không dấu vết lùi đến bên hồ xanh biếc. Lãnh Ngưng Tuyết nhào tới, Vân Liên Nhựt liền nhường đường, còn có chút không đành lòng nhắm nghiền mắt lại.

Ùm một tiếng, Lãnh Ngưng Tuyết liền rơi xuống hồ.

“Cứu.... Cứu mạng.....” Rơi vào trong hồ, nước hồ lạnh lẽo làm cho Lãnh Ngưng Tuyết tỉnh táo lại một chút. Chuyện xảy ra quá nhanh, không có nhiều người nhìn thấy rõ cuối cùng đã xảy ra cái gì.

“Người đâu, mau xuống nước cứu Lãnh tiểu thư.” Đi ra khỏi Túy Yên Đình, Hiền Phi lập tức kêu thị vệ trong Ngự Hoa Viên.

Khi Lãnh Ngưng Tuyết được cứu lên, sắc mặt trắng bệch, đầu tóc rối loạn, thân thể run lẩy bẩy. Lúc này, âm thanh chói tai của Tiểu Thái Giám truyền tới: “Hoàng thượng giá lâm. Thái Tử điện hạ, Duệ Vương điện hạ đến.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cung Chiêu Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: CÙNG NHAU ĐỐI MẶT

Hoàng đế tới đây, nhìn thấy trên mặt đất vô cùng lộn xộn, trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thục phi đứng ra trả lời: “Chỉ là mấy nữ nhân đang chơi đùa với nhau thôi, Ngưng Tuyết không cẩn thận nên rơi xuống hồ, thần thiếp đang định đưa nàng ấy đi Thục Ninh Cung để thay y phục đây.”

Lúc này, hoàng đế mới để ý tới Lãnh Ngưng Tuyết, nhìn thoáng qua một chút, ra hiệu cho Thục phi mau dẫn Lãnh ngưng Tuyết rời đi.

Lãnh Ngưng Tuyết nhìn thấy Thủy Nguyệt Hoa thì càng căm ghét Vân Liên Nhục hơn, đều là do nàng ta, nên nàng mới bị mất mặt trước Thái tử điện hạ như vậy. Nhớ đến mình bị roi xuống hồ, mà Vân Liên Nhục lại không bị gì, Lãnh Ngưng Tuyết không biết lấy sức lực từ đâu, tránh khỏi tay của mama, quỳ xuống trước mặt của Thủy Nhai Thiên: “Xin hoàng thượng chủ trì công đạo cho vi thần.”

“Hả, tiểu nha đầu có oan ức gì sao, nói cho trẫm nghe một chút đi.” Thủy Nhai Thiên ngồi xuống, một đôi mắt khôn khéo đánh giá hoàn cảnh xung quanh, sau đó dừng ở trên người của Lãnh Ngưng Tuyết.

“Hoàng thượng, lúc này là do Vân Liên Nhục đẩy vi thần xuống hồ.” Lãnh Ngưng Tuyết vừa nói ra, Thục phi liền kinh hãi, bình thường Ngưng Tuyết này khôn ngoan lắm mà, sao bây giờ lại hồ đồ như vậy chứ.

“Thục phi, là như vậy sao?” Thủy Nhai Thiên vẫn bình thản như vậy, nhưng Thục phi lại cảm thấy áp bức.

“Lúc thần thiếp đi tới, Lãnh tiểu thư đã rơi xuống hồ, còn về việc nàng ấy làm sao lại rơi xuống hồ, thần thiếp không có thấy rõ, chỉ nghĩ là tiểu nhi nữ đùa giỡn với nhau rồi trượt chân thôi.” Thục phi trả lời.

“Vân nha đầu, ngươi có muốn nói gì không?” Thủy Nhai Thiên lại hỏi Vân Liên Nhục.

“Trong Ngự Hoa Viên có nhiều người như vậy, cũng sẽ có người nhìn thấy nàng ấy làm sao lại rơi xuống hồ. Chuyện thất đức giống như đẩy người ta xuống nước như vậy, ta cũng không thêm làm đâu.” Vân Liên Nhục nói xong, cả người còn run lên một cái, giống như chuyện đẩy người ta xuống nước là chuyện vô cùng thất đức, nàng sợ tránh nó không kịp, làm sao có thể làm được như vậy.

“Hoàng thượng, chính là Vân Liên Nhục đẩy vi thần xuống hồ, lúc đó các nàng ấy cũng có ở bên cạnh.” Lãnh Ngưng Tuyết chỉ tay vào hai vị tiểu thư của Lý gia, có cả Lý Hàm Nhạn, còn có hai vị tiểu thư của Quan gia. Lãnh Tuyết Ngưng cảnh cáo liếc mắt nhìn các nàng ấy một cái.

Mấy người Lý Hàm Nhạn biết rõ thủ đoạn của Lãnh Ngưng Tuyết, nếu như hôm nay mình không nghe theo lời mà nàng ta nói, sau này sợ là không có ngày tốt lành. Nhưng mà trước mặt Thủy Nhai Thiên, long uy muii phần, các nàng cũng không có can đảm mà đi nói dối thánh thượng.

Bốn người Lý Hàm Nhạn nơm nớp lo sợ quỳ xuống, hồi lâu cũng không nói câu nào.

“Bốn người các ngươi, cứ nói ra những gì mình đã thấy là được rồi.” Thủy Nguyệt Hoa đứng ở một bên, nhàn nhạt nói ra một câu, chỉ là nói đúng sự thật thì lại làm cho các vị tiểu thư đau đầu.

Vân Liên Nhục ở bên cạnh, nhìn thấy Thủy Nguyệt Hoa, lúc này cảm thấy hấn, thật sự khác với hai lần gặp mặt trước kia. Đặc biệt là nhìn thấy trong Ngự Hoa Viên, có không ít ánh mắt của các tiểu thư không nhìn được nhìn về phía hấn, trong lòng của Vân Liên Nhục oán thán, đúng là đồ đáng ghét mà, trêu chọc nhiều hoa đào cực phẩm như vậy, Lãnh Ngưng Tuyết chính là ví dụ rõ rệt.

Ở bên cạnh Thủy Nguyệt Hoa, Duệ Vương Thủy Thiên Ngạo nhíu mày quét mắt nhìn Vân Liên Nhục, không nói gì.

Thủy Nhai Thiên thấy Thủy Nguyệt Hoa nói thì nướn mày. Nhìn Thủy Nguyệt Hoa dịu dàng như nước, nhưng thật ra rất lạnh lùng vô tình, trước kia, chưa bao giờ nói mấy câu thừa thừa. Hôm nay, lại bất ngờ mở miệng nói. Liếc mắt nhìn Vân Liên Nhục một cái, chỉ thấy nàng không thêm để ý mà ngồi ăn trái cây, lúc này mà còn có tâm tình như vậy. Trong lòng của Thủy Nhai Thiên hỗn loạn, cảm thấy Vân Liên Nhục là một ân số. Dĩ nhiên, trong lòng của Thủy Nhai Thiên nghĩ tới cái gì, không ai có thể nhìn ra được.

Ba vị tiểu thư quỳ ở bên cạnh khẽ đẩy Lý Hàm Nhạn một cái, trao đổi một chút rồi mới run rẩy nói: “Bẩm hoàng thượng, chúng thần không nhìn thấy rõ.” Nói xong, Lý Hàm Nhạn rõ ràng cảm nhận được một cỗ địch ý, không cần nghĩ cũng biết là Lãnh Ngưng Tuyết đang trừng mắt nhìn nàng.

Đúng vậy, trong lòng của Lãnh Ngưng Tuyết hung hăng mắng các nàng, chờ đến khi nàng có thời gian, sẽ đi thu thập các nàng. Mặc kệ là họ có nhìn thấy hay không, hôm nay nàng nhất định phải bắt Vân Liên Nhục chịu phạt.

“Hoàng thượng, vi thần chính là bị Vân Liên Nhục đẩy xuống hồ.” Lãnh Ngưng Tuyết tin tưởng, chỉ cần nàng một mực khẳng định Vân Liên Nhục đẩy mình xuống hồ, mà Vân Liên Nhục lại không tìm được người để làm chứng cho mình, nàng ta có nói ra cũng không thể nói rõ.

Lần này, tầm mắt của Thủy Nhai Thiên lại dừng ở trên người của Vân Liên Nhục: “Ngươi có gì muốn nói không?”

“Không có.” Vân Liên Nhục thản nhiên nói, Hiền phi kinh ngạc, các vị tiểu thư khác lại nghi hoặc. Sao Vân Liên Nhục lại không biện hộ cho mình.

“Ngươi như vậy là đang thừa nhận người đẩy nàng ấy sao?”

“Lãnh tiểu thư không tìm thấy người có thể làm chứng là ta đẩy nàng ấy xuống hồ, ta cũng vậy không có tìm được ai có thể chứng minh là ta vô tội. Hoàng thượng nhìn thấy thế nào thì làm đi.” Vân Liên Nhục nói ra lời này vô cùng thoải mái, vào trong lỗ tai của những người khác thì tất nhiên là không có thoải mái chút nào. Chỉ một câu nói của nàng, giao hết việc cho hoàng thượng, để xem hoàng đế tin ai. Nếu như tin lời Lãnh Ngưng Tuyết nói, thì chính là Vân Liên Nhục đẩy người. Người có lòng dạ ác độc như vậy, hoàng đế lại phong làm Thái tử phi, việc này có thể nói rõ cái gì? Hơn nữa Vân Liên Nhục nổi danh là quần là áo lượt, khó mà có thể khiến cho người khác không hoài nghi ý đồ của hoàng đế. Nếu như tin Vân Liên Nhục không có đẩy người, thì Lãnh Ngưng Tuyết đó nói xấu tiểu thư của Tướng phủ, Thái tử phi tương lai, chỉ một trong hai tội danh trên thôi cũng đã không nhỏ rồi.

Sắc mặt của Thủy Nhai Thiên đột nhiên thay đổi, tất cả mọi người trong Ngự Hoa Viên đều cảm thấy áp bức. Vân Liên Nhược nhìn Thủy Nguyệt Hoa một chút, trên người của hắn không có uy nghi như trên người của Thủy Nhai Thiên. Nhưng Thủy Nguyệt Hoa bị Vân Liên Nhược nhìn như vậy có chút sồn gai ốc, kiếp này của hắn xem như là thua rồi, chỉ là hắn cam tâm tình nguyện thua dưới tay nàng.

Qua một lúc lâu, Thủy Nhai Thiên cười ha hả: “Nếu như không tìm thấy người làm chứng, thì chuyện xảy ra hôm nay cứ ngừng ở đây đi. Thục phi mau dẫn Lãnh nha đầu đi đi, tìm Thái y nhìn thử xem.”

Thục phi đáp lại, đang muốn dẫn Lãnh Ngưng Tuyết đi. Đột nhiên, Vân Liên Nhược đi đến bên cạnh của Thủy Nguyệt Hoa, ủy khuất nói: “Thiếp bị người ta nói xấu khi dễ như vậy mà chàng cứ đứng nhìn như vậy sao.” Nước mắt ở trong hai mắt của Vân Liên Nhược đầy đặc, khiến cho người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Thủy Nguyệt Hoa nhìn kỹ Vân Liên Nhược, nhìn thấy được hưng thú trong mắt của nàng thì không khỏi vui vẻ một trận, nàng đây là muốn thanh lý “Tình địch” nha.

Vân Liên Nhược không có phủ nhận, nàng chính là khó chịu đấy. Lúc nhìn thấy ánh mắt mà Lãnh Ngưng Tuyết nhìn hắn, làm cho nàng vô cùng khó chịu. Đều là do cái tên đáng ghét hắn, đáng yêu nghiệt như vậy để làm gì chứ.

“Phụ hoàng, nhi thần tin tưởng Nhược Nhi, cũng tin tưởng ánh mắt của người. Nói xấu hoàng tức (con dâu của vua đó mọi người) của hoàng thất, phụ hoàng nhìn rồi xử lý đi! Nếu như phụ hoàng không biết phải làm thế nào. Bôn cung không ngại tự mình giải quyết.” Thủy Nguyệt Hoa nói xong, giọng nói nhàn nhạt, vô cùng kiêu ngạo. Thủy Nhai Thiên nổi giận, chỉ là, Thủy Nguyệt Hoa đã kéo Vân Liên Nhược ra khỏi Ngự Hoa Viên rồi.

Trái tim của Lãnh Ngưng Tuyết tan vỡ, nam nhân mà nàng yêu, lại vì lời nói của một nữ nhân xấu xí, mà muốn trị tội nàng, thật sự là vô cùng tức cười. Vân Liên Nhược, nàng sẽ không tha cho nàng ta.

“Thục phi nhìn rồi xử lý đi, nhất định phải cho nó một cái công đạo.” Thủy Nhai Thiên phát tay áo rồi đi, rõ ràng là bị Thủy Nguyệt Hoa chọc tức không nhẹ.

Thục phi nhìn Lãnh Ngưng Tuyết, vẻ mặt đau khổ.

Ra khỏi cửa cung, Thủy Nguyệt Hoa không muốn cứ vậy mà rời khỏi, vì vậy, đi đến Tướng phủ với Vân Liên Nhược. Trên xe ngựm Vân Liên Nhược cười hỏi: “Nguyệt, chàng nói như vậy, không sợ phụ hoàng của chàng ghét chàng sao?”

“Hắn đã sớm nhìn ta không vừa mắt rồi, nhiều thêm chút nữa cũng chẳng sao. Chỉ cần trong mắt và trong lòng của Nhược Nhi có ta là được rồi.”

“Đa mặt của chàng dày thật đó nha!” Vân Liên Nhược không nhịn được giầy vò khuôn mặt tuần tú của hắn. Làn da trơn bóng, khiến cho Vân Liên Nhược vô cùng ghen tị: “Xúc cảm thật tốt nha.”

“Chỉ có nàng mới dám làm như vậy trên mặt của ta thôi.” Thủy Nguyệt Hoa bắt được bàn tay nhỏ nhắn đang sờ loạn trên mặt của mình.

Vân Liên Nhược không nói gì, im lặng dựa vào lòng của Thủy Nguyệt Hoa. Một lúc lâu, nàng mới hỏi: “Nói với ta một chút về lão hoàng đế đó đi.” Nàng muốn biết, tình cảnh của hắn, để cùng đối mặt với hắn.

Thủy Nguyệt Hoa ngậy người một chút, phun ra một chữ “Được”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cưng Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: ĐẾN PHỦ NHẬN LỖI

Sau nửa canh giờ, xe ngựa liền dừng ở trước Tướng phủ, Thủy Nguyệt Hoa vô cùng không vui buông Vân Liên Nhược ra: “Ta rất muốn cứ như vậy mà mang về nàng về Phủ Thái tử.”

“Được rồi, có thời gian bản tiểu thư sẽ đến Phủ Thái tử chơi.” Vân Liên Nhược nhảy xuống xe ngựa. Lại nán lại với hắn một chút, chỉ sợ hắn ngay cả mình đang cửa chính cũng không biết.

Vân Liên Nhược nhìn xe ngựa của Thủy Nguyệt Hoa rời đi, lúc này mới xoay người đi vào Tướng phủ.

“Tiểu thư, Tướng gia dặn là sau khi ngài về thì hãy đến thư phòng một chuyến.” Vân Liên Nhược vừa trở về liền gặp được Tề thúc.

“Tề thúc, thúc có biết phụ thân tìm ta là có chuyện gì không vậy?” Vân Liên Nhược vừa đi vừa hỏi.

Tề thúc lắc đầu nói: “Sau khi trở về Tướng gia lâm triều trở về thì vào thư phòng, vẫn chưa có đi ra.”

“Được rồi, ta đã biết, ta sẽ tự đi qua đó.”

Trong sân viện mà Vân Hải Phong ở, có đủ loại trúc, đập vào mắt đều là màu xanh. Cây trúc, là một trong tứ quân tử (*), là loại hoa của người quân tử, ó phẩm giá bất phàm. Trong “Tuế hàn tam hữu” (**), trúc cũng có ở trong đó. Mỗi khi gió mùa thu lướt qua, mùa đông lạnh lẽo buông xuống thì cây trúc vẫn xanh biếc không hề sợ cái lạnh như cũ. Đó là một loại vẻ đẹp giản dị. Vân Liên Nhượng nghĩ một chút, trước đây Vân Hải Phong trồng một rừng trúc như vậy có phải ám chỉ đời này của ông sẽ không khuất phục, không nhún nhường bất kỳ ai phải không.

(*) Tứ quân tử bắt nguồn từ: Mai, lan, trúc, cúc là đề tài quen thuộc trong hội họa Trung Quốc. Bốn chủng loại này đều có tính cách cao nhã. Mai nở vào mùa đông và xuân, chịu đựng lạnh lẽo. Lan kiêu diễm mảnh mai, hương thơm thâm trầm. Trúc ngay thẳng, vô tâm, đầy tiết tháo. Cúc trái sương giá mà chẳng héo hon, có ý chí thách đố thiên nhiên. Thế nên các văn nhân Trung Quốc ái mộ mà đặt tên cho bốn loại này là Tứ quân tử.

Mai, lan, trúc, cúc bước vào hội họa vì chúng hàm hữu ý vị tượng trưng văn học, tiêu biểu đức hạnh của người quân tử. Tre trúc là biểu tượng của mẫu người quân tử bởi loài cây này tuy cứng mà vẫn mềm mại, đồ mà không gãy, rỗng ruột như tính thần an nhiên tự tại, không mê đắm quyền vị, vật chất. Và cũng như một người quân tử, tre và hoa tre chết đứng chứ không rũ xuống như những loài hoa khác. Đó là hình ảnh hiếm thấy giữa đất trời.

Vì lẽ ấy, văn nhân đời sau thường lấy trúc để biểu đạt tình cảm, ý chí của cá nhân mình, bởi họ xem trúc là loài cây tượng trưng cho sự Thanh cao, Khí tiết, Kiên trinh của người đàn ông.

=> Suy ra mọi người có thể từ đó mà đoán được tính cách của Vân Hải Phong phụ thân của Vân Liên Nhượng.

(**) Nguyên Nhượng Can, họa gia đời Tống cũng rất thích vẽ Tùng, Trúc, Mai, thường xưng là Tuế hàn tam hữu (Ba người bạn mùa đông)

Vòng qua hành lang uốn lượn, Vân Liên Nhượng đi tới trước thư phòng, cửa phòng đang mở rộng, có thể nhìn thấy Vân Hải Phong đang ngồi ở trước bàn viết.

“Phụ thân, người tìm con có chuyện gì vậy?” Vân Liên Nhượng hỏi thẳng.

“Nhượng Nhi con lại đây xem cái này một chút đi.” Vân Hải Phong đưa cho Vân Liên Nhượng một cái thiệp mời màu đỏ. Vừa mở ra liền nhìn thấy ngày thành thân được viết ở bên trong. Là ngày mười lăm tháng tư, cách thời gian bây giờ là mười ngày, Thái tử thành thân là việc lớn, không nên gấp như vậy.

“Phụ thân, lão hoàng đế làm như vậy là có ý gì vậy?” Vân Liên Nhượng khép thiệp mời lại, ngồi ở cạnh bàn viết.

“Ngày thành thân là do Thái tử điện hạ chọn, phụ thân chỉ là muốn hỏi con một chút, xem con có ý kiến gì không? Bây giờ tình hình trong triều không được ổn cho lắm.” Mặc dù Hoàng thượng đã sớm lập Thái tử, nhưng không có nghĩa là các Hoàng tử và những Vương gia khác sẽ không tranh giành.

Ngày thành hôn là Nguyệt chọn sao, hôm nay lúc trở về sao hán không tự nói với nàng chứ? Là quên mất hay là cố ý không nói đây?

“Mười ngày thì mười ngày, con tin là hán có thể chuẩn bị tốt.” Gả sớm hay gả muộn cũng đều phải gả đi, nếu như nàng đã nhận định Thủy Nguyệt Hoa, thì nàng sẽ không trốn tránh.

Vân Hải Phong nhạy cảm phát hiện Vân Liên Nhượng khác với thường ngày. Trước kia, nói đến chuyện xuất giá, nàng luôn không thèm để ý, hôm nay, cũng nói đến chuyện xuất giá nhưng mà trên mặt của nàng lại xuất hiện nụ cười. Mặc dù không thể hiện rõ, nhưng Vân Hải Phong vẫn có thể nhìn ra được.

“Nhượng Nhi, hình như con không có ghét bỏ mối hôn sự này thì phải?”

Vân Liên Nhượng suy nghĩ một chút, liền gật đầu một cái.

“Thời gian đúng là trôi qua nhanh quá, đảo mắt một cái mà nữ nhi của mình lại sắp sửa xuất giá.” Vân Hải Phong cảm khái, trong giọng nói có chút vui mừng.

“Ha ha, cho dù xuất giá, nữ nhi cũng vẫn là nữ nhi của phụ thân mà.” Vân Liên Nhượng đi đến bên cạnh ông, ôm lấy cánh tay ông làm nũng. Ở trước mặt của phụ thân, nàng cũng chỉ là đứa nhỏ chưa hề trưởng thành mà thôi.

“Con đó! Sau này gả cho Thái tử, phải sửa lại tính tình đó, bây giờ, có rất nhiều người đang chờ để bắt được nhược điểm của Thái tử. Thái tử điện hạ có địa vị rất cao ở trong lòng của dân chúng, nhưng Thái tử lại không có nhà mẫu thân ở phía sau để chống đỡ, một khi mà nhược điểm của Thái tử lọt vào trong tay của người có ý đồ xấu, thì Thái tử sẽ gặp phải nguy hiểm đó. Trước đây không lâu, Hoàng thượng triệu Minh vương điện hạ, Minh vương nắm giữ trong tay binh sĩ ở biên cảnh phương Bắc. Còn về phần của Duệ Vương điện hạ, Hoàng thượng luôn âm thầm nâng đỡ hán, hơn nữa còn có Phủ An Bình Hầu ở phía sau lưng Thực phi. Tâm tư của Hoàng thượng làm cho người ta khó nắm bắt được, ngày thì nói không được phép nhưng sau đó lại thay đổi giống như thời tiết vậy. Phụ thân thật sự không muốn con gả vào hoàng thất.” Vân Hải Phong nói một ít tình hình trong triều đình cho nàng nghe.

“Phụ thân yên tâm, con không có việc gì, nói không chừng Thái tử cũng không phải vô hại giống như người khác nhìn thấy đâu.” Thủy Nguyệt Hoa là một nam nhân giống như hồ ly vậy, người trong thiên hạ đều bị hán lừa hết rồi.

Phụ thân và nữ nhi hai người hàn huyên một lúc lâu, khi Vân Liên Nhượng trở lại Thanh Liên Các thì đã là giờ thân (từ 15h đến 17h).

Khoảng một lúc sau, Tề thúc báo lại: “Tiểu thư, phu nhân của An Bình Hầu dẫn Lãnh tiểu thư tới bái phỏng, nói là muốn gặp tiểu thư.” Tề thúc vô cùng khó hiểu, tiểu thư nhà mình đâu có tham gia yến hội gì, cũng không có mở tiệc mời ai, phu nhân với tiểu thư của phủ An Bình Hầu làm sao lại tới đây?

Vân Liên Nhượng dựa vào ghế mây màu vàng, nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Tề thúc. Lãnh Ngưng Tuyết vì sao lại đến đây, không phải đã quá rõ ràng sao? Hoàng đế ném vấn đề này lại cho Thục phi, Thục phi không muốn có mâu thuẫn với người nhà mẫu thân, lại ném vấn đề lại cho nàng. Lãnh Ngưng Tuyết nói xấu nàng, thì phải do nàng đến xử phạt vậy mà cũng nghĩ ra được sao, thật sự là tính kế rất tốt nha.

“Tề thúc, người đi nói cho các nàng, bản tiểu thư nói là, đưa một vạn lượng đến Tướng phủ, gọi là tiền vũ về trái tim phải chịu oan uổng của bản tiểu thư thì chuyện hôm nay bản tiểu thư sẽ coi như chưa từng xảy ra. Nếu không, ta tin là Thái tử điện hạ sẽ chủ trì công đạo cho bản tiểu thư.”

“Tiểu thư, hôm nay tiền cung đã xảy ra chuyện gì sao?” Vẻ mặt của Tề thúc lộ ra vẻ lo lắng.

“Cũng không có chuyện gì lớn, Lãnh Ngưng Tuyết vu khống nói ta đẩy nàng ấy xuống hồ, bây giờ tới cửa nhận lỗi đó. Người đi ra đuổi các nàng ấy về đi.” Vân Liên Nhượng đang nói đến chuyện xảy ra trong cung mà không có một chút cảm giác khó chịu nào.

“Vâng.” Tề thúc lên tiếng trả lời rồi lui xuống.

Trong đại sảnh, phu nhân của An Bình Hầu và Lãnh Ngưng Tuyết đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau, chờ Vân Liên Nhượng đến đây. Chờ một lúc, vẫn không có nhìn thấy người đâu, Lãnh Ngưng Tuyết lại càng thêm oán hận, hận ý đối với Vân Liên Nhượng càng sâu.

“Tuyết Nhi, những gì nương dạy con, con đều quên hết rồi sao?” Phu nhân của An Bình Hầu mắng.

“Nương, ta không có quên.” Tạm thời nàng phải kiên nhẫn, sau này tìm được cơ hội nàng phải trả lại gắp bội.

Lại qua thời gian một ly trà nhỏ (khoảng 15 phút đầy mọi người), Tề thúc về tới đại sảnh.

“Quản gia, Liên Nhượng tiểu thư đâu?” Phu nhân của An Bình Hầu không nhìn thấy người mình cần tìm, lập tức mở miệng hỏi.

“Bẩm phu nhân, tiểu thư nhà ta nói, quý phủ phải chuẩn bị một vạn lượng đưa tới, vũ về trái tim phải chịu oan uổng của nàng thì chuyện xảy ra ngày hôm nay, nàng sẽ xem như chưa từng xảy ra.” Tề thúc tỉ mỉ quan sát phản ứng của các nàng.

“Một vạn lượng, sao nàng ta không đi cướp luôn đi?” Lãnh Ngưng Tuyết kêu lên, một vạn lượng không phải là con số nhỏ, Vân Liên Nhượng thật sự có công phu của sư tử ngoạm.

“Tiểu nhân chỉ là thay tiểu thư truyền lời mà thôi.”

“Quản gia, hãy đi mời Liên Nhượng tiểu thư ra đây, bản phu nhân có chuyện muốn nói với nàng.” Lúc này sắc mặt của phu nhân An Bình Hầu cũng có chút giận dữ, bình thường, không có ai dám làm nàng ta mất mặt như vậy.

“Trước đó tiểu thư có dặn là, nếu như phu nhân không muốn bỏ ra một vạn lượng, thì ngày mai, nàng sẽ đi tìm Thái tử điện hạ tới để chủ trì công đạo cho nàng.”

“Nương, chúng ta đi. Cần gì phải ở đây để cho mình bị ăn hiếp như vậy, bản tiểu thư không tin, nàng ta có thể làm gì được ta.” Lãnh Ngưng Tuyết kéo phu nhân của An Bình Hầu rời khỏi.

Ra đến đại sảnh, Lãnh Ngưng Tuyết nhanh chóng đi khỏi Tướng phủ. Trên xe ngựa, phu nhân của An Bình Hầu nhìn Lãnh Ngưng Tuyết, không biết phải làm gì lúc đầu một cái, nữ nhi tính tình như thế nào nàng là người rõ ràng nhất, chuyện này sợ là không thể giống như dự tính mà giải quyết êm đẹp được rồi.

Thực sự, Lãnh Ngưng Tuyết cũng không có suy nghĩ gì tốt lành, bây giờ nàng đã bị ghen tị, oán hận lấp đầy trong suy nghĩ. Nàng chỉ có một suy nghĩ duy nhất là Vân Liên Nhượng nhất định phải biến mất khỏi thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cung Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: MAI LAN TRÚC CÚC

Editor: White Silk-Hazye

Sau bữa tối, Vân Liên Nhượng thay một thân nam trang, đeo mặt nạ da người lên, nhanh chóng rời khỏi Tướng phủ. Mà mục đích của nàng, chính là thanh lâu lớn nhất trong Kinh thành —— Túy Thanh Phong.

Túy Thanh Phong có tứ đại hoa khôi, là Mai Lan Trúc Cúc. Mai cô nương lạnh lùng như băng, đàn một khúc tỳ bà, không biết đã làm mê đảo biết bao nhiêu người. Lan cô nương quyến rũ xinh đẹp, một điệu múa khuynh thành, làm biết bao công tử và thiếu gia vì muốn xem múa mà tung tiền như rác. Trúc cô nương hương nội tài hoa, thơ văn của Trúc tiên(*). Cúc cô nương dịu dàng như nước, âm thanh êm dịu dễ nghe của đàn tranh, hoàn toàn làm

cho người ta say mê, say mê mà nghe nàng đàn.

(*): Cuốn sách có chữ ở trên và ở dưới để nêu rõ cái ý người xưa, hay lấy ý mình phán đoán khiến cho người ta dễ biết dễ nhớ gọi là tiên. Như sách của Trịnh Khang Thành chú thích Kinh Thi gọi là Trịnh tiên. Nên ở đây Trúc cô nương làm thơ hay thì gọi là thơ văn Trúc tiên.”

Vân Liên Nhượng giả trang thành nam tử, làm y bay bay, tà mị câu hồn, đi vào Túy Thanh Phong, thì bị các cô nương vòng tay ôm lấy.

“Liên công tử, lâu lắm rồi ngài không tới đó, ta nhớ ngài muốn chết.” Nữ tử yêu mị hồn dỗi. (Sao không chết luôn đi ôi nổi cả da gà hà)

“Tiểu mỹ nhân, dù cho bản công tử có đến đây, cũng đâu có để ý tới các nàng nha. Lòng của bản công tử, chỉ có Mai Lan Trúc Cúc mà thôi. Thủ pháp mà Vân Liên Nhượng đùa giỡn mỹ nhân vô cùng thuần thực.

“Ha ha. Công tử đúng là lòng tham không đáy, mỗi lần đến thì luôn chiếm lấy bốn vị tỷ tỷ. Ta không nói với ngài nữa.”

Vân Liên Nhượng vào Túy Thanh Phong, thì có người đến dẫn nàng lên lầu ba. Nhìn thấy Vân Liên Nhượng đến, khắp nơi trong Túy Thanh Phong đầy rẫy tiếng than khóc: “Liên công tử đến Túy Thanh Phong, chúng ta cũng chỉ có thể thất vọng mà quay về thôi.”

“Ai biểu Liên công tử vừa có tài vừa anh tuấn lại có tiền chứ, bốn cô nương hoa khôi cũng cam tâm tình nguyện tiếp đón hần.”

“Cũng đúng, Liên công tử thật có phúc mà.”

Vân Liên Nhượng giả trang nam tử, dùng tên giả là Liên Thành Bích. Không ai biết được thân phận của Liên Thành Bích, nhưng lại không có ai dám trêu chọc Liên Thành Bích. Bởi vì người chọc đến Liên Thành Bích, bây giờ đang rất thanh thoi mà ở dưới Địa phủ uống trà rồi.

“Các mỹ nhân, công tử ta đến đây, các nàng nhớ ta không?” Lầu ba là địa bàn của bốn cô nương Mai Lan Trúc Cúc.

Sương Cúc khinh thường liếc mắt nhìn Vân Liên Nhượng một cái, úy khuất nói: “Nghe nói công tử sắp thành thân, sau này, còn muốn tỷ muội chúng ta hay sao?” Cúc cô nương không hổ danh là dịu dàng như nước, vừa mới mở miệng, thì nước mắt trong đôi mắt liền dâng lên.

“Tiểu Cúc Nhi, nàng nói như vậy, giống như bản công tử rất hoa tâm vậy. Tại sao nàng có thể nghi ngờ tấm chân tình và sự chung tình của ta chứ.”

“Công tử, có chuyện gì nói nhanh đi, đừng có mà làm trò ngại bản cô nương đùa giỡn mỹ nam.” Đinh Lan đi tới, tách hai người đang dính chung một chỗ với nhau ra,

“Tiểu Lan Nhi, bản công tử không đẹp trai sao?” Nàng đến đây, vậy mà cô nương đó còn muốn tìm mỹ nam để đùa giỡn, quả thật chính là vũ nhục dịch dung của nàng mà.

“Công tử đẹp thì có đẹp đó, nhưng người ta thích 'công tử thật thật' cơ, trái tim bằng thủy tinh của người ta sẽ không chịu nổi đá kích này đâu.”

Vân Liên Nhượng thương tâm, nàng bị người ta ghét bỏ nha.

“Chủ tử, lần này ngài đến đây là có chỉ thị gì?” Tuyết Mai cắt ngang mấy người đang không đứng đắn mà đùa giỡn kia. Túy Thanh Phong là sản nghiệp của Vân Liên Nhượng, trong Kinh thành có mấy cửa hàng ở mặt tiền kiếm được rất nhiều tiền, cũng đều là của nàng hết.

Vân Liên Nhượng bữu môi thu lại dáng vẻ của hoa hoa công tử, nói: “Dốc hết sức tìm kiếm được liệu này.” Mở ra tờ giấy tuyên thành, trong đó viết tên của hơn mười dược liệu quý.

“Chủ tử, ngài nghĩ kỹ rồi sao?” Thẩm Trúc hỏi.

“Nghĩ kỹ rồi, cũng đã đến lúc giải độc của Lệ hồng nhan rồi.” Vân Liên Nhượng xé mặt nạ da người ra, bàn tay vuốt ve 'vết bớt' trên má trái.

Nàng vốn dĩ mang theo trí nhớ mà trùng sinh, từ nhỏ đã có thể ghi nhớ. Nàng biết rõ, mẫu thân không phải là do bị bệnh mà chết, trước khi chết mẫu thân đã hạ xuống Lệ hồng nhan ở trên mặt của nàng, mẫu thân đã từng nói, hi vọng nàng có thể bình thường mà sống cả đời.

Vì vậy, cho dù nàng từ trong Âm các tìm được phương thuốc giải độc của Lệ hồng nhan, nhưng nàng cũng không có đi tìm dược liệu. Chỉ là, Thủy Nguyệt Hoa xuất hiện là một biến cố, nhưng nàng tin, mẫu thân sẽ hiểu nàng, dù sao năm đó mẫu thân, cũng vì phụ thân mà nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không được chùn bước)

“Chủ tử, Thủy Nguyệt Hoa đáng để ngài làm vậy sao?” Nhóm người của Sương Cúc cũng không hề biết được một điều là vào ba năm trước đây Vân Liên Nhượng và Thủy Nguyệt Hoa đã từng ở chung với nhau. Các nàng chỉ biết là, hoàng đế tứ hôn, chủ tử chuẩn bị gả cho Thái tử. Ở trong mắt của các nàng, đây là một cuộc hôn nhân không có tình yêu, tại sao chủ tử lại vì hần ta mà hạ quyết tâm giải độc của Lệ hồng nhan.

Đáng sao? Trong lòng của Vân Liên Nhượng tự hỏi bản thân mình,

Tứ đại mỹ nhân Mai Lan Trúc Cúc gắt gao nhìn chăm chăm nàng, chờ câu trả lời của nàng. Trên nóc nhà của Túy Thanh Phong, một hắc y nhân bị mặt, cũng đang chờ câu trả lời của nàng. Hắc y nhân cũng không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm Vân Liên Nhượng, sợ là sẽ bỏ qua bất kỳ biểu tình nào của nàng.

Không có gì gọi là đáng hay không đáng cả, chỉ có sự bận tâm sâu sắc ở trong lòng của nàng, có nguyện ý hay không. Nàng nguyện ý vì hấn mà giải độc của Lệ hồng nhan, bày ra diện mạo chân thật nhất của mình ở trước mặt của hấn.

Hiểu rõ việc này, Vân Liên Nhượng nói: “Bản tiểu thư nhất định phải giải độc của Lệ hồng nhan.”

Vân Liên Nhượng nghĩ thông suốt, nguyện ý giải độc của Lệ hồng nhan, Mai Lan Trúc Cúc đáng lẽ là nên vui vẻ, nhưng bây giờ nhóm các nàng ấy, lại không thể nào vui vẻ nổi. Hai năm trước, chủ tử lấy được phương thuốc giải độc của Lệ hồng nhan, lúc đó tất cả bọn họ đều khuyên nàng giải độc này, nhưng Vân Liên Nhượng sống chết không đồng ý giải độc của Lệ hồng nhan. Bây giờ, vì một tên Thủy Nguyệt Hoa, chủ tử lại muốn giải độc của lệ hồng nhan, đây không phải là đang dă kích bọn họ hay sao.

Từ chi ngàn năm, máu của Thiềm Thừ trăm năm (Có thể tạm dịch là linh chi tím ngàn năm và máu của con cóc trăm năm tuổi.)

Vân Liên Nhượng nhìn bốn vị dược liệu được khoanh tròn kia, lông mày bắt đầu nhíu chặt lại. Xem ra, không thể vào mười ngày sau mà tìm đủ rồi: “Tìm thử đi.”

Bốn cô nương nghe thấy sự mất mát trong giọng nói của Vân Liên Nhượng, trong lòng cũng không dễ chịu. Vân Liên Nhượng sao lại vội vã tìm kiếm, sợ là muốn ở ngày xuất giá thành thân đó có thể trở nên xinh đẹp. Các nàng đều là nữ nhân, nên càng hiểu được tâm tư của Vân Liên Nhượng.

Vân Liên Nhượng thật sự muốn ở trước ngày thành thân có thể giải Lệ hồng nhan, chỉ là xem đáng về của nàng chắc là không thể rồi.

“Chủ tử, không bằng nói cho Thái tử điện hạ đi, để cho hấn giúp đỡ chúng ta tìm kiếm. Nói không chừng có thể kịp đó.” Thẩm Trúc đề nghị, nàng thật sự không muốn nhìn thấy bộ dạng mất mát kia của Vân Liên Nhượng.

Tìm Thủy Nguyệt Hoa sao, hình như là chủ ý không tồi, chỉ là, nàng không thể nào tưởng tượng được! Tên hỗn đản đó, nếu nói cho hấn biết, thì không phải là hấn càng lên mặt sao.

“Tìm thử trước đã, ta còn muốn suy nghĩ một chút.”

“Ai?” Vân Liên Nhượng đột nhiên nhảy lên mái nhà. Bốn cô nương Mai Lan Trúc Cúc kinh hãi, ai lại có bản lĩnh dám nghe lén họ nói chuyện vậy, là địch hay là bằng hữu đây? Bốn cô nương vừa định đi ra ngoài nhìn thử thì Vân Liên Nhượng đã trở lại, chỉ là bị một người nam nhân nào đó ôm trở lại.

“Thủy Nguyệt Hoa, là người của bản tiểu thư ta.” Vân Liên Nhượng giới thiệu đơn qua loa người nam nhân đang ôm mình.

Mai Lan Trúc Cúc quan sát nam nhân đang ôm Vân Liên Nhượng. Thực lực mạnh, có thể bảo vệ được chủ tử, trong mắt cũng chỉ có chủ tử, chính là một trợ thủ tốt. Nhưng mà, hấn thật sự là Thủy Nguyệt Hoa sao?

“Người thật sự là Thái tử sao?” Đinh Lan hỏi ra tiếng lòng của ba người khác. Người này, khúc môi nhếch lên thành một nụ cười quý dị, nhìn thế nào cũng là một tên yêu nghiệt, không giống như lời đồn đại nha!

“Nương tử, các nàng ấy hoài nghi thân phận của vi phu kia, nàng phải giúp ta chứng minh đi.” Thủy Nguyệt Hoa ôm Vân Liên Nhượng, tìm kiếm sự an ủi.

Bốn người Mai Lan Trúc Cúc đồng loạt tròn tròn mắt. Theo tư liệu mà các nàng có được về Thủy Nguyệt Hoa, đem so với người trước mắt này, thế nào lại thua xa đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cung Chiêu Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: LÀM NHỮNG THỨ GÌ

Nghe đồn, bề ngoài của Thái tử Thủy Nguyệt Hoa giống như trích tiên, khí chất giống như u lan, tài hoa tuyệt thế làm thiên hạ kính sợ.

Nghe đồn, Thủy Nguyệt Hoa nhã nhặn như ngọc, vô cùng lịch sự và tao nhã.

Nghe đồn, Thủy Nguyệt Hoa..... Chỉ là, tận mắt các nàng nhìn thấy hình như không hề giống với người nào đó trong lời đồn đại kia.

Khuôn mặt như ngọc, lông mày như vẽ, bảy phần tà mị ba phần tà khí, là một khuôn mặt hại nước hại dân, vô cùng yêu nghiệt.

“Nương tử, có người nhìn trộm nhan sắc mỹ miều của vi phu.” Thủy Nguyệt Hoa không thích bị người ta nhìn chăm chăm vào mình, nếu như là người khác, thì đã sớm chết rồi. Nhưng mà, bốn người này là thuộc hạ của nương tử, hấn không thể giết được.

Vân Liên Nhượng nhíu mày lại, nói ra một câu khiến cho Mai Lan Trúc Cúc muốn xé nát lời nói của nàng ra: “Chàng là người của ta, chỉ có ta mới có thể nhìn thôi, những người khác, phé đi.

Mai Lan Trúc Cúc lập tức thu hồi ánh mắt của mình lại, tiểu thư quá bá đạo rồi, ham muốn chiếm hữu quá mạnh mẽ. Sau này, các nàng nhất định phải cách Thủy Nguyệt Hoa ra xa một chút, đứng xa một chút. Mai Lan Trúc Cúc lui ra ngoài.

Đùa giỡn tóc của Thủy Nguyệt Hoa, Vân Liên Nhựt tùy ý hỏi: “Sao chàng lại đến đây, còn núp ở trên nóc nhà rình coi nữa chứ?”

“Nương tử, vi phu là quang minh chính đại mà nhìn nha, không phải là rình coi, người có khí chất giống như vi phu, làm sao có thể làm chuyện rình coi người khác như vậy chứ?”

Khí chất? Vân Liên Nhựt cười phá lên, cũng chỉ có một mình Thủy Nguyệt Hoa da mặt dày có thể so với tường thành này mới có thể nói ra lời như vậy thôi.

“Chàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, sao chàng lại đến Túy Thanh Phong?” Túy Thanh Phong là thanh lâu, Thủy Nguyệt Hoa đến đây, nghĩ tới cái này lại không thấy thoải mái tí nào. Nếu như hắn không cho nàng lý do hợp lý, nàng sẽ không để yên cho hắn đâu.

“Vi phu đi theo nương tử đến đây mà. Thủ pháp mà nương tử đùa giỡn mỹ nhân, rất thuần thục nha!” Thủy Nguyệt Hoa bắt chước thủ pháp mà lúc này Vân Liên Nhựt đùa giỡn mấy cô nương ở ngoài cửa kia.

“Nói như vậy, chàng nhìn thấy hết sao?” Vân Liên Nhựt kinh hãi.

“Liên công tử đúng là khách quen của Túy Thanh Phong nha.” Thủy Nguyệt Hoa nói ra câu này, có chút chua. Hôm nay đến Tướng phủ, là muốn nhìn nàng một chút, không ngờ lại có thể phát hiện chuyện như vậy. Lệ hồng nhan, vết bớt đỏ hồng trên mặt của nàng chính là do Lệ hồng nhan gây ra.

“Sao trong phòng này lại có mùi chua đến như vậy nha!”

“Đó là do mũi của nàng có vấn đề thôi.” Thủy Nguyệt Hoa hừ lạnh một tiếng. Khẽ vuốt má trái của nàng một chút, trong lòng dâng lên cảm giác đau lòng.

“Nhựt Nhi có biết ai đã hạ Lệ hồng nhan lên trên người của nàng hay không?” Thủy Nguyệt Hoa quả quyết nói một câu. Từ phản ứng vừa rồi của những người kia, hắn biết, Nhựt Nhi đã sớm có cách để giải Lệ hồng nhan.

“Mẫu thân hi vọng ta có thể bình thường mà sống cả đời.” Vân Liên Nhựt rầu rĩ lên tiếng.

Thủy Nguyệt Hoa không nói, trong đầu hiện ra hai bóng dáng nữ tử mơ hồ, năm đó mẫu hậu và phu nhân của Tướng phủ quan hệ rất tốt.

“Nhựt Nhi thân phận của chúng ta, đã định trước là không thể nào bình thường rồi. Cho dù có muốn sống một cuộc sống bình thường, thì cũng không thể là bây giờ.” Thủy Nguyệt Hoa nói.

“Đúng vậy, thù của mẫu thân còn chưa trả, làm sao có thể sống cuộc sống bình thường được chứ. Người hại chết mẫu thân, một người ta cũng không bỏ qua.” Mấy năm nay, nàng cũng đã tra được một chút về thân thế của mẫu thân. Tháo một miếng ngọc bội màu tím xuống khỏi cổ, Vân Liên Nhựt đưa đến trước mặt của Thủy Nguyệt Hoa: “Chàng có biết ba đại gia tộc lánh đời không?” Trực giác nói cho nàng biết, Thủy Nguyệt Hoa có biết được điều gì đó, thậm chí còn biết nhiều hơn cả nàng.

“Mẫu hậu và phu nhân Tướng phủ giống nhau, đều xuất thân từ gia tộc lánh đời.” Giọng điệu của Thủy Nguyệt Hoa đột nhiên trở nên thâm trầm.

Dựa theo mật văn, từ lúc hoàng đế của Vương triều Thiên Khải bắt đầu dẹp loạn thiên hạ thì có ba gia tộc dốc toàn lực để trợ giúp, sau khi thiên hạ ổn định thì bọn họ lựa chọn ở ẩn. Về phần nguyên nhân thật sự để họ phải ở ẩn, cũng không ai có thể biết được.

Mẫu hậu? Đương kim hoàng thượng không phải là không có lập hậu sao, nhưng ngoại trừ hoàng hậu ra, thì làm gì có ai có thể khiến cho hoàng tử gọi là mẫu hậu chứ. Hơn nữa, mẫu thân của Nguyệt cũng xuất thân từ gia tộc lánh đời, cái này không khỏi rất kỳ lạ.

Vân Liên Nhựt trừng to mắt. Thủy Nguyệt Hoa xoa xoa đầu của nàng, buồn cười nói: “Cái này có gì đáng ngạc nhiên chứ.” Thủy Nguyệt Hoa lấy ra một miếng ngọc bội màu lam, nếu nhìn kỹ, hai miếng ngọc này có hoa văn điêu khắc trên mặt rất giống nhau, chỉ là miếng ngọc bội kia của Vân Liên Nhựt là mây tím mặt sau là một chữ “Bạch”, còn miếng trong tay của Thủy Nguyệt Hoa là chữ “Đạ”.

Lần này, Vân Liên Nhựt thật sự tin tưởng. Ngay lúc hai người còn muốn nói thêm điều gì nữa thì dưới lầu truyền đến âm thanh: “Đừng cản ta, ách..... Hôm nay bản công tử muốn Trúc cô nương, dựa vào..... dựa vào cái gì mà một mình Liên Thành Bích chiếm lấy bốn đại mỹ nhân chứ, ách.....” Ninh Khang Uẩn đang nắc nứn, nói năng lắp bắp.

Hoa mama nhìn thấy Ninh Khang Uẩn đang kiểm chuyện, lắc lắc cái eo nhỏ đi tới: “Ôi, công tử, hôm nay Trúc cô nương không có lên múa, cô nương của Túy Thanh Phong ta người nào người nấy đều vừa có tài vừa có mạo. Các cô nương, qua đây chăm sóc công tử đi.”

“Ninh công tử, ta với ngài uống một chén, thế nào?”

“Cút! Hôm nay bản công tử muốn Trúc cô nương.” Ninh Khang Uẩn không hề khách khí đẩy cô nương đang đi lại gần mình ra.

Người ở trong Túy Thanh Phong, đều có hứng thú mà nhìn màn khôi hài nào nhiệt này, có không ít người ném cho Ninh Khang Uẩn ánh mắt đồng tình. Dám ở Túy Thanh Phong kiểm chuyện, Ninh Khang Uẩn đúng là quá can đảm. Những người từng kiểm chuyện ở Túy Thanh Phong, cuối cùng cũng không phải là đã ăn một sao.

Bây giờ Hoa ma ma nhìn thấy rõ, vị công tử này là muốn mượn rượu để đùa giỡn đến điên rồi. Vội vàng gọi người đến: “Người đâu rồi, Ninh công tử uống say, mau đưa ngài ấy ra khỏi Túy Thanh Phong.”

Bốn người có võ công đi ra, muốn “Mời” Ninh Khang Uẩn ra khỏi đây.

“Bản công tử không đi, ta muốn gặp Trúc cô nương.” Bước chân của Ninh Khang Uẩn có chút lảo đảo, nhưng thái độ lại vô cùng kiên định.

Hoa ma ma cũng biết tâm tư của Ninh Khang Uẩn đối với Trúc cô nương, nhất thời có chút khó xử. Ninh Khang Uẩn là Tam công tử của phủ Ninh Viễn Hầu, rất yêu thích thơ văn. Nửa năm trước vô tình biết được thơ văn của Trúc tiên (Đã giải thích cụm từ này ở chương trước nha), bị hấp dẫn, về sau, vị Tam công tử này thường xuyên đến Túy Thanh Phong. Tam công tử của phủ Ninh Viễn Hầu thích Trúc cô nương của Túy Thanh Phong, đây là chuyện mà cả Kinh thành ai ai cũng đều biết. Bây giờ như vậy, sợ là bị Liên công tử kích thích rồi.

Hoa ma ma không có đoán sai. Ninh Khang Uẩn đúng là bị kích thích. Hắn cho rằng, Thẩm Trúc thích hắn. Nhưng mà, vì sao nàng lại muốn mời Liên Thành Bích đi lên lầu ba. Hắn muốn hỏi nàng một chút, rốt cuộc là tại sao nàng lại không chấp nhận hắn.

“Thẩm Trúc, ngươi còn muốn núp ở trong này nhìn cảnh này sao?” Trên lầu ba, cô nương thu tình hình ở phía dưới vào trong mắt.

“Mấy chuyện như vậy, Hoa ma ma có thể giải quyết tốt mà.” Thẩm Trúc quay về phòng. Không đáng, nàng không đáng để hắn phải làm như vậy. Trờ lại phòng của mình, Thẩm Trúc tháo xuống vé nguyệt trang của mình, lúc này nàng đang khóc vì bất lực.

Tuyệt Mai, Đinh Lan, Sương Cúc nhìn thấy vậy bất đắc dĩ lắc đầu. Theo như các nàng nhìn thấy, Ninh Khang Uẩn là một người tốt.

Vân Liên Nhược nhìn một lúc lâu, cũng hiểu ra được là chuyện gì đang xảy ra. Chuyện khi đó của Thẩm Trúc và Ninh Khang Uẩn, nàng cũng biết được một chút, xem ra, Ninh Khang Uẩn này là thật lòng. Thẩm Trúc cũng không phải là hoàn toàn không có cảm giác với hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cung Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: CHỦ THƯỢNG CHO MỜI

“Kéo hắn ra ngoài.” Hoa ma ma đã không còn đủ kiên nhẫn để nói chuyện với một tên say rượu. Trực tiếp phân phó đuổi người.

Trên lầu ba Tuyệt Mai xuất hiện, nói với Hoa ma ma: “Ma ma, để cho hắn lên đi.”

Một câu của Mai cô nương, làm cho mọi người bị hù sợ. Một tên điên say rượu ở Túy Thanh Phong giờ trò, lại có thể đi lên lầu ba, hắn quá may mắn mà.

Hoa ma ma sợ run lên, để cho người thả tay của Ninh Khang Uẩn ra. Quần áo của Ninh Khang Uẩn vì bị lôi kéo mà trở nên xốc xếch, hắn từ từ đi lên lầu ba.

“Mai cô nương, Trúc Nhi đâu?” Ninh Khang Uẩn không nhìn thấy Thẩm Trúc, trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi mất mát.

“Ninh Khang Uẩn, nếu như ngươi thật sự yêu Thẩm Trúc, thì đây có lẽ chính là cơ hội của ngươi.” Tuyệt Mai tốt bụng nhắc nhở hắn một câu.

“Mai cô nương nói như vậy là có ý gì?” Chuyện liên quan đến Thẩm Trúc, Ninh Khang Uẩn không thể không cẩn thận mà hỏi kỹ. Bây giờ Ninh Khang Uẩn làm gì còn có bộ dáng của người uống rượu say chứ.

“Lát nữa sẽ biết.” Tuyệt Mai dẫn Ninh Khang Uẩn đến chỗ của Vân Liên Nhược.

Trong phòng, Vân Liên Nhược đang nửa nằm ở trên nhuyễn tháp, dáng vẻ lười biếng và tà mị, vô cùng hấp dẫn ánh mắt của người khác. Nhìn thấy người muốn gặp hắn là Liên Thành Bích, Ninh Khang Uẩn tràn ngập địch ý. Theo như hắn nhìn thấy, Liên Thành Bích chính là tình địch số một của hắn.

“Nghe nói, ngươi thích Tiểu Trúc Nhi nhà ta sao.” Giọng nói của Vân Liên Nhược vô cùng bình thản, đáng vẻ tùy ý.

“Đừng ta yêu Thẩm Trúc đây thì sao, Liên công tử muốn thế nào?” Nhớ tới tình trạng lúc này của Liên Thành Bích và Thẩm Trúc, Ninh Khang Uẩn lại đau lòng một trận.

“Bản công tử không muốn gì, chỉ muốn hỏi một câu thôi, Tam công tử lấy tư cách gì để yêu nàng ấy, Tiểu Trúc Nhi sẽ không làm thiếp cho người ta.

“Ta muốn lấy nàng ấy làm thiếp tử.” Ninh Khang Uẩn tỏ rõ thái độ của mình.

“Ha ha, ngươi cảm thấy, phủ Ninh Viễn Hầu sẽ chấp nhận Tiểu Trúc Nhi sao?” Ninh Khang Uẩn này nhìn rất vừa mắt.

“Ta có thể mang nàng ấy rời đi.” Phù Ninh Viễn Hầu, nơi đó hẳn không có nhiều cảm tình cho lắm.

“Rời đi? Ngươi nghĩ cũng đơn giản quá nhỉ. Ninh Viễn hầu sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra đâu, chẳng lẽ, ngươi muốn mang Tiểu Trúc Nhi nhà ta rời đi sống lén lút như vậy sao?”

“Liên công tử, Thẩm Trúc chỉ là của chính nàng ấy.” Cho nên không cần một câu lại một câu Tiểu Trúc Nhi nhà ta như thế, hẳn nghe thấy trong lòng cảm thấy ghen ghét.

“Cả Túy Thanh Phong này đều là của bản công tử, ngươi nói Tiểu Trúc Nhi có phải là của ta hay không.” Lúc này Vân Liên Nhượng khá giống nhạc mẫu chọn phu quân cho con mình.

“Cho dù Túy Thanh Phong là của ngươi thì sao, Thẩm Trúc cũng....” Ninh Khang Uẩn cũng đã loáng thoáng phát hiện ra điểm quan trọng, hai mắt không thể tin được mà nhìn chằm chằm Vân Liên Nhượng, hẳn nói Túy Thanh Phong là của hắn, vậy....

“Ninh Khang Uẩn, cơ hội chỉ có một lần, nghĩ cho kỹ rồi trả lời câu hỏi của ta. Ngươi lấy tư cách gì mà thích nàng?” Người của nàng, nàng che chở. Một loại giống như chuyện tình cảm này nàng không hề thích nhúng tay vào, nhưng mà nhất định phải kiểm tra, nếu như thích hợp thì nàng sẽ tạo một chút cơ hội cho hai người họ thì vẫn có thể.

Ninh Khang Uẩn lâm vào trầm tư, hẳn lấy tư cách gì mà thích Thẩm Trúc sao? Tiếp xúc với Thẩm Trúc mấy lần, hẳn có cảm giác rằng nàng không phải là nữ tử thanh lâu bình thường, mà hẳn, cũng không có xem nàng là nữ tử thanh lâu. Cũng có thể nói, Thẩm Trúc ở lại thanh lâu cũng chỉ là để che giấu tung tích.

Suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng Ninh Khang Uẩn cũng có quyết định.

“Liên công tử, tại hạ nguyện trung thành cống hiến sức lực cho ngài.” Liên Thành Bích này, vừa nhìn cũng không phải là người đơn giản.

“Không sợ sau này sẽ hối hận sao?”

“Ta tin tưởng vào Thẩm Trúc.” Chủ tử mà Thẩm Trúc đã nhận định, khẳng định có chỗ bất phàm.

“Ninh Khang Uẩn, hoan nghênh ngươi gia nhập Thiên Tuyệt Cung. Quy củ của Thiên Tuyệt Cung không nhiều lắm, chỉ cần nhớ kỹ một cái là được, kẻ nào phản bội sẽ sống không bằng chết.” Vân Liên Nhượng thu hồi vẻ lười biếng trên người lại, lạnh lùng nói. Lúc này nàng hoàn toàn để lộ ra khí phách Cung chủ Thiên Tuyệt Cung.

“Thuộc hạ ra mắt chủ tử.” Ninh Khang Uẩn quỳ một gối xuống.

Vân Liên Nhượng cười khê nhìn Ninh Khang Uẩn một cái, người này, không tệ.

“Đĩnh Lan.” Vân Liên Nhượng hô một tiếng về phía cửa.

Đĩnh Lan đi vào, cầm trong tay mấy quyển sách.

“Trong nửa năm, ta muốn nhìn thấy thành quả.” Ninh Khang Uẩn cầm lấy lật đi lật lại, mấy cái này, chính là sổ sách của mấy cửa hàng ở phố phía Tây. Về mặt của Ninh Khang Uẩn hiện lên vẻ kinh ngạc, hẳn tự nhận mình làm việc rất bí mật, không nghĩ tới hắn ta lại biết.

“Ngươi cũng không cần phải kinh ngạc như vậy, chút việc nhỏ như vậy mà không tra ra được, thì Thiên Tuyệt Cung của ta làm sao có thể lẫn lộn được chứ. Có cái này, còn có vốn trong tay của ngươi nữa, nửa năm sau, ta ta muốn nhìn thấy một phố Tây khác với bây giờ.

“Chủ tử yên tâm, thuộc hạ có thể làm được.”

“Ta tin ngươi, tìm một cái có mà không để cho người có tâm hoài nghi, rời khỏi Túy Thanh Phong đi.”

“Thuộc hạ đã hiểu, chỉ là, ta....” Có thể gặp Thẩm Trúc hay không.

Vân Liên Nhượng đương nhiên nhìn ra suy nghĩ của hắn: “Đĩnh Lan, dẫn hắn đến chỗ của Tiểu Trúc Nhi.”

Qua một lúc sau, ba người Đĩnh Lan, Tuyết Mai, Sương Cúc đi vào.

“Công tử, từ khi nào mà ngài lại đổi thành làm bà mối vậy?” Trong lời nói của Tuyết Mai có chút chế giễu.

“Tiểu Mai Nhi, nếu như nàng có người trong lòng, công tử ta không ngại làm bà mối thêm lần nữa. Đương nhiên, hai người các ngươi cũng như vậy.”

“Công tử, người mà người ta thích không phải là ngài nha, khi nào thì công tử để cho ta chuộc thân đây.” Tuyết Mai theo xu thế dựa vào người Vân Liên Nhượng. Y phục của Vân Liên Nhượng bị kéo mạnh, đúng lúc này trên ngực trắng nõn lộ ra một cái ấn ký màu đỏ rất rõ ràng.

Trong nháy mắt ánh mắt của Đĩnh Lan đột nhiên trở nên mập mờ: “Công tử, ngài vô ăn Thái tử gia luôn rồi sao?”

Vân Liên Nhược nhận thấy ánh mắt mập mờ của ba người họ, nhớ tới hành động khi Thủy Nguyệt Hoa rời đi, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên nóng rực. Bây giờ nàng vô cùng may mắn là trên mặt của mình đang đeo mặt nạ da người.

“Tiểu Lan Nhi, ba ngày bỏ mặc, liền muốn leo lên nóc ngói rồi không. Có phải là ta đã đối xử với nàng quá nhân từ rồi phải không?”

“Công tử, người ta nào dám.” Ngoài miệng thì Đinh Lan nói là không dám, nhưng trong lòng cũng là vô cùng vui vẻ, chủ tử cũng có lúc kinh ngạc thì thật sự là quá sung sướng rồi.

“Ta thấy là nàng vô cùng dám nha, ngay cả ta cũng dám trêu ghẹo.”

“Hi hi, công tử, người ta đây là ăn ngay nói thật nha, Thái tử gia tuyệt sắc vô song, không gục thì sẽ không giống với phong cách của ngài. Dù sao người nào đó chính là năm tuổi đã ở trên đường đua giòn mỷ nam nha.” Trong lời nói của Đinh Lan, tràn đầy mùi vị dụ dỗ.

Vân Liên Nhược đen mặt, nhưng mà nàng là ai chứ. Cho tới bây giờ chỉ có nàng trêu chọc người khác, sao có thể bị người ta trêu chọc như vậy.

“Tiểu Lan Nhi, công tử không phải là người có mối quen cũ nha, tối nay, ta nhất định sẽ bồi thường thật tốt cho nàng.” Nói xong, giờ tay ra muốn ôm nàng.

“Chủ tử, ta là một người rộng lượng, sẽ không chấp nhất đâu.” Đinh Lan nhanh chóng né ra. Tuyết Mai và Sương Cúc thấy vậy cười khẽ.

Ở trong Túy Thanh Phong ngày người một lúc lâu, Vân Liên Nhược mới rời khỏi. Sau lưng nàng, có một hắc y nhân vẫn luôn theo sát nàng.

Vân Liên Nhược dẫn người tới một nơi vắng vẻ, dừng lại, nói với tên hắc y nhân: “Các hạ đi theo bản công tử là có ý đồ gì?”

Hắc y nhân biết mình đã bị lộ hành tung, đi ra nói: “Chủ thượng cho mời ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cung Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: ĐE DỌA HỢP TÁC

Trong Trang Viện của người nào đó, lúc này Vân Liên Nhược đang ngồi ở trên ghế chủ vị, chờ chủ thượng trong miệng của hắc y nhân kia. Chỉ là, lúc này dáng vẻ của nàng có chút giống với chủ nhân hơn là khách.

Cho dù đến đâu đi nữa, Vân Liên Nhược cũng sẽ không bạc đãi chính mình, hơn nữa, lễ tô cao (bánh ngọt làm bằng lê giòn xỏp) được hạ nhân đưa tới cũng được nàng ăn sạch sẽ.

Tả An đứng ở trong phòng khách tiếp đãi Vân Liên Nhược, dùng ánh mắt giống như nhìn thấy quái vật mà nhìn cô. Ở trong mắt của Tả An, Liên Thành Bích chính là một con quái vật. Hắn ta không sợ trong điểm tâm có bỏ thêm đồ gì sao?

“Này, mắt của ngươi không phải là có vấn đề chứ, bây giờ bản công tử không có chuyện gì, có thể giúp ngươi xem thử. Tất nhiên, y thuật của bản công tử chính là cực kỳ tốt. Từng có một độc nhãn tìm ta giúp nó chữa bệnh đó, bản công tử chỉ cần kêu cong, gập mấy cái. Bệnh nhỏ như vậy, không cần một phút đồng hồ thì đã xong, thật sự là ủy khuất hai tay quý báu của ta, giúp nó chữa mất.” Vân Liên Nhược nhìn tay mình một chút, trên mặt lộ ra vẻ ủy khuất.

“Liên công tử, mắt của tại hạ không có bị bệnh, không cần phải làm phiền ngài một nhọc lo lắng.” Tả An khách khí nói xong.

“Không phiền, không phiền. Cũng chỉ là chuyện động tay một chút. Bản công tử xem một chút, giúp ngươi trị mắt trái trước đã, hay là làm mắt phải trước.” Vân Liên Nhược đang ngồi, đột nhiên đứng ở trước mặt Tả An.

Tả An cảm thấy kinh hãi, hắn hoàn toàn không có cảm nhận được, làm sao Liên Thành Bích lại có thể tới trước mặt của hắn. Nói như thế, võ công của Liên Thành Bích nhất định là vô cùng cao.

“Liên công tử, chủ nhân nhà ta sẽ nhanh ra thôi.” Tả An không nhịn được nhấc một chút, bây giờ ngươi là khách, đã là khách thì phải có dáng vẻ của khách chứ.

“Bây giờ không phải là hắn chưa tới sao, lúc trước ta chữa mắt cho Đại Hoa, thời gian cũng chỉ trong nháy mắt.”

Đại Hoa, người nào lại có cái tên như vậy, qua thô tục.

“Nhớ ngày đó, ta chữa bệnh cho Đại Hoa, nhưng nó lại vong ân phụ nghĩa muốn cắn ta, thật sự là mất nhiều hơn được. Ngươi sẽ không làm vậy với ta đúng không? Vân Liên Nhược lo sợ hỏi thăm. Giống như Tả An tùy thời sẽ nhào lại đây cắn nàng,

Cắn người? Tà An ý thức được một vấn đề, Đại Hoa trong miệng của Liên Thành Bích, cuối cùng là gì? Hắn chưa kịp hỏi thì Liên Thành Bích đã nói tiếp, coi bỏ nghĩ ngờ cho hắn.

“Ta tốt bụng giúp nó, vậy mà nó còn cắn ngược lại ta. Trong cơn tức giận, ta đã nếm thử mùi vị của món thịt chó nướng, mùi vị đó, nhớ lại làm ta thêm đến rơi nước miếng.” Vân Liên Nhục khoa trương lấy ra khăn tay, xoa xoa khoe miệng mình.

Tà An cũng đã hiểu, Đại Hoa là “Người” nào. Khỏe miệng lại không ức chế được giết giết, Liên công tử, súc vật và người khác nhau mà. Chỉ là, hắn chưa thể nào mà để cho con chó kia cắn hắn như vậy chứ?

Vân Liên Nhục giống như đọc được suy nghĩ của Tà An, tốt bụng tiếp tục giải thích cho hắn: “Đại Hoa mù một con mắt, mắt trái và mắt phải không giống nhau, bản công tử có lòng tốt, thì một chấm xuống, làm cho mắt trái và mắt phải của nó đều mù như vậy sẽ không còn là độc nhân nữa. Có phải y thuật của bản công tử tốt lắm hay không?”

“Liên công tử, tại hạ.....” Tà An đang không biết nên trả lời thế nào thì đúng lúc đó một người từ phòng trong đi ra.

“Lui xuống, Bốn vương sẽ đích thân chiêu đãi Liên công tử.” Người đi ra chính là Minh Vương Thủy Cảnh Triệt.

Tà An lui xuống, không khí trong phòng có chút lạnh. Cuối cùng, vẫn là Thủy Cảnh Triệt nói trước: “Thì ra, Liên công tử không chỉ có tiền, còn có tài ăn nói như vậy.” Một màn Liên Thành Bích đòi chữa mắt cho Tà An, lại nói đến chuyện làm mất của con chó bị mù, rõ ràng là đang chế nhạo mình bên trong không chịu đi ra, thử xem mắt của hắn có bị mù không, người như vậy, không chế tốt thì sẽ là một thanh lợi kiếm có thể đã thương người khác, còn không chế không tốt, chỉ sợ là phải đã thương mình.

“Không dám, không dám, bản công tử không có gì bản lĩnh lớn gì, chỉ là có rất nhiều tiền, không biết Minh Vương điện hạ cảm thấy hứng thú với thứ gì?”

“Tiền.” Nếu như có thể được Liên Thành Bích hỗ trợ, như vậy phần thắng của hắn sẽ càng nhiều.

“Tiền sao, bản công tử cũng cảm thấy hứng thú với nó, Minh Vương điện hạ mời bản công tử đến đây, là muốn đưa tiền cho bản công tử sao. Vậy thì tốt quá rồi, tại hạ đa tạ ưu ái của Vương gia.” Vân Liên Nhục mừng rỡ, rồi rít cảm ơn Thủy Cảnh Triệt.

Thủy Cảnh Triệt đen mặt, Liên Thành Bích này chính là đang giả ngu mà: “Sợ rằng Liên công tử hiểu lầm rồi, bốn vương mời công tử đến, là vì muốn mượn chút tiền của ngươi.

“Mượn tiền sao? Ta rất nghèo nha.”

“Liên công tử là người thông minh, bốn vương cũng không muốn nói nhiều. Tiền mà bây giờ bốn vương mượn, chờ sau khi bốn vương làm xong chuyện, thì ta sẽ trả lại cả lời lẫn một phần cũng không thiếu cho ngươi.”

“Làm xong chuyện, Vương gia muốn làm buôn bán lớn gì sao? Nếu như có tiền lời, vậy chia một chút cho tại hạ đi!” Vân Liên Nhục tiếp tục giả ngu.

“Liên Thành Bích, hôm nay số tiền này ngươi đồng ý cho mượn thì tốt, mà không cho mượn cũng phải cho mượn.” Thủy Cảnh Triệt không còn kiên nhẫn, lúc này lời nói mang theo một chút ý tứ uy hiếp.

“Cho mượn hay không cho mượn thì có gì khác nhau sao?” Rụt cổ lại, hỏi nhỏ. Dáng vẻ như vậy, giống như là đã bị dọa sợ.

“Chỗ khác nhau dĩ nhiên là có. Cho mượn thì sau này bốn vương làm xong chuyện, thì sẽ có nhiều chỗ tốt cho ngươi, còn không cho mượn, vậy thì bốn vương chỉ có thể dùng cách khác thôi. Không biết Liên công tử có nhận ra là sự khác thường của huân hương trong phòng không?” Thủy Cảnh Triệt hít một hơi.

Phốc.... Nhỏ ra một búng máu, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Liên Thành Bích lộ ra phần nộ: “Ngươi hạ độc sao!”

“Đúng vậy thì sao. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn hợp tác với bốn vương, thuốc giải tự nhiên sẽ có, bằng không, tư vị cả hàng vạn con côn trùng cắn khắp người công tử sẽ được thử một lần.”

Nhìn sắc mặt gian xảo đó của Thủy Cảnh Triệt, Vân Liên Nhục mắng một câu ghê tởm, đều cùng một phụ thân, làm sao lại kém Nguyệt nhà nàng đến như vậy chứ. Chỉ là, bây giờ nàng là Liên Thành Bích, đã diễn trò thì phải diễn cho đến cùng.

“Dựa vào cái gì ta phải tin ngươi?”

“Ngoại trừ tin bốn vương, ngươi còn có đường khác sao?” Độc được do Độc Vương làm ra, cũng không phải là người bình thường có thể giải.

“Có vẻ như không còn đường nào khác. Nhưng mà Minh Vương điện hạ, bản công tử vô cùng lo lắng cho danh dự của mình, không hiểu sao lại bị trúng độc không nói, còn bị uy hiếp, cái này mà để cho người khác biết, làm sao bản công tử lẩn lộn được nha!” Vân Liên Nhục nằm sấp trên bàn, yếu ớt nói.

“Ha ha, ta hạ độc chỉ vì muốn hợp tác thành công với Liên công tử, thuốc giải này tạm thời có thể áp chế độc trong cơ thể ngươi mười ngày.” Thủy Cảnh Triệt lấy ra một cái bình sứ nhỏ bằng bạch ngọc, đưa cho Liên Thành Bích, nhìn hắn uống.

“Đêm đã khuya, bản công tử nên rời đi rồi.” Uống vào cái thứ gọi là thuốc giải, Vân Liên Nhục liền rời khỏi Trang Viện, Thủy Cảnh Triệt không hề

ngăn cản.

Bỏ lại người đi theo mình từ Trang Viện, Vân Liên Nhược nhả một viên thuốc từ trong miệng ra, đó chính là cái viên thuốc mà lúc nãy Thủy Cảnh Triệt nhìn nàng “Uống”.

“Thủy Cảnh Triệt ơi Thủy Cảnh Triệt, lẽ ra ngươi không nên tới trêu chọc ta.” Người trêu chọc nàng, bình thường cũng không có kết cục tốt. Độc được kém chất lượng như vậy, từ nhiều năm trước nàng đã lấy nó đến làm kẹo ăn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cung Chiêu Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đến Tướng Phủ Đưa Sính Lễ

Sáng sớm, ánh mặt trời rực rỡ ảm áp xuyên qua những ô vuông cửa sổ được chạm trổ, chiếu vào trong phòng. Trong phòng, Vân Liên Nhược đang ngủ, bàn tay nhỏ nhắn như ngọc buông thõng xuống bên người, mái tóc đen dài xõa ra ở trên giường, vừa vặn che khuất nửa bên má có vết bớt màu hồng do Lệ Hồng Nhan gây ra. Để lộ ra nửa khuôn mặt tinh xảo, đẹp đến mức câu hồn phách của người khác.

Nhiệm Tâm đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy dáng vẻ mỹ nhân ngủ say, trong lúc nhất thời bị mê hoặc, thất thần. Nếu như tiểu thư giải Lệ Hồng Nhan, thì khuôn mặt kia sẽ khuynh quốc khuynh thành đến mức nào.

Vân Liên Nhược luôn luôn cảnh giác, nàng biết Nhiệm Tâm đi vào, chỉ là không muốn mở mắt ra sớm như vậy, ai ngờ, nha đầu kia lại liên tục nhìn chăm chăm vào nàng, không muốn tỉnh cũng không được rồi.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi sao.” Nghĩ đến chính mình lúc này ngây ngốc mà nhìn tiểu thư chăm chăm, vẻ mặt của Nhiệm Tâm có chút không tự nhiên.

“Sớm như vậy, có chuyện gì sao?” Vân Liên Nhược đẩy cửa sổ ra, nhìn lên mặt trời, cũng đã là giờ Thìn (Từ 7-9h sáng) rồi. Trong tình huống bình thường, thì phải thêm một canh giờ nữa, Nhiệm Tâm mới sẽ đến đánh thức nàng rời giường.

“Thái tử điện hạ tới! Đang ở sảnh trước nói chuyện với Tướng gia.” Lúc Nhiệm Tâm nói chuyện, khóe mắt lông mày cũng mang theo ý cười.

Thủy Nguyệt hoa đến rồi! Trong lòng của Vân Liên Nhược trở nên vui vẻ, vừa bất đắc dĩ thờ dài, từ khi nào mà nàng lại không có tiền đồ như vậy chứ, không phải tới hôm qua mới gặp chưa? Không tiền đồ liền không tiền đồ đi, vân liên nhược bắt đầu quản lý chính mình.

Sảnh trước, Vân Hải Phong chỉ đơn thuần đi nhìn sính lễ mà Thủy Nguyệt Hoa một lần, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Thái tử điện hạ chuẩn bị sính lễ, có thể nói là vô cùng phong phú.

“Danh sách sính lễ như vậy, nhạc phụ có hài lòng không?” Sau khi Vân Hải Phong xem xong, Thủy Nguyệt Hoa cười hỏi dò.

Vân Hải phong bị một tiếng nhạc phụ của Thủy Nguyệt hoa làm hết hồn. Lấy thân phận và địa vị của Thủy Nguyệt Hoa, cho dù con gái của mình thật sự gả cho hắn, hắn cũng không cần phải dỗi giọng mà gọi mình nhạc phụ, huống chi Nhược Nhi còn chứ có gả mà!

Thấy Vân Hải Phong vẫn không có bày tỏ thái độ gì, Thủy Nguyệt Hoa nhíu mày, chẳng lẽ sính lễ mà hắn chuẩn bị, nhạc phụ đại nhân không hài lòng sao. Thủy Nguyệt Hoa làm sao biết, không phải là Vân Hải Phong không biểu hiện ra, mà là bị lời nói của hắn làm hết hồn.

“Quản gia, chuẩn bị thêm một phần sính lễ nữa đưa tới, nhất định phải làm cho nhạc phụ thỏa mãn.” Thủy Nguyệt Hoa suy nghĩ một chút, để quản gia chuẩn bị thêm lần nữa.

Quản gia đi theo Thủy Nguyệt Hoa đến, nhìn hành động của thái tử nhà mình, không nói gì. Tướng gia có đâu có biểu hiện gì là không hài lòng với sính lễ đâu, ông ấy rõ ràng là bị Thái tử ngài dọa sợ nha, Thái tử điện hạ, thường ngày nhai cực kỳ thông minh, làm sao lại không nhìn ra được vậy?

Chỉ là, quản gia chỉ dám nghĩ như thế, vẫn đi tới trước mặt của Vân Hải Phong, cung kính nói: “Tướng gia.” Đối với Vân Hải Phong, quản gia có sự tôn kính từ trong đáy lòng.

Vân Hải Phong cũng ý thức được mình hơi thất lễ, thu hồi danh sách sính lễ lại, nói: “Thái tử điện hạ chuẩn bị rất tốt, là do thần thất lễ.”

“Ha ha, nhạc phụ hài lòng là tốt rồi.” Thấy Vân Hải Phong trả lời, tâm tình của Thủy Nguyệt Hoa cực kỳ tốt.

“Thái tử điện hạ, quản thần có sự khác biệt.” Vân Hải Phong nhắc nhở. Thái tử là thái tử cao quý của một quốc gia, thân phận không thể so sánh với người thường.

Lúc này Thủy Nguyệt Hoa mới hiểu ra, lý do tại sao lúc này Vân Hải Phong luống cuống. Có điều, hôm nay hắn là đến đưa sính lễ.

“Nhạc phụ đại nhân, hôm nay ta lấy thân phận vị hôn phu của Nhược Nhi mà đến đưa sính lễ, chỉ là Thủy Nguyệt Hoa, mà không phải là thái tử của một

quốc gia.” Thủy Nguyệt Hoa trịnh trọng nói.

“Thần...”

“Phụ thân, sau này hần là con rể của người, gọi người là nhạc phụ là đúng.” Lúc Vân Liên Nhượng đi ra, nghe thấy mấy câu nói của Thủy Nguyệt Hoa, lại nhìn thấy phản ứng của phụ thân của mình, trong lòng bất đắc dĩ. Người dưới chế độ lễ giáo quân vương, tư tưởng rất cứng nhắc.

Thủy Nguyệt Hoa thấy Vân Liên Nhượng đi ra, không hề để ý đến ở đây còn có ba người Vân Hải Phong, quân gia, Nhiễm Tâm, đi tới trước mặt của nàng, đưa tay ôm lấy nàng: “Nhượng Nhi, ta nhớ nàng. Một ngày không gặp, như cách ba năm vậy a!” Hôm qua sau khi rời khỏi Túy Thanh Phong, hần đã lập tức hối hận, hần nên mang nàng đi về cùng với mình. Không đúng, cần phải lúc nào cũng mang theo nàng ở bên cạnh.

Quân gia đi theo Thủy Nguyệt Hoa đến, ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, hần cái gì cũng không nhìn thấy. Có điều, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn thoáng qua hai người bọn họ, trong lòng vô cùng cảm khái, cuối cùng thái tử điện hạ nhà hần cũng thông suốt, phủ thái tử phủ nên sớm có nữ chủ nhân. Nhiễm Tâm đứng ở một bên cười trộm, Vân Hải Phong tròn to mắt lên, người ôm nữ nhi của hần, đúng là Thái tử điện hạ, cái người mà đối với ai đều luôn lạnh lùng - là Thái tử đó sao?

Vân Liên Nhượng nghe thấy giọng nói của Thủy Nguyệt Hoa, trong lòng ấm áp. Hóa ra, nàng luôn nhớ đến hần. Có thể nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc đó của Vân Hải Phong, Nhiễm Tâm lại cười trộm tiếp, mặt không khỏi đỏ bừng lên. Cố gắng rời xa vòng ôm ấp của hần, lại bị hần ôm chặt hơn, không nhịn được sắc giọng: “Còn có người ở đây!”

“Có sao đâu?” Hần thích ôm nàng.

Có sao đâu, da mặt của Thủy Nguyệt Hoa này không phải là dây bình thường nha, lời như vậy mà hần cũng có thể xem như chuyện đương nhiên mà hỏi.

“Thái tử, Nhượng Nhi, hai người?” Hai người này, nhìn dáng vẻ đó chính là tình cảm đã ăn sâu vào lòng. Nhưng đây là chuyện lúc nào, làm sao ông không biết gì hết vậy? Lúc trước nhận được thánh chỉ của Hoàng đế, không phải nó rất bất mãn sao? Sao mới có hai ngày, tất cả đã thay đổi rồi.

“Chính là như phụ thân nhìn thấy đó, con yêu thích chàng ấy, chàng ấy cũng yêu thích con.” Biết Vân Hải phong quan tâm mình, chỉ lo mình bị ủy khuất mà gả đi, Vân Liên Nhượng rất hào phóng mà thừa nhận.

“Trượng gia, ta yêu Nhượng Nhi, không có vì bất kỳ điều gì khác. Lấy nàng, chỉ là vì ta đã yêu nàng đến tận xương tủy. Một đời một kiếp một đời.” Thủy Nguyệt Hoa hứa hẹn.

Mặc dù Vân Liên Nhượng biết tình cảm của Thủy Nguyệt Hoa đối với mình, nhưng vào lúc này, nghe thấy chính miệng hần nói ra, vành mắt đột nhiên có chút ướt. Đồng ý với nàng là chỉ yêu một người, hoặc là không yêu, hay là đã yêu tận xương tủy.

Mỗi một lần gặp gỡ, đều là xa cách rất lâu mới gặp lại. Mỗi một lần nắm tay, đều giống như đã quên mất xung quanh. Mỗi một lần yêu tha thiết, đều là tìm đập rung động.

Truyền thuyết nói rằng, kiếp trước ngoái đầu nhìn lại 500 lần, đổi lấy sự gặp gỡ ở kiếp này. Truyền thuyết, kiếp trước thoáng gặp qua nhau, đổi lấy cảm tay nhau ở kiếp này.

Nàng mặc kệ kiếp trước thế nào, kiếp này nàng chỉ nhận định một mình Thủy Nguyệt Hoa.

Một đời một kiếp một đời, Vân Hải Phong khiếp sợ rồi. Con cháu thế gia nhà bình thường cũng khó mà làm được, huống chi là thái tử của một quốc chứ?

Thủy Nguyệt Hoa biết Vân Hải Phong đang lo lắng cái gì, chỉ là, chuyện mà hần không muốn làm, không ai có thể ép hần được. Coi như là cái người ngồi ở trên Kim Điện cao cao đó cũng không thể.

“Phụ thân, lúc trước người và nương không phải cũng là hứa hẹn một đời một kiếp một đời sao, làm nữ nhi của hai người, làm sao có thể khác được. Những hoa đào kia (ý là nữ nhân đến quyền rũ anh Hoa nhà tỷ ấy), đến một người, diệt một người, đến hai cái, diệt cả hai.” Nghĩ lại trong thiên hạ người ái mộ thái tử Thủy Nguyệt Hoa nhiều vô số kể, Vân Liên Nhượng liền biết là nàng có chút khó khăn. Ngày hôm trước với ngày hôm qua không phải mới thử nghiệm một hồi sao.

“Nhượng Nhi, sau này vì phụ phải nhờ nàng bảo vệ rồi.” Hần thích Nhượng Nhi bá đạo như vậy. Nếu như là có ai không có mặt dám có ý đồ xấu với Nhượng Nhi của hần, tới bao nhiêu, hần diệt bấy nhiêu.

“Nhìn thấy hai con như vậy, ta cũng yên lòng. Thái tử điện hạ, thần bằng lòng giao Nhượng Nhi giao cho ngài.” Vân Hải Phong một mặt vui mừng. Bây giờ phủ Thái tử không có một mỹ nhân nào, hần tin tưởng lời hứa hẹn của Thủy Nguyệt Hoa, cũng tin tưởng sức quyến rũ của nữ nhi nhà mình.

“Đa tạ nhạc phụ đại nhân tác thành, nhạc phụ có thể gọi ta là Nguyệt Hoa.”

“Nguyệt Hoa.” Thanh Nhi, nàng thấy không, nữ nhi của chúng ta đã tìm được nơi để dựa vào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Trâm Bạch Ngọc Lan

Phủ Thái tử điện hạ đang chuẩn bị thật nhiều sính lễ, đích thân đến Vân phủ cầu hôn, giống như gió xuân thổi tứ phía qua mỗi một nơi trong Kinh thành.

Trên có vương tôn quý tộc, dưới có tiểu thương, đều đang bàn luận về hôn lễ này.

Bọn họ, một người là thái tử như tiên giáng trần, một người là nữ nhân diện mạo xấu xí. Một người tài năng hơn người, một người là quần là áo lượt chẳng thay đổi. Làn thành thân này, nhất định không bình thường.

“Cái gì, tự nó đi đến Tướng phủ đưa sính lễ rồi à?” Ở Ngự thư phòng, nam nhân mặc long bào, ngồi trên ghế rồng trông mắt nhìn người phía dưới.

“Bẩm Hoàng thượng, đây là tin tức ở ngoài cung truyền tới.” Lý công công cẩn thận trả lời. Ở bên cạnh hoàng thượng nhiều năm rồi, hắn còn không hiểu tính khí nóng nảy của hoàng thượng hay sao.

“Người nói, nó muốn như thế nào?” Từ “nó” này, đương nhiên là chỉ Thủy Nguyệt Hoa. Vốn cho rằng gã tiểu thư kém cỏi nhất trong Tướng phủ cho nó, có thể... Nhưng tình hình hiện tại, cách xa tám ngàn dặm so với dự tính của hắn.

“Chuyện này, nô tài không biết.” Ở trong hoàng cung, chuyện cần làm nhiều nhất chính là chuyện có liên quan đến thái tử. Chuyện xảy ra mười sáu năm trước, tất cả đã thay đổi.

“Tâm tư của nó, ta không hỏi người, ngay cả ta cũng còn không rõ mà.” Nói rồi, Thủy Nhai Thiên xoay người, cầm lấy một hộp gấm.

Vuốt ve chiếc hộp gấm được khắc hoa Ngọc Lan, gương mặt của Thủy Nhai Thiên hiện lên vẻ hạnh phúc. Rồi sau đó giống như nhớ tới điều gì đó, ý dụ dằng ban đầu vụt nhanh qua, trở thành gương mặt đầy vẻ căm hận.

Lý công công cúi đầu, không muốn nhìn thấy, cũng làm bộ như không biết.

Một lát sau, Lý công công nghe được âm thanh răng rắc vang lên, đó là tiếng động khi mở chiếc hộp gấm kia.

Thủy Nhai Thiên lấy một chiếc trâm cài tóc từ trong hộp ra, đó là một chiếc trâm làm từ ngọc màu trắng. Được khắc hoa Ngọc Lan một cách tỉ mỉ, liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy đẹp như sương mai mỏng manh vào sáng sớm, tỏa ra mùi hương dịu nhẹ của hoa Bạch Ngọc Lan.

Nhưng mà, một cây trâm cài tóc của nữ tử, tại sao Thủy Nhai Thiên lại cất dưới ghế rồng?

“Lý công công, đưa thứ này đến chỗ của Thái tử phi.” Khép hộp gấm lại, Thủy Nhai Thiên phân phó.

Lý công công không thể tin được lời hoàng thượng vừa nói. Có lẽ người bình thường không biết cây trâm Bạch Ngọc Lan này, nhưng hắn ở trong cung 20 năm rồi, làm sao lại không biết.

“Hoàng thượng, việc này...”

“Bây giờ đi ngay đi.” Thủy Nhai Thiên buông chiếc hộp xuống, rời khỏi Ngự thư phòng.

Lý công công rối rắm một phen, cuối cùng vẫn đem tới Tướng phủ.

Cùng lúc đó, Vân Thi Nhã được Hiền phi nương nương đưa vào trong cung cũng biết được tin tức.

“Cô cô, người phải giúp con, dựa vào điều gì mà Vân Liên Nhược có thể có được thái tử điện hạ chứ.” Vân Thi Nhã khóc đến mắt cũng đều sưng lên. Mười năm trước, lúc ra mắt thái tử điện hạ, ngay lập tức nàng đã thích người kia. Mười năm sau, nàng khổ cực học cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, nhưng tại sao Vân Liên Nhược lại được lợi chứ. Hiển nhiên, Vân Thi Nhã đã quên, từ đầu đến cuối Thủy Nguyệt Hoa đều không chọn nàng ta, Vân Liên Nhược cũng không cướp đoạt điều gì của nàng, ban hôn đều là ý chỉ của Thủy Nhai Thiên.

Hiền phi cũng vô cùng bất mãn, nhưng hoàng thượng đã hạ chỉ, còn có chín ngày nữa là đại hôn, việc này không thể thay đổi. “Cũng không phải thái tử chỉ lấy một người, người hãy chuẩn bị thật tốt trong tiệc Mầu Đan, đến lúc đó thành công, đương nhiên sẽ được gả cho thái tử. Xét về tài mạo của người, chỉ cần có tin mừng cùng thái tử, sinh hạ được nhi tử, về sau, cũng chưa biết được thế nào.” Cả đời Hiền phi ở hậu cung, thất bại cùng tiếc nuối lớn nhất chính là không có con trai. Tuy Ngọc San công chúa được hoàng thượng sủng ái, nhưng công chúa cũng không sinh được hoàng tử. Cuối cùng, Thục phi kia có con trai, con gái, nên hoàng thượng rất trọng dụng.

“Cô cô, con không muốn bị Vân Liên Nhược đè ép đâu. Ở trong phủ, chỉ dựa vào dòng dõi thân phận mà ức hiếp con, con không muốn thấp hơn vị trí của nàng ta.” Vân Liên Nhược nghĩ đến bản thân từng bị phạt ở Từ Đường, nếu không có cô cô giúp đỡ, chỉ sợ bây giờ nàng vẫn còn ở đó, Vân Thi Nhã hận không thể đi giết chết Vân Liên Nhược được.

“Người suy nghĩ gì vậy, bản cung nói với người như vậy rồi. Vân Liên Nhược làm thái tử phi là chuyện đã được định đoạt. Về phần có thể làm được bao

lâu, thì dựa vào người có dùng thủ đoạn hay không. Ba ngày sau đại hôn của Thái tử chính là tiệc Mẫu Đan, người hãy suy nghĩ cẩn thận.” Hiền phi ra khỏi Thiên Điện. Trong điện chỉ còn lại Vân Thi Nhã đang thấp giọng nức nở.

Một lúc sau, trong Thiên Điện truyền ra tiếng đàn. Hiền phi đang ngồi ở Chánh điện nghỉ ngơi lộ ra vẻ mặt hài lòng. “Không uống công bản cung nói nhiều như vậy.”

Chung ma ma hầu hạ bên cạnh, mở miệng nói: “Có nương nương đích thân chỉ dạy, nhị tiểu thư lại thông minh, sẽ nhanh chóng hiểu chuyện.”

“Không sinh thái tử được cho hoàng thượng, đó là nỗi đau của ta.” Nếu nàng có con trai, sẽ không phải lo lắng như bây giờ rồi.

Chung ma ma không nói gì, nỗi buồn trong lòng nương nương, bà chỉ có thể nghe, không thể làm miệng.

“Ha ha. 16 năm, hoàng thượng vẫn không thể dứt bỏ nàng ta!” Lời nói của Hiền phi vô cùng đau thương.

“Nương nương, không thể nói rõ như vậy, nếu bị người nào nghe được, có thể nương nương sẽ...” Chung ma ma hoảng sợ, hôm nay nương nương lại quên ý chỉ của hoàng thượng.

“Bản cung biết rồi, sau này không nói nữa.” Hiền phi nhắm mắt lại, dựa trên ghế, cơ thể không mệt mỏi nhưng trong lòng vẫn khó chịu.

Mười sáu năm về trước, cuối cùng chuyện gì xảy ra, chỉ sợ chỉ có người đó mới biết rõ ràng.

Khi Lý công công đi tới Tể tướng phủ, Vân Liên Nhược cùng Thủy Nguyệt Hoa đang ngồi dưới giàn hoa Tử La Lan. Hai người, một người hồng y xinh đẹp, một người áo quần trắng thanh tao. Bọn họ dựa sát vào nhau, dường như có được toàn bộ thế giới của mình. Trước kia thái tử điện hạ giống như tiên trên trời, làm cho người ta muốn gần mà không được. Bây giờ, trên người thái tử, rốt cuộc cũng có cảm giác ảm áp như người thường, không rời xa trần thế như trước nữa. Mấy năm nay, hẳn chứng kiến thái tử lớn lên, cũng nhìn thấy hoàng thượng đối xử với thái tử thế nào. Chuyện năm đó, căn bản không liên quan đến thái tử, nhưng mà, trong lòng hoàng thượng đã có kết quả rồi. Ban hôn với nữ tử xấu nhất Kinh thành, nhưng xem ra, đã đúng ý thái tử rồi.

“Lão nô thỉnh an thái tử điện hạ, thỉnh an tiểu thư.” Lý công công tiến đến, cúi người thực hiện nghi thức. “Lão nô theo lệnh của hoàng thượng, đem đồ tới tặng cho Nhược tiểu thư.” Nói xong, cầm chiếc hộp gấm chứa trâm cài đầu đưa cho Vân Liên Nhược.

“Là hoa Ngọc Lan.” Thấy bên ngoài chiếc hộp được khắc hoa Ngọc Lan, Vân Liên Nhược kinh ngạc kêu lên.

Thủy Nguyệt Hoa nhìn thấy, cả người cứng ngắc, nghe thấy Vân Liên Nhược kêu lên, cả người càng kinh hãi hơn. Lý công công nhìn Vân Liên Nhược, dường như không thể tin nàng có thể biết loài hoa này.

Vân Liên Nhược cũng phát hiện Thủy Nguyệt Hoa khác thường, lại nhìn đến phản ứng của Lý công công, nàng biết, chắc chắn chiếc hộp khắc hoa Ngọc Lan này không hề đơn giản. Ở đây, dường như nàng chưa từng thấy qua hoa Ngọc Lan.

“Lý công công, ông có thể đi rồi.” Thủy Nguyệt Hoa trở nên lạnh lùng, cho dù trong lòng Lý công công có ngàn vạn câu hỏi, cũng chỉ có thể rời đi.

Lý công công lui ra sau, Vân Liên Nhược mở hộp gấm, lấy chiếc trâm ra: “Nguyệt, chàng đã từng thấy qua hoa Ngọc Lan rồi à.” Vân Liên Nhược khẳng định. Trên người Thủy Nguyệt Hoa có một mùi hương nhàn nhạt, rất dễ chịu, chỉ có đứng gần hắn, mới có thể ngửi thấy. Trước kia không thấy hoa Ngọc Lan, nàng không thể khẳng định đó là mùi gì. Bây giờ nàng có thể chắc chắn, mùi hương trên người hắn là mùi hoa Ngọc Lan.

“Mẫu hậu thích nhất mùi của hoa Ngọc Lan.” Thủy Nguyệt Hoa cầm lấy chiếc trâm từ tay Vân Liên Nhược, giống như đang hoài niệm, cũng như không muốn rời xa nó.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cung Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Xung Hô Như Thế Này

Mười sáu năm trước, một trận cháy lớn, đã phá hủy Ngọc Lan cung, cũng phá hủy luôn Bạch Ngọc Lan ở bên trong.

“Nguyệt, mười sáu năm trước, đã xảy ra chuyện gì?” Vân Liên Nhược nhíu mày hỏi.

“Nhược Nhi, chờ sau khi chúng ta thành thân, ta sẽ dẫn nàng đến một nơi, đến lúc đó nàng sẽ biết tất cả.” Thủy Nguyệt Hoa không có trực tiếp trả lời nàng.

“Ừm, vậy ta sẽ chờ thêm mấy ngày. Hơn nữa, cuối cùng chàng có thể chải đầu hay không, lâu như vậy còn chưa chải xong sao?” Lý công công đi rồi, Thủy Nguyệt Hoa từ trong lòng ngực lấy ra một cái lược bằng ngọc, nói muốn chải đầu cho nàng.

“Xong rồi.” Cái trâm Bạch Ngọc Lan cho nàng, Thủy Nguyệt Hoa nói rằng. Nhìn mái tóc đen được mình búi lên, trong lòng có một loại thỏa mãn.

“Nhiễm Tâm, lấy gương đồng đến cho ta.” Bây giờ, nàng muốn nhanh chóng nhìn thấy tóc của mình được búi như thế nào.

“Tiểu thư, cuối cùng người cũng nhớ tới nô tỳ.” Nhiễm Tâm từ trong phòng đi ra, oán giận một hồi với Vân Liên Nhược.

“Ha ha, Tiểu Tâm Nhi ngoan nha, tiểu thư nhà người sẽ không quên người đâu.” Quên Nhiễm Tâm sao, vậy sổ sách mỗi tháng kia, ai kiểm tra đối chiếu giúp nàng chứ.

Cùng lớn lên với Vân Liên Nhược, Nhiễm Tâm tự nhiên hiểu được hàm ý của Vân Liên Nhược. Mỗi lần đến cuối tháng, nàng đều hi vọng tiểu thư quên mất nàng, chỉ là, chuyện như vậy vẫn chưa từng xảy ra.

“Nhược Nhi, sau này không thể gọi nàng như vậy.” Tiểu Tâm Nhi, quá thân mật, hẳn không thích.

“Tại sao?” Vân Liên Nhược thuận miệng hỏi, bây giờ lòng của nàng đều đang ở trên búi tóc. Mái tóc đen như mực, một nhánh tóc được trâm Bạch Ngọc Lan cài ngang qua, đơn giản không mất vẻ thanh nhã. Nàng vốn không thích kiểu búi tóc rườm rà, kiểu Thủy Nguyệt Hoa làm, rất hợp ý nàng. Nhìn nhìn một chút, khoe miệng không nhịn được nhếch lên. Ba ngàn sợi tóc đen tản ra, có thể lấy được người có thể búi tóc cho mình, đó là một loại may mắn.

“Không có tại sao, chính là không cho gọi như vậy.” Thủy Nguyệt Hoa đoạt lấy gương đồng trong tay của nàng, hung hăng hôn lên đôi môi hồng nhuận kia. Nhược Nhi như vậy kêu, hẳn ghen, rất khó chịu.

“Ừ...” Vân Liên Nhược bị hôn, phát ra âm thanh mơ hồ không rõ ràng. Suy nghĩ, người này bị sao vậy, không hiểu gì hết.

Nhiễm Tâm đứng ở một bên hé miệng cười trộm, tiểu thư cũng có ngày hôm nay nha! Thái tử như vậy, rõ ràng chính là ghen, đáng thương cho tiểu thư lại không có nhìn ra. Có điều, thái tử điện hạ cũng thật là, không nhìn thấy là nàng vẫn còn đang ở đây sao?

“Nhớ kỹ, sau này không được gọi như vậy.” Vừa hôn xong, Thủy Nguyệt Hoa nhìn chằm chằm đôi môi bị hôn đến sưng đỏ, bá đạo yêu cầu.

Thân thể của Vân Liên Nhược mềm nhũn, dựa vào trong ngực của Thủy Nguyệt Hoa, trong lòng mắng hán mấy trăm lần, nam nhân này, quá hẹp hòi, không phải chỉ là một cái xung hô thôi sao, như vậy cũng ghen.

“Nguyệt, chỉ là một cái xung hô thôi mà.” Vân Liên Nhược nháy mắt nói.

“Xung hô cũng không được.”

“Chàng đang ghen sao!” Vân Liên Nhược vui vẻ nói, trong đôi mắt, lấp lánh ánh sáng.

Ghen, hẳn đúng là ghen, có điều nhìn thấy phản ứng của tiểu nữ nhân này, hẳn nhất quyết không thừa nhận mình ghen. Thủy Nguyệt Hoa lắc đầu phủ nhận, hẳn mới không thêm ghen nha!

“Thật sao?” Vân Liên Nhược nghiêng đầu hỏi, trong giọng nói tràn đầy chế nhạo. Nhiễm Tâm ngẩng đầu lên nhìn trời, hôm nay sắc trời thật tốt nha. Vẫn tiếp tục ngẩng đầu, nhìn bầu trời, nhưng những động tác của Vân Liên Nhược và Thủy Nguyệt Hoa, vẫn lọt vào trong mắt của nàng. Tiểu thư tà ác như vậy thật thú vị nha.

“Đương nhiên là thật.” Bị Vân Liên Nhược nhìn ra được mình ghen hẳn có chút không được tự nhiên, còn có chút chột dạ, Thủy Nguyệt Hoa nói câu này, cực kỳ không có độ tin cậy.

“Vậy thì thật là đáng tiếc. Vốn là đang nghĩ, nếu như gọi là Tiểu Tâm Nhi mà khiến cho trong lòng của người nào đó không thoải mái, ta sẽ sửa lại cách xưng hô. Bây giờ nhìn lại, thì không cần sửa lại cũng được. Chỉ là, như vậy cũng tốt, đã gọi nhiều năm như vậy, giờ sửa lại cách xưng hô cũng có chút khó khăn. Huống chi, ngoại trừ Tiểu Tâm Nhi, còn có Tiểu Mai Nhi, Tiểu Lan Nhi, Tiểu Vũ Nhi...” Vân Liên Nhược nói ra tên từng người một, mặt của Thủy Nguyệt Hoa liền đen xuống vài phần, nhiệt độ trong Thanh Liên các cũng đột nhiên giảm xuống.

Nhiễm Tâm rón ra rón rén rồi đi, trong lòng cảm thán, tiểu thư, người không cần hại người ta như vậy nha. Bị Thái tử điện hạ trừng mắt, so với nửa đêm gặp quỷ còn đáng sợ hơn.

“Tiểu Tâm Nhi, người đang muốn đi đâu vậy?” Ngay lúc chân của Nhiễm Tâm sắp sửa bước ra khỏi Thanh Liên các thì giọng nói của Vân Liên Nhược từ ở sau lưng của nàng vang lên, ý đồ muốn tìm chết của Nhiễm Tâm cũng đã có. Tiểu thư ơi, người không thể rủ lòng thương xót, buông tha cho ta sao? Lừa gạt của Thái tử điện hạ, nàng không có chịu nổi đâu. Mai Lan Trúc Cúc, các tỷ muội ơi, ta nhớ các người, mau tới cứu ta đi!

“Tiểu thư, nô tỳ đang muốn đi xem một chút, An Bình Hầu phủ có đưa tới một vạn hai hay không?” Ở trong mắt của tiểu thư, bạc là quan trọng nhất. Bây giờ, chỉ có bạc mới có thể cứu nàng.

Quả nhiên, nhớ tới chuyện ngày hôm qua, ánh mắt của Vân Liên Nhược không có nhìn chằm chằm nàng nữa, Nhiễm Tâm thở phào nhẹ nhõm, ở trong lòng thầm cảm ơn Lãnh Ngưng Tuyết một hồi.

Một vạn hai? Thủy Nguyệt Hoa cũng nhớ tới ngày hôm qua sau khi Dạ Tam trở về có nói, Nhược Nhi của hán, thực sự lại vợ vết tiền bạc của cái của người ta. Phí làm yên lòng chính là một vạn hai, không hổ là người của hán, giống hệt với hán.

“Nguyệt, chúng ta đi đòi nợ đi!” Vân Liên Nhựt suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là mang Thủy Nguyệt hoa đi theo sẽ thu được tiền dễ dàng hơn. Bình thường, nàng là khá lười, có Thủy Nguyệt hoa đi cùng, sẽ bớt được việc rất nhiều.

“Không đi.” Thủy Nguyệt Hoa nhanh chóng cự tuyệt, cái loại chuyện đi đòi nợ như vậy thật sự không có phong độ, làm sao hắn có thể làm.

“Đó là một vạn hai đó.” Thứ lỗi cho nàng đi, yêu tiền, tham của không phải là lỗi của nàng nha.

“Nhựt Nhi, tới tận phủ để đòi nợ rất phiền phức, để cho bọn họ tự đưa tới là được rồi.” Vân Liên Nhựt ngẫm lại một chút, cảm thấy hắn nói rất đúng, liền hỏi: “Chàng có cách gì có thể khiến cho người ta tự động đưa tiền tới sao?”

“Cái này quá đơn giản. Chỉ là...” Muốn hắn làm việc, thì ít nhiều cũng phải cho hắn chút chỗ tốt đi. Ví dụ như, sửa lại những cái xưng hô khiến cho hắn nghe xong liền khó chịu kia đi.

“Chàng thật là keo kiệt.” Vân Liên Nhựt liếc mắt nhìn hắn một cái, chỉ là một cái xưng hô thôi mà.

“Ta chưa từng nói, ta rất hào phóng nha.”

“Được rồi, ta sửa lại là được chứ gì, sau đó gọi chàng là Tiểu Nguyệt Nhi, như vậy sẽ giống như bọn họ rồi, chàng không cần phải ghen nữa.” Vân Liên Nhựt có chút bất đắc dĩ.

Tiểu Nguyệt Nhi! Gương mặt tuấn tú của Thủy Nguyệt Hoa lạnh đến mức không thể nào có thể lạnh thêm được nữa, nàng ấy cố ý.

Nhiễm Tâm không nhịn được cười thành tiếng, tiểu thư thực sự quá giỏi mà.

“Nhựt Nhi, nha hoàn này của nàng không có năng lực, hay là ta tìm cho nàng một người khác nha.” Cả thiên hạ, hắn chỉ dung túng cho một mình Nhựt Nhi của hắn mà thôi.

“Cô gia, nô tỳ không dám nữa.” Nhiễm Tâm nhận sai, theo tình hình như bây giờ mà nói, đắc tội với Thái tử điện hạ, thì con đường phía trước của nàng rất nguy hiểm nha.

“Lần sau không được làm như vậy nữa, đi lấy giấy bút đến.” Một câu cô gia, ở một mức độ nào đó khiến cho Thủy Nguyệt Hoa thỏa mãn.

“Nô tỳ đi ngay.” Cuối cùng cũng có thể rời đi.

“Tiểu Nguyệt Nhi, chàng muốn giấy bút làm cái gì?”

“Vân Liên Nhựt, không cho nàng gọi ta như vậy.” Thủy Nguyệt Hoa căm tức nhìn nàng nói.

“Vậy Tiểu Hoa Nhi nha?” Vừa nói ra khỏi miệng thì chính bản thân của Vân Liên Nhựt cũng có chút không nhịn được. Tiểu Hoa Nhi, rất hợp nha.

“Vân Liên Nhựt.” Thủy Nguyệt Hoa giận dữ gầm lên, khiến cho Từ La Lan (Hoa Violet) sợ hãi rụng lá.

Thấy mình đùa đủ rồi, Vân Liên Nhựt liền thu lại, chủ động ôm lấy hắn, cười lấy lòng: “Nguyệt.”

“Vân Liên Nhựt, ta chính là ghen đó, làm sao bây giờ?” Thuận thế ôm lấy Vân Liên Nhựt, trong giọng nói của Thủy Nguyệt Hoa có chút lo lắng, hắn rất sợ, rất sợ không giữ được nàng.

“Thủy Nguyệt Hoa, chàng và bọn họ không giống nhau.” Nàng có thể cảm nhận được sự lo lắng của hắn lo, nàng đang chờ hắn nói hết tất cả cho nàng.

“Nhựt Nhi, Nhựt Nhi...” Ôm nàng thật chặt, khẽ gọi từng tiếng, tràn đầy sự thâm tình vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cung Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Linh chi tím ngàn năm

Kiểm như gió, giống như một cái bóng, tay áo bay bay, nhanh như gió. Lãnh Dịch Hi ở trong viện múa kiếm, làm hoa rơi tại chỗ.

Trong gió, một chút gọn sóng, trong mắt của Lãnh Dịch Hi hiện tia vui mừng, rót đầy nội lực vào cây kiếm trong tay.

“Lãnh công tử.” Dạ Tam mới bay vào trong viện, kiếm của Lãnh Dịch Hi lập tức quét qua.

“Tiểu Tam, luyện với ta một chút.” Một mình luyện kiếm rất chán, bây giờ Lãnh Dịch Hi rất muốn tìm một người để thử bộ kiếm pháp mà hắn mới học được.

“Lãnh công tử, tại hạ là đến truyền lời.” Dạ Tam tránh kiếm chiêu của Lãnh Dịch Hi, mặt không cảm xúc nói.

“Thôi đi, lần này các người chủ động xuất hiện ở trước mặt của bản công tử cũng không phải là vì truyền lời, có chuyện gì, đánh một trận với ta đã rồi hãy nói tiếp.” Kiếm chiêu của Lãnh Dịch Hi càng thêm ác liệt, Dạ Tam dần dần không địch lại nổi.

“Tiểu Tam, nếu như người cứ tiếp tục phòng ngự mà không chịu tấn công như vậy, đến lúc không có mặt mũi để gặp người cũng đừng có trách ta.”

“Lãnh công tử, tại hạ xuất chiêu đây.” Dạ Tam cầm kiếm của mình, nâng tay lên, kiếm rơi xuống. Hai người rất nhanh triển đấu cùng với nhau, hoa và cây trong viện bị hủy không ít.

Sau một nén hương, hai người đồng thời thu kiếm lại. Lãnh Dịch Hi quay lại chấp tay với Dạ Tam, nói: “Cảm ơn.” So chiêu với cao thủ, sẽ có thể nắm giữ kiếm pháp tốt hơn.

“Lãnh công tử, chủ nhân bảo tại hạ đưa cho An Bình Hầu gia một lá thư, lại để cho ta tới cho truyền lại một câu với công tử.” Dạ Tam vô cùng đồng tình liếc nhìn Lãnh Dịch Hi một cái. Cái nhìn này, khiến cho Lãnh Dịch Hi có một dự cảm xấu.

“Chủ nhân nói, người của ngài ấy, không thể bị người khác bắt nạt, công tử nhìn mà làm đi!” Dạ Tam thuật lại lời Thủy Nguyệt Hoa nói.

Người của hắn, không thể bị người khác bắt nạt. Chuyện cười, đến cùng là ai bắt nạt ai đây. Bây giờ Thủy Nguyệt Hoa lại tìm hắn, nhất định là vì Vân Liên Nhược. Chuyện hôm qua, ai ai cũng đều biết, người bị bắt nạt thật sự là ai.

“Hắn ở đâu?”

“Tướng phủ, chờ người của phủ An Bình Hầu đưa tiền đến, Lãnh công tử tốt nhất là nên đi nhanh một chút.” Không cần nói rõ, Dạ Tam cũng hiểu người mà Lãnh Dịch Hi hỏi chính là người nào. Không chờ Lãnh Dịch Hi có phản ứng, vội khinh công, phi thân rời đi.

“Mẹ kiếp, hắn còn có thể vô liêm sỉ thêm chút nữa hay không.” Mặc dù ngoài miệng bất mãn với Thủy Nguyệt Hoa, nhưng lại chuẩn bị đi đến Tướng phủ một chuyến. Lãnh Dịch Hi hiểu rõ tính tình của Thủy Nguyệt Hoa, nếu như chuyện này không có giải quyết thỏa đáng, hắn ta sẽ không dừng tay. Hắn ngược lại muốn xem xem, Vân Liên Nhược cái người “có tiền” kia có cái gì khác lạ.

Lãnh Dịch Hi đến rất nhanh, khi hắn đi tới Tướng phủ thì quản gia trực tiếp dẫn hắn đến Thanh Liên các.

“Nguyệt Hoa.” Lãnh Dịch Hi kêu lên. Từ xưng hô, có thể thấy được giao tình của hắn và Thủy Nguyệt Hoa không bình thường.

“Mười vạn hai ở đâu?” Vân Liên Nhược trực tiếp hỏi.

Lãnh Dịch Hi đột nhiên tròn to mắt, giống như nhìn quái vật mà nhìn Vân Liên Nhược, trên đời này, tại sao có thể có người thẳng thắn trực tiếp như vậy chứ! Bình thường một chút chính là cuối cùng Vân đại tiểu thư có biết cái gì gọi là “Lễ độ” hay không.

“Vân tiểu thư, đây chính là đạo đãi khách của người?” Không mời ngồi, cũng không dâng trà.

“Lãnh công tử, khách thì ta sẽ săn sóc phải khác biệt, mà người, ngay cả khách cũng không phải, nên cần gì phải chiêu đãi.” Vân Liên Nhược có lòng tốt giải thích, không phải nàng không có đạo đãi khách, mà là nơi này căn bản không có cái gọi là khách mời.

“Thỉnh cầu tiểu thư chỉ giáo, bản công tử đi tới tướng phủ, làm sao lại không phải là khách mời?” Lãnh Dịch Hi không ngại học hỏi kẻ dưới, thuận tiện đang quan sát Vân Liên Nhược. Chỉ thấy nàng mặc một bộ y phục màu đỏ, tóc đen dùng một cây trâm ngọc búi lên, khoe miệng mang theo ý cười, đôi mắt phượng phát có thể nhìn thấu linh hồn người khác. Cho dù trên mặt bên trái có vết bớt màu đỏ, làm hủy đi vẻ đẹp của nàng, nhưng không thể phủ nhận, nàng rất thích hợp ở bên cạnh Thủy Nguyệt Hoa. Thủy Nguyệt Hoa có nàng ở bên cạnh, trên người phát ra một chút nhân khí, hắn cũng sẽ không giống trước nữa.

“Người đến tướng phủ, là trả nợ, cao nhất chính là người trả nợ.”

“Vân đại tiểu thư, thù đoạn vợ vết của cái của người có phải là quá cao mình rồi hay không?” Chỉ là phí làm yên lòng lại tới mười vạn hai, chẳng trách ngày hôm qua Lãnh Ngưng Tuyết đập phá rất nhiều thứ ở phòng của mình.

“Đa tạ khách lệ.” Nàng chính là vợ vết của cái đấy, hắn ta có thể làm sao, ai bảo Lãnh Ngưng Tuyết muốn hại nàng.

“Lãnh Dịch Hi, để lại tiền thì người có thể lăn.” Thủy Nguyệt Hoa dùng chính là từ lăn, giờ phút này hắn nhìn Lãnh Dịch Hi đặc biệt không vừa mắt. Thủy Nguyệt Hoa mà ghen tuông thì không phải lớn bình thường.

“Người...” Lãnh Dịch Hi nhìn Thủy Nguyệt Hoa, nhất thời không tìm được từ để hình dung hắn. Vân Liên Nhược không phải chỉ nói với hắn có mấy câu thôi sao, có cần phải vậy không? Há?

“Mười vạn hai của ta.” Vân Liên Nhược nhắc nhở.

Lãnh Dịch Hi bị hai người bọn họ đã kích, từ trong ngực lấy ra mười vạn hai ngàn phiếu đưa cho Vân Liên Nhục. Trước khi tới, phụ thân của hắn đặc biệt giao phó cho hắn, dùng tiền để giải trừ tai họa. Không cần nghĩ cũng biết, Dạ Tam đưa tin đi nhất định không phải chỉ đơn giản có như vậy.

Vân Liên Nhục cầm lấy ngân phiếu, đếm một chút, trị giá mười vạn lượng bạc, có điều, con số mà nàng muốn không phải nhiều vậy nha.

“Nguyệt, có phải là lời của ta nói làm cho người ta rất khó hiểu hay không?” Vân Liên Nhục cau mày hỏi, bộ dáng kia, rất phiền não.

“Bọn họ nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của nàng, không phải là nàng sai, muốn trách thì trách những người kia quá ngu.” Thủy Nguyệt Hoa có thâm ý nhìn Lãnh Dịch Hi một cái.

“Ồ, thì ra là như vậy, không phải lỗi của ta, sau này ta sẽ rút kinh nghiệm nói chỉ tiết một chút, dù sao mười vạn lượng bạc với mười vạn lượng vàng, cách biệt rất lớn.”

“Lần sau nhớ kỹ là được rồi.”

Nghe Thủy Nguyệt Hoa và Vân Liên Nhục kẻ xướng người họa, Lãnh Dịch Hi ngậm ngẫn. Cuối cùng hắn cũng coi như nhìn thấy được bộ dạng yêu tiền tham bạc của Vân Liên Nhục. Mười vạn lượng vàng, chính xác là “Mười vạn hai” nha.

“Vân đại tiểu thư, làm người không thể tham lam như vậy.” Lãnh Dịch Hi nhắc nhở.

“Nguyệt, ta rất tham sao?” Vân Liên Nhục oan ức hỏi, dưới cái nhìn của nàng, mười vạn hai, không nhiều.

“Mới mười vạn hai mà, nàng muốn đâu có nhiều mấy đâu.” Thủy Nguyệt Hoa an ủi.

Ở chỗ tối, ba huynh đệ Dạ gia mặc niệm vì chính mình. Chủ mẫu và chủ nhân lòng dạ đen tối như vậy, cuộc sống tương lai làm sao mà qua nổi đây, tháng này, bọn họ lại bị yêu cầu giao nhiều hơn mười vạn lượng vàng.

Mười vạn lượng vàng, đến trong miệng của Thủy Nguyệt Hoa lại là “Mới mười vạn hai mà thôi”, thái tử điện hạ à, người là người có tiền, mười vạn lượng vàng không là bao nhiêu, nhưng mà, hắn ta là người nghèo nhà, mười vạn lượng bạc, hắn ta đã rất đau lòng, chứ nói chi là mười vạn lượng vàng.

“Lãnh Dịch Hi, còn thiếu, lúc nào thì ngươi đưa tới?”

“Mười vạn lượng bạc đã đưa đến.” Lại muốn nữa, không có cửa đâu.

“Bốn tiểu thư đây là thiệt thòi a... Aiz.. Aiz.” Vân Liên Nhục thở dài.

Nghe Vân Liên Nhục thở dài, Thủy Nguyệt Hoa mạnh mẽ trừng Lãnh Dịch Hi một cái, bộ dạng kia, giống như là nói: Nếu như ngươi không để cho nàng thoải mái, ta liền khiến ngươi không vừa ý.

Lãnh Dịch Hi sợ hai người này, bất đắc dĩ mở miệng hỏi: “Ngươi muốn cái gì, nói thẳng đi?” Hắn nhìn ra được, thứ Vân Liên Nhục muốn căn bản không phải tiền, bây giờ lại quanh đi quẩn lại nói nhiều như vậy, chính là đang chờ hắn mở miệng trước.

“Cuối cùng cũng có lúc thông minh nha, nghe nói phủ An Bình Hầu có cây linh chi tím ngàn năm.”

“Ngươi muốn nó!” Âm lượng của Lãnh Dịch Hi tăng thêm mấy dB.

Vân Liên Nhục phóng khoáng gật đầu, nàng chính là muốn linh chi tím ngàn năm. Mặc dù lúc vừa bắt đầu muốn phí an ủi tinh thần là vì muốn chọc tức Lãnh Ngưng Tuyết, nhưng sau khi biết linh chi tím ngàn năm ở phủ An Bình Hầu, mục đích của nàng đã thay đổi.

“Linh chi tím ngàn năm, ta không có quyền có thể đồng ý ngươi.”

“Lãnh Dịch Hi, đừng có coi bốn tiểu thư là kẻ ngốc, phủ An Bình Hầu là ở trong tay ngươi.” Vân Liên Nhục thay đổi bộ dạng lười nhác lúc nãy, ánh mắt sắc lạnh khiến cho người nhìn cảm thấy sợ hãi.

Nàng ta làm sao biết, chẳng lẽ là Thủy Nguyệt Hoa nói, Lãnh Dịch Hi nhìn về phía Thủy Nguyệt Hoa.

“Không phải ta nói.” Thủy Nguyệt Hoa trả lời.

“Lãnh Dịch Hi, linh chi tím ngàn năm ta nhất định phải có, yên tâm, ngươi lấy linh chi tím ngàn năm ra cũng sẽ không chịu thiệt đâu.” Vân Liên Nhục từ trên người lấy ra một cá lệnh bài.

Trong nháy mắt hai mắt của Lãnh Dịch Hi tròn to lên, sao Vân Liên Nhục lại có được nó.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cưng Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Trái tim gần nhau hơn

Lệnh bài trong tay của Vân Liên Nhược, chính là “Thiên Tuyệt lệnh”. Người nắm giữ Thiên Tuyệt lệnh, có thể có được tửu quán trà lâu dưới danh nghĩa của Thiên Tuyệt cung, được ca uyển cao nhất ở thanh lâu phục vụ. Có lời đồn rằng, bây giờ kinh thành được hoan nghênh nhất, mấy nơi kiếm tiền được nhất chính là sản nghiệp của Thiên Tuyệt cung. Còn nghe nói, Liên Thành Bích chính là chủ nhân của Thiên Tuyệt, tửu quán trà lâu của Thiên Tuyệt cung.

“Ngươi và Liên Thành Bích có quan hệ gì?” Mặc dù Liên Thành Bích xuất hiện bí ẩn, nhưng mật thám trong tay của Thủy Nguyệt Hoa nhất định có thể tìm được một chút dấu vết. Liên Thành Bích là chủ nhân của Thiên Tuyệt cung, bọn họ đã sớm biết.

“Lãnh Dịch Hi, mới vừa khen ngươi thông minh, sao thời gian mới chỉ một chun trà, sao lại trở thành ngốc rồi.” Vân Liên Nhược vô cùng khinh bỉ hần, quay đầu nhìn sang Thủy Nguyệt Hoa, không tiếng động hỏi: Sao chàng lại làm bạn với người như thế? Không sợ bị ảnh hưởng, trở thành ngốc giống hần sao?

Nhược Nhi, lúc ta quen biết với hần, không nghĩ tới hần sẽ trở nên ngốc như thế.

“Ngươi chính là Liên Thành Bích?” Lãnh Dịch Hi hỏi lại.

“Chính xác trăm phần trăm. Mang linh chi tím ngàn năm ra cho ta, ta sẽ cho ngươi mượn Thiên Tuyệt lệnh chơi mấy ngày.” Lãnh Dịch Hi ở trên mặt buồn bán rất có thủ đoạn, để cho hần tự do ra vào mấy nơi Túy Thanh Phong và Túy Nguyệt Lâu, hần sẽ học được rất nhiều.

“Ha ha, ngươi đã rộng lượng như vậy, ta còn có thể nói cái gì.” Thu Thiên Tuyệt lệnh, Lãnh Dịch Hi trở nên mù mịt, nhìn Vân Liên Nhược, lại giống như nhìn thấy núi vàng. Tửu quán và trà lâu dưới danh nghĩa của Thiên Tuyệt cung, mỗi ngày đều kiếm được toàn là bạc trắng, vàng sáng lấp lánh: “Chỉ là, ngươi muốn linh chi tím ngàn năm để làm gì?”

“Ngươi chỉ cần đưa ta linh chi tím ngàn năm là được, còn chuyện ta dùng để làm cái gì, ta không cần thiết phải nói với ngươi.”

“Ta chỉ là hiếu kỳ nên hỏi một chút, vậy để ta trở về lấy linh chi tím ngàn năm cho ngươi.” Lãnh Dịch Hi xoay người rời đi. Sắp đi khỏi, đột nhiên Lãnh Dịch Hi quay đầu lại nói: “Ngưng Tuyệt là muội muội của ta, hi vọng ngươi có thể hạ thủ lưu tình.”

“Chỉ cần nàng không tìm đến ta gây phiền phức, bản tiểu thư sẽ không đi trêu chọc nàng ta.” Vân Liên Nhược nói: “Còn nữa, từ nay về sau Thủy Nguyệt Hoa chính là người của bản tiểu thư, không muốn muội muội ngươi có chuyện gì, thì trông coi nàng ta cho kỹ.” Lãnh Ngưng Tuyệt thích Thủy Nguyệt Hoa, nếu như nàng ta vẫn chưa hết hi vọng, còn muốn Thủy Nguyệt Hoa, đến lúc đó xảy ra chuyện gì, thì nàng không biết có còn không chế được hay không đâu.

“Ngươi yên tâm, trước khi các ngươi đại hôn xong, nàng sẽ không xuất hiện.” Lãnh Dịch Hi trầm giọng nói. Điều hần có thể làm chỉ có như vậy, tương lai làm thế nào, thì phải do muội muội kia của hần có thể tính ngó ra hay không thôi.

“Linh chi tím ngàn năm, Tuyệt Liên ngàn năm đã có, cò Vong Ưu trăm năm thì ở Vong Ưu các, máu của cóc ta sẽ phái người đi tìm, nhìn một chút, thì có thể ở trước khi đại hôn tìm đủ rồi.” Thủy Nguyệt Hoa nhẹ nhàng xoa xoa gò má của Vân Liên Nhược gò má, về mặt vô cùng cao hứng, có một chút phiền muộn.

“Vong Ưu các, không muốn đi chút nào.” Vân Liên Nhược ngẩng đầu đầu, đau khổ nói. Cò Vong Ưu trăm năm không cùng Tuyệt Liên ngàn năm và linh chi tím ngàn năm đều quý giá, nhưng nó chỉ có ở Vong Ưu các.

Vong Ưu các nằm sâu trong núi Thanh La, quanh năm luôn có độc bao quanh, muốn đi vào Vong Ưu các, không phải là khó khăn bình thường. Nhưng Vân Liên Nhược là người nào, những chất độc kia căn bản không làm khó được nàng. Các chủ đương nhiệm của Vong Ưu các trên giang hồ có tiếng đại mỹ nhân, năm đó, nàng dịch dung thành Liên Thành Bích, không cẩn thận đi vào Vong Ưu các, lại không cẩn thận gặp chút rắc rối. Việc sau đó mà nói, nhưng người phụ nữ kia, không phải mạnh mẽ bình thường. Nàng trốn còn không kịp, làm sao có thể tự động đưa tới cửa chứ.

“Không muốn đi, ta không muốn đến đó nhìn chút nào, trên giang hồ, người người đều biết Từ Sa Các chủ của Vong Ưu các ái mộ Liên Thành Bích.” Thủy Nguyệt Hoa nói lời này, lời vô cùng chua. Giờ phút này hần càng khẳng định, sau Nhược Nhi giải Lệ hồng nhan xong, hần có thể bán giấm mà sống.

“Thái tử điện hạ làm khuyên đảo trái tim của nữ nhân khắp thiên hạ lòn, cần gì tính toán kỹ vậy nha?” So với ý chiếm hữu, Vân Liên Nhược không hề kém hơn so với Thủy Nguyệt Hoa. Nghĩ đến Thủy Nguyệt Hoa ngày ngày bị vô số nữ nhân nhớ nhung, nàng cũng siêu cấp khó chịu.

“Nhược Nhi, ta chỉ cần tâm của nàng là được rồi.” Tâm tình của Thủy Nguyệt Hoa đã tốt lên rất nhiều, “Vong Ưu các, ta đi với nàng.” Ra ngoài cùng với Nhược Nhi, như vậy thì có nhiều thời gian dính với nhau. Từ kinh thành đến Vong Ưu các, vừa đi vừa về cần bảy ngày, chờ khi trở về, cũng gần tới ngày thành thân, chỉ tưởng tượng thôi, liền cảm thấy ngày tháng thật tốt!

“Chàng có thể rời khỏi kinh thành sao?” Triều cục trước mắt, Thủy Nguyệt Hoa có thể rời đi sao.

“Giang sơn, cũng không bằng một phần của Nhược Nhi.” Trước đây, hần không nghĩ đến. Ba năm trước gặp nàng, thứ mà hần muốn cũng chỉ có nàng. Thái tử, ngôi vị hoàng đế, chỉ là trò tiêu khiển tẻ nhạt trong đời, hiện tại có nàng làm bạn, hần làm sao sẽ không quan tâm đấy!

Vân Liên Nhược khiếp sợ, ở thời đại này, nam nhân không phải đều yêu quyền thế, yêu thích cảm giác trở thành người nắm giữ quyền sinh sát trong tay sao?

“Vị trí cao thì luôn vô cùng lạnh lẽo, ta chỉ cần Nhược Nhi bồi bên cạnh ta là được rồi. Cho ta một chút thời gian, sau khi mọi thứ kết thúc, chúng ta sẽ đi tiêu dao giang hồ.” Hoàng Cung, là một cái lồng vàng hoa lệ, Nhược Nhi của hắn, không thích hợp với nơi này.

“Được!” Vân Liên Nhược đáp ứng, mặc kệ triều đình có cao bao nhiêu, vẫn là giang hồ rộng lớn hơn, chỉ cần có hắn, đã đủ rồi.

Hai người, hai trái tim, đang đến gần từng chút một. Vừa gặp đã yêu, tạm boet65 hoa thơm cỏ lạ, trên thế gian chỉ yêu duy nhất một người, lưu luyến cả một đời.

Thanh Trúc chấp chôn, bông hoa màu tím bay tán loạn: Hồng y và bạch y, tóc đen bay bay. Hai người, đạt thành hứa hẹn một đời.

Vân Liên Nhược nghĩ, đây chính là hạnh phúc đi. Có một loại người, khi ta xoay người, thì đã có hắn ở bên cạnh chờ.

Bên trong Thanh Liên các, hai người Vân Liên Nhược và Thủy Nguyệt Hoa nâng ta ta chàng bàn bạc làm sao có thể lấy được cỏ Vong Ưu. Từ Sa đang ở núi Thanh La cách xa, mạnh mẽ hất xi mảy cái.

“A... *rướn người lên*” Từ Sa sờ sờ mũi, trong lòng nghi ngờ. Nàng không có sinh bệnh nha, làm sao nhảy mũi chứ, không lẽ là “Tướng công” (Tướng công mà Sa tỷ đang nói là Nhược tỷ tỷ đó mọi người) nhà nàng đang nhớ nàng? Từ sa ở trong lòng YY. Kỳ thực, Từ Đại tiểu thư nàng luận khuôn mặt hay vóc người, thân phận hay địa vị, trong chốn giang hồ không phải là không có ai ái mộ nàng. Đáng tiếc, Từ Đại tiểu thư chung tình với Liên Thành Bích.

Từ Sa mỹ nhân đoán không có sai, xác thực là “Tướng công” nhà nàng đang nhớ tới nàng, chỉ là lúc Vân Liên Nhược xuất hiện thì nàng không thể nào mà cao hứng nổi. Cỏ Vong Ưu trăm năm đó, Vân Liên Nhược nâng ây còn dám trộm một ít đi nữa mới ghê.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cung Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đến chậm một bước

Ngay đêm đó, Vân Liên Nhược và Thủy Nguyệt Hoa an bài xong chuyện ở Kinh thành, cả đêm đi đến núi Thanh La.

Buổi sáng ngày 9 tháng 4, mấy người Vân Liên Nhược đi tới lối vào Vong Ưu Các ở núi Thanh La.

“Kê tự tiện đi vào, chết.” Bốn chữ lớn đỏ (Trong tiếng trung là bốn chữ này 擅入者死) tươi khắc ở trên tảng đá lớn, rất bắt mắt.

“Các người chờ ở chỗ này, ta và chàng ấy đi vào là được.” Vân Liên Nhược nói với ba huynh đệ Dạ gia. Lần này, Vân Liên Nhược ra ngoài không có mang theo Nhiễm Tâm, Thủy Nguyệt Hoa thì mang theo ba huynh đệ Dạ gia.

“Chủ mẫu, hai người cứ đi vào như vậy sao?” Dạ Nhất thắc mắc hỏi thăm. Lẽ nào chủ mẫu không nhìn thấy bốn cái chữ lớn đỏ tươi kia sao?

“Huynh ngốc à, phải gọi là công tử. Công tử và Các chủ của Vong Ưu Các có quan hệ, nên cần gì những quy củ kia chứ.” Dạ Nhị hung hăng khinh bỉ Dạ Nhất. Bây giờ cả người Vân Liên Nhược mặc nam trang, làm sao có thể gọi là chủ mẫu chứ.

“Đệ... Đệ mới ngốc, cả nhà đệ đều ngốc.” Dạ Nhất ghét nhất có người nói hắn ngốc.

“Vâng, cả nhà của ta đều là ngốc, huynh vẫn ở trong phạm vi ngốc đó đấy.” Dạ Nhị trả lời.

Vân Liên Nhược bị lời của Dạ Nhất và Dạ Nhị chọc cười, ba ngày nay, nàng đã thấy được mặt thật của ba huynh đệ Dạ gia. Dạ Nhất, trời sinh chậm nửa nhịp, dùng lời mà Dạ Nhị hay nói, vậy thì là đồ ngốc cộng thêm dân đồn. Dạ Nhị, bạo lực cộng thêm độc mồm luôn nói lời nói ác độc. Dạ Tam, là mặt than điển hình, không nói thì thôi, hễ nói chuyện thì rất kinh người.

“Chủ mẫu, người cũng bắt nạt người ta.” Dạ Nhất oan ức nhìn Vân Liên Nhược. Bọn họ nở nụ cười, hắn cũng biết mình có vấn đề gì.

Chỉ là, Vân Liên Nhược chưa kịp trả lời, Thủy Nguyệt Hoa đã lôi kéo nàng đi vào Vong Ưu Các. Ở góc độ của Thủy Nguyệt Hoa mà nhìn, Dạ Nhất chính là đang làm ra bộ dáng lấy lòng, hiện tại hắc có chút hối hận rồi, sao mang ba người cực phẩm này đi theo chứ.

“Chủ nhân ghen.” Dạ Nhất đứng thẳng gãi đầu.

“Huynh thăm rồi.” Dạ Nhị ở một bên cười trên sự đau khổ của người khác.

“...” Dạ Tam không nói gì, lấy tính tình xấu của chủ nhân mà nói, người xui xẻo sẽ là ba người bọn họ. Vì cái lồng gì, hắn lại phải đi cùng với hai người ngu

ngốc kia chứ.

Một đường đi sâu vào Vong Ưu Các, Vân Liên Nhựt đều là bị kéo đi. Càng đi tới, Vân Liên Nhựt liền phát hiện ra vấn đề, ở trên con đường này đầy rẫy cơ quan, sao Thủy Nguyệt Hoa biết phải đi thế nào vậy? Nhìn qua người nào đó đang kéo mình đi, Vân Liên Nhựt ngừng lại không đi tiếp.

“Sao không đi nữa vậy?” Thủy Nguyệt Hoa quay đầu.

“Làm sao chàng biết đường đi vào Vong Ưu Các?” Lúc trước nàng đã phải tốn không ít thời gian mới phá được trận pháp của những cơ quan kia.

Thủy Nguyệt Hoa búng tỉnh, giải thích: “Trận pháp của những cơ quan không có trình độ này, Vong Ưu Các cũng lấy ra được.” Thủy Nguyệt Hoa nói một cách đầy khinh thường.

Bốn người hộ pháp Phong Vũ và Sương Tuyết vừa xuất hiện ở Vong Ưu Các, đồng loạt rút kiếm chia về Thủy Nguyệt Hoa. Hắn, dám si nhục Vong Ưu Các.

“Kẻ tự tiện vào Vong Ưu Các, chết.” Từ Phong nói.

“Thiên hạ lại không có chỗ nào mà ta không dám đi, Vong Ưu Các, hôm nay ta là nhất định phải đi vào.” Vân Liên Nhựt trả lời Từ Phong.

“Liên công tử.” Nhìn thấy Vân Liên Nhựt, bốn người lập tức thu kiếm lại. Liên Thành Bích là ai chứ? Là người mà Các chủ đại nhân của các nàng yêu, khách quý của Vong Ưu Các, hẳn muốn đi vào Vong Ưu Các, các nàng không dám ngăn cản.

“Ta còn tưởng rằng một năm không gặp, các người quên mất ta rồi chứ!”

Từ Vũ đáp lời: “Liên công tử, bốn người chúng ta, quên ai chứ không quên được công tử.” Ngày đó Vân Liên Nhựt xông vào Vong Ưu Các, Từ Vũ bị chơi đùa thắm nhất.

“Từ Sa đâu?” Vân Liên Nhựt lại hỏi, lấy tính tình thích chơi của Từ Sa, có người xông vào Vong Ưu Các, nàng phải tự mình xuất hiện. Bọn họ đã đi vào một lúc rồi, bốn vị hộ pháp Phong Vũ và Sương Tuyết cũng xuất hiện.

“Công tử, Vong Ưu Các có khách quý đến nên Các chủ đang bận tiếp đãi.”

Trong phòng tiếp khách Vong Ưu Các, Từ Sa miễn cưỡng ngồi ở chủ vị, mặc y phục màu tím, làm cho nàng trở nên càng xinh đẹp và quyến rũ, quả nhiên không hổ là đệ nhất mỹ nhân mà giang hồ đồn đại.

“Bạch thiếu chủ, Vong ưu thảo trăm năm, trong Vong Ưu Các chỉ có một cây, dù sao nhiều năm qua Bản chủ cũng chỉ thấy qua có một cây.” Vong ưu thảo trăm năm, có ý nghĩa trọng đại đối với Vong Ưu Các, nàng không thể tùy tiện lấy ra. Nếu như thứ hân ta muốn không phải là loại trân phẩm như Vong ưu thảo trăm năm, thì còn có thể thương lượng một chút.

“Ha ha, năm nay Quý Các mới thu hoạch được Vong ưu thảo trăm năm, Bản Thiếu chủ dĩ nhiên biết sự trân quý của nó, chỉ là cây Vong ưu thảo này, từ mười sáu năm trước, Các chủ đời trước đã đồng ý cho gia phụ (phụ thân) của ta.” Bạch Liệt nói.

Từ Sa vừa nghe, trong nháy mắt sắc mặt trở nên nghiêm nghị, lúc sư phụ giao Vong Ưu Các cho nàng, quả thật có nói, sau khi Vong ưu thảo trăm năm trưởng thành, sẽ có người đến đây hỏi xin, đến lúc đó, chỉ cần người kia có thể lấy ra tín vật của Vong Ưu Các, thì hãy đưa Vong ưu thảo trăm năm cho hắn. Xem ra, Bạch Liệt này là ứng theo ước định kia mà đến.

Một lúc sau, Bạch Liệt lấy ra tín vật: “Có nó, tin tưởng Các chủ sẽ đưa Vong ưu thảo trăm năm cho tại hạ.”

“Đó là tất nhiên.” Từ Sa sai người mang Vong ưu thảo trăm năm ra.

Lúc Vân Liên Nhựt và Thủy Nguyệt Hoa đi vào, Bạch Liệt vừa vận cầm Vong ưu thảo trăm năm rồi đi.

Hắn ta là ai? Trong lòng Vân Liên Nhựt âm thầm suy đoán. Thủy Nguyệt Hoa tùy tiện nhìn nam nhân kia một chút, đi qua. Người kia đúng là Bạch Liệt, sau khi hai người đi vào, hắn hỏi hộ pháp của Vong Ưu Các ở bên cạnh một câu: “Bọn họ là ai?”

“Bạch thiếu chủ không thường đi lại trong giang hồ, chưa từng nhìn thấy bọn họ, nhưng chắc hẳn là có nghe nói qua. Liên Thành Bích, Dạ Tuyết Thương.”

Dạ? Chắc là hắn suy nghĩ nhiều quá rồi, họ Dạ trong thiên hạ không chỉ có một nhà, thiên hạ vô cùng lớn, người có họ giống vậy có rất nhiều. Bạch Liệt lắc đầu một cái, rời khỏi Vong Ưu Các.

“Tướng công, rốt cuộc chàng cũng chịu đến gặp ta.” Vân Liên Nhựt mới đi đến cửa phòng khách, một bóng người màu tím hướng nàng nhào tới. Thủy Nguyệt Hoa xoay người một cái, ôm Vân Liên Nhựt tránh ra.

Bốn hộ pháp Phong Vũ và Sương Tuyết ngẩng đầu nhìn trời, người kia không phải Các chủ của các nàng.

Từ Sa vô huyệt, nhìn Vân Liên Nhựt và Thủy Nguyệt Hoa thân mật đứng chung một chỗ, trong mắt nổi lên ánh sáng tò mò: “Tướng công, sao chàng có thể vì một tên tiểu tử vô danh mà vứt bỏ ta chứ!”

Bốn hộ pháp Phong Vũ và Sương Tuyết thực sự chịu không nổi Các chủ của mình, liếc mắt nhìn nhau, tránh người rồi đi.

“Từ mỹ nhân, hôm nay bản tiểu thư không thời gian đây đưa với người, Vong ưu thảo trăm năm ở đâu?” Muốn tốt cho mình, nhất định phải chặn miệng của Từ Sa lại. Hai chữ “Tướng công” từ miệng nàng ta vừa thốt ra, nàng đã cảm nhận được không khí lạnh lẽo xung quanh.

“Hóa ra chàng cũng muốn Vong ưu thảo trăm năm sao!”

Cũng? Trước khi bọn họ tới, đã có người tới hỏi xin sao?

“Tướng công, chàng tới chậm một bước rồi, Vong ưu thảo trăm năm đã bị người khác lấy đi. Người kia, lúc các người đi vào cũng có gặp đó.” Từ Sa bĩu môi, làm sao mà một đại mỹ nhân như nàng đây, mãi vẫn không có một mối nhân duyên tốt nào vậy.

“Không phải thường ngày người rất keo kiệt sao, người ta đến hỏi xin, người liền đưa ra, cớ tình gây khó dễ cho ta hả!” Vân Liên Nhục mắng to.

“Hừ, cái cây Vong ưu thảo kia, ở mười sáu năm trước, sư phụ đã hứa tặng cho gia chủ họ Bạch, bây giờ người ta cầm tin vật đến đây, làm sao ta có thể không đưa.”

“Bạch gia? Là Bạch gia kia sao.” Gia tộc lánh đời, mặc kệ là triều đình hay là giang hồ, khi nhắc tới, đều có điều kiêng kỵ.

“Hừ. Vong Ưu Các là chỗ nào mà ai cũng có thể đến sao chứ.” Ngoại trừ Bạch gia kia ra, còn có ai có thể khiến cho sư phụ ta từ sớm đã tặng Vong ưu thảo chứ.

“Vong ưu thảo trăm năm có công dụng gì vậy?” Vong ưu thảo không phải là linh chi tím ngàn năm hay Tuyết Liên ngàn năm, sao Bạch gia lại đến xin chứ.

“Vong ưu thảo, Vong ưu thảo tự nhiên là để quên đi chuyện buồn, chỉ là Vong ưu thảo trăm năm có thể làm cho người ta vong tình (Quên đi tình yêu ấy mọi người), quên đi tất cả quá khứ, sẽ khiến cho người ta bắt đầu lại từ con số không.” Từ Sa nói: “Tướng công, chàng có việc gì nghĩ không ra muốn quên đi hả, nói ra ta nghe một chút, có thể là ta sẽ có biện pháp đó.”

“Không cần Từ mỹ nhân nhọc lòng, tự chúng ta sẽ nghĩ biện pháp.” Vân Liên Nhục và Thủy Nguyệt Hoa đi khỏi chỗ này. Bạch Liệt chắc là chưa có đi xa, phải đuổi theo hắn, đến cùng Vong ưu thảo trăm năm sẽ rơi vào trong tay của ai, vẫn là ẩn số.

“Tướng công, chàng quá vô tình.” Từ Sa mắng, đuổi theo. Nhìn dáng vẻ của Vân Liên Nhục, chắc chắn là có chuyện để chơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cung Chiêu Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thân phận của mẫu thân

Vào buổi trưa, Vân Liên Nhục và Thủy Nguyệt Hoa đi tới một thành trấn gần núi Thanh La.

Trên lầu ba của Túy Nguyệt Lâu, Vân Liên Nhục dựa vào trong ngực của Thủy Nguyệt Hoa, há miệng, hưởng thụ sự phục vụ của Thủy Nguyệt Hoa, rất nhanh một đĩa điểm tâm đã bị ăn sạch sẽ.

“Nguyệt, Vong Ưu Thảo đang ở chỗ đó.” Vân Liên Nhục nhìn chăm chăm vào trong phòng bao của Bạch Liệt ở lầu hai.

Túy Nguyệt Lâu là lầu tốt nhất ở đây, Bạch Liệt ra khỏi núi Thanh La son đã gấp rút chạy đi. Bây giờ là thời gian ăn trưa, nhìn dáng vẻ của hắn, cơm nước xong lập tức đi tiếp, thời gian không nhiều lắm.

“Không chạy thoát đâu, không cần nhìn chăm chăm vào hắn như vậy đâu. Hắn đẹp trai hơn ta sao?” Mặc dù biết Nhục Nhi chỉ yêu hắn, trong lòng chỉ có hắn, nhưng cứ nhìn thấy Nhục Nhi nhìn chăm chăm vào một nam nhân khác thì hắn lại không nhịn được nổi máu ghen. Minh thật là càng sống càng hẹp hòi rồi.

“Nguyệt, cả thiên hạ này chàng là người đẹp trai nhất, mấy cái giấm chua đó, ăn không có ngon đâu!” Trong lòng Vân Liên Nhục vui vẻ, nhưng trên mặt không dám để lộ ra. Mấy ngày qua, nàng nghiêm túc phát hiện ra một vấn đề, nam nhân này rất thích ăn giấm lung tung, hoàn toàn không phân biệt phải trái.

Vân Liên Nhục tự nhận là đã che giấu về mặt giấu vô cùng hoàn hảo, nhưng lại không biết Thủy Nguyệt Hoa đã sớm nhìn thấu tâm tư của nàng rồi. Lúc này Thủy Nguyệt Hoa vô cùng buồn bực, vì cái quái gì mà hắn lại muốn làm quân tử, những ngày qua cùng ăn cùng đi cùng ở, mặc dù bọn họ có thân mật, nhưng thủy chung cũng chưa có làm đến bước cuối cùng. Có phải nàng ấy cảm thấy sự tồn tại của hắn quá thấp hay không, khiến cho Nhục Nhi có tâm tư đi nhìn người nam nhân khác? Suy nghĩ đến đây, Thủy Nguyệt Hoa quyết định dùng hành động thực tế để cho tiểu nữ nhân trong ngực mình chú ý tới sự tồn tại của hắn.

Xoay nhẹ cơ thể của Vân Liên Nhựt, Thủy Nguyệt Hoa hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người. Mới vừa ăn xong trái đào, trên môi còn lưu lại mùi đào. Thủy Nguyệt Hoa mút nhẹ môi của nàng, nhẹ nhàng cạy ra hàm răng của nàng ra, công thành chiếm đất, dây dưa với cái lưỡi thơm tho của nàng.

Vân Liên Nhựt kinh ngạc nhìn hân đột nhiên làm ra hành động này, trợn to hai mắt nhìn hân: “Ngoan, nhắm mắt lại, đáp lại nụ hôn của ta.” Giọng nói có từ tính của Thủy Nguyệt Hoa truyền tới, đầu của Vân Liên Nhựt có chút mơ màng, trực tiếp làm theo. Lông mi giống như cánh quạt nhẹ nhàng khép lại. Vân Liên Nhựt vươn đầu lưỡi ra, đáp lại nụ hôn của Thủy Nguyệt Hoa. Sự đáp lại của nàng, là sự khích lệ cực lớn đối với hân, Thủy Nguyệt Hoa dần dần hôn sâu hơn.

Hô hấp của Vân Liên Nhựt trở nên dồn dập, lúc này Thủy Nguyệt Hoa mới buông nàng ra: “Nàng không biết lấy hơi sao?”

Khoảng thời gian thiếu dưỡng khí, giống như một thế kỷ vậy, nhìn thấy sắc mặt của Thủy Nguyệt Hoa hồng hào, nghĩ đến bộ dạng bối rối lúc này của mình, Vân Liên Nhựt tức giận mắng: “Khốn kiếp, chẳng lại khi dễ ta.”

“Ngoan, đừng giận, khắp thiên hạ chỉ có ta mới có thể khi dễ nàng, nàng chỉ có thể bị ta khi dễ mà thôi.” Lúc này tâm tình của Thủy Nguyệt Hoa rất tốt, buồn bực lúc này bị Vân Liên Nhựt lơ là cũng tan thành mây khói.

“Hừ! Chẳng đợi đó, sớm muộn cũng có một ngày, chàng nhất định sẽ bị bản tiểu thư khi dễ lại.” Vân Liên Nhựt tức giận nói. Có ai bắt nạt khi dễ người khác mà bá đạo giống hân không?

“Ồ, Nhựt Nhi muốn khi dễ ta sao, được, ta chờ nàng.” Da mặt của Thủy Nguyệt Hoa chỉ đơn giản một chữ dày cũng không thể hình dung được rồi.

Vân Liên Nhựt nghe ra ý tứ trong lời nói của hân, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã đỏ hồng, lại càng đỏ hơn. Cũng may là trên mặt còn có tấm mặt nạ da người.

“Thủy Nguyệt Hoa, đừng làm quá, nếu không, chúng ta tách ra đi.” Thấy Bạch Liệt chuẩn bị rời đi, Vân Liên Nhựt để Thủy Nguyệt Hoa ở lại lâu ba, một mình đi tới phòng bao ở lầu hai.

Người của gia tộc lãnh đạo, bình thường sẽ không đi ra ngoài. Bạch Liệt là Thiếu chủ của Bạch gia, ngọc bội mà mẫu thân của nàng để lại, là thứ mà chỉ có con cháu của Bạch gia mới có, mặc kệ xuất phát từ lý do nào, cũng cần phải gặp Bạch Liệt.

“Tiểu nhị, tính tiền.” Trong phòng bao ở lầu hai, Bạch Liệt dùng xong cơm, đang chuẩn bị rời đi.

“Bạch thiếu chủ đang muốn đi sao.” Vân Liên Nhựt đi vào, ngồi ở đối diện hân.

“Liên công tử một đường đi theo tại hạ đến đây, không biết là có chuyện gì?” Mới vừa rồi, hân cảm giác là có người đang nhìn hân, làm thế nào hân cũng không nhìn ra người ở trong là ai. Bây giờ Liên Thành Bích xuất hiện, nói vậy người luôn “Theo dõi” hân chính là hân ta.

“Bạch thiếu chủ là khách ở xa tới, tại hạ chỉ là muốn tận tình chiêu đãi.” Vân Liên Nhựt nói xong, vỗ tay một cái, lập tức có tiểu nhị đưa một bình rượu và mấy đĩa thức ăn đến.

Vân Liên Nhựt rót ra hai chén: “Tại hạ uống trước.” Bạch Liệt thấy vậy, cũng bung một chén khác lên một hơi uống cạn sạch.

“Rượu ngon.” Màu sắc đỏ, mùi rượu quanh quần, uống xong, hàm răng vẫn còn lưu lại mùi hương, vô cùng ngon. Hân đã từng uống qua không ít rượu ngon, loại rượu đặc biệt như vậy cũng là lần đầu tiên hân uống.

“Đã gọi là khách quý, dĩ nhiên phải dùng rượu ngon. Bạch thiếu chủ nể mặt là tốt rồi.” Nói xong, Vân Liên Nhựt lại bắt đầu rót đầy rượu vào chén.

“Ha ha, Liên công tử thịnh tình như vậy, làm sao Bạch mỗ có thể không nể tình chứ.” Bạch Liệt trả lời.

“Bạch thiếu chủ mời.”

Hai người ngời một chén, ta một chén, rất nhanh hơn nửa bầu rượu đã thấy đáy. Bạch Liệt đã mất kiên nhẫn để độ sức với hân ta nói: “Liên công tử có chuyện gì, nói thẳng ra sẽ tốt hơn, Bạch mỗ còn phải lên đường.”

Vân Liên Nhựt để ly rượu xuống, chậm rãi mở miệng: “Bạch thiếu chủ là người ở trong Bạch gia, không biết có biết cái này không?” Lấy ra ngọc bội màu tím có khắc chữ Bạch, Vân Liên Nhựt hỏi.

Lúc nhìn thấy rõ ngọc bội trong tay của Vân Liên Nhựt, Bạch Liệt hoàn toàn biến sắc: “Sao ngươi có được nó?” Đó là ngọc bội đại diện cho con cháu dòng chính ở Bạch gia, tại sao hân ta lại có nó. Hiện tại số người Bạch gia có được ngọc bội đó, không quá mười người.

“Hình như Bạch thiếu chủ vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.” Vân Liên Nhựt thu ngọc bội về, ung dung nói. Từ phản ứng của Bạch Liệt, nàng có thể khẳng định, thân phận của mẫu thân nàng ở Bạch gia không thấp.

“Ngọc bội kia, Bạch mỗ dĩ nhiên nhận ra. Liên công tử có thể trả lời câu hỏi của tại hạ rồi chứ!”

“Ngọc bội kia, đương nhiên là có người đưa cho ta.”

“Người nào đưa cho ngươi?” Cái ngọc bội này, người của Bạch gia sẽ không dễ dàng đưa cho người khác, trừ phi hấn ta là. . .

“Đây là một câu hỏi khác rồi. Bạch thiếu chủ hay là trả lời một câu hỏi của tại hạ trước, rồi lại hỏi tiếp.” Như vậy, mới công bằng.

“Câu trước đó chính là câu trả lời của Bạch mỗ, lần này không phải là ngươi nên trả lời trước hay sao.” Bạch Liệt trầm giọng hỏi ngược lại.

“Cái này hơi làm khó tại hạ rồi, Bạch thiếu chủ không trả lời câu hỏi của ta, tại hạ rất khó xác định, câu trả lời cho ngươi có thể cụ thể tới mức nào.”

“Ngươi. . .”

“Hiện tại, chính là Bạch thiếu chủ không thể chờ đợi mà muốn biết chuyện của ngọc bội, nhưng tại hạ lại không có vội.” Trận đàm phán này, từ khi Bạch Liệt luồng cuồng khi nhìn thấy ngọc bội, thì đã định trước việc Bạch Liệt đã rơi vào thế bị động.

Bạch Liệt nhut chí: “Ngươi muốn hỏi cái gì?”

“Trong Bạch gia, người nào có thể có ngọc bội như vậy?”

“Con cháu dòng chính.” Bạch Liệt trả lời.

“Ngọc bội này là do một nữ nhân cho ta.”

“Nàng ấy tên là. . .” Gì? Bạch Liệt còn chưa nói xong, đã té xỉu.

Vân Liên Nhục mở bọc đồ của hấn ra, lấy Vong Ưu Thảo trăm năm ra. Bạch Liệt tính cảnh giác rất cao, nếu như không phải là chuyện ngọc bội làm nhiễu loạn tâm trí của hấn, nàng muốn hạ thuốc mê, thật đúng là không phải là chuyện đơn giản.

Chuyến này, thu hoạch không nhỏ. Người của gia tộc lãnh đời, quá mức bí ẩn, điều tra đã nhiều năm, lại không tra được nhiều. Bây giờ, chỉ có thể chờ bọn hấn tìm tới mình. Nàng tin rằng, có chuyện ngày hôm nay, người của Bạch gia, rất nhanh sẽ lại xuất hiện.

Đang muốn rời khỏi phòng bao thì một giọng nói vang lên bên tai, trong nháy mắt chân mày của Vân Liên Nhục nhíu lại, cuộc sống sau này, náo nhiệt đây.

“Tướng công, từ khi nào mà chàng lại trở thành ăn trộm vậy?” Không cần nhìn, cũng biết người đang nói là ai.

“Từ mỹ nhân, này không phải là do công lao của ngươi sao.” Nếu không phải là ngươi đưa Vong Ưu Thảo trăm năm cho Bạch Liệt, nàng có cần phải làm như vậy sao?

“Hắc hắc, cái này không thể trách ta. Người ta làm sao biết chàng cũng cần nó chứ, nếu sau này tướng công có trở thành người bình thường, người ta vẫn sẽ đi theo ngươi.” Từ Sa không để ý mặt của Vân Liên Nhục càng lúc càng đen, trực tiếp nói ra hết dự định của mình.

Với quyết định này của Từ đại mỹ nhân, cuộc sống sau này của Vân Liên Nhục nhất định rất đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cưng Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Trờ thành tên ăn mày

Trên đường hồi kinh, đoàn người Vân Liên Nhục đi từ từ, cho đến ngày mười ba tháng tư, mọi người mới tới bên ngoài kinh thành.

“Tiểu Nhị, xử lý cái này đi.” Từ Sa vút một con gà rừng xuống trước Dạ Nhị.

“Ta là Dạ Nhị, không phải là Tiểu Nhị.” Từ Sa xuất hiện, thống khổ nhất chính là Dạ Nhị rồi. Từ Sa thích đồ ăn ngon, vừa hay Dạ Nhị lại có thiên phú về phương diện này, cho nên, mỗi lần lúc đến từ lâu ăn cơm, Từ Sa luôn nhìn bọn họ ăn, ra ngoài đường nhìn thấy hay thích món ăn hoang dã, thì cảm thấy về để cho Dạ Nhị xử lý giúp nàng. Đáng thương cho Dạ Nhị của chúng ta, bị áp bức suốt mấy ngày, hiện tại rốt cục không nhịn được muốn bộc phát.

“Dù sao đều là nhị, so đo nhiều như vậy làm gì, ta đói bụng rồi.” Từ Sa chớp chớp mắt to long lanh, đáng vẻ kia, muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương. Dạ Nhị và nàng cùng nhìn chăm chăm nhau, cuối cùng Dạ Nhị bại trận, đau khổ đi nướng thịt cho nàng. Vì cái lông gì mà hấn lại không phản kháng được chứ? Ngày tháng đau khổ của hấn, đến lúc nào thì mới có thể kết thúc.

“Tiểu Nhị, nếu không bữa trưa hôm nay cũng giao cho ngươi! Đại Nhất và Tiểu Tam (Editor: ôi đau ruột quá Tiểu Tam kìa ha ha) lại đi săn một ít thú về đi.” Vân Liên Nhục phân phó.

“Công tử, đừng mà!” Chẳng lẽ, hấn thật sự phải lưu lạc làm đầu bếp sao.

“Tiểu Nhị, ngươi chấp nhận đi, chúng ta đi săn thú nào.” Dạ Nhất vô cùng cao hứng, kêu Dạ Tam đi vào rừng. Dạ Nhị khó chịu, hần liền cảm thấy đặc biệt thoải mái, ai bảo tên này bình thường thích mắng hần làm chi. Khó trách có câu nói “Cười trên nỗi đau của người khác. BẠN khó chịu, chính là niềm vui lớn nhất của mình.” Hôm nay Dạ Nhất hiểu rõ ràng lời này. Dạ Tam ở trong lòng nói: “Còn có câu nói là Nhạc cực sinh bi (Vui quá hóa buồn ấy mọi người), hi vọng đến lúc đó ngươi sẽ chết không quá thảm” Dạ Nhị nhìn Dạ Nhất rời khỏi, trong lòng có vài ý định đảo quanh, sau đó, lộ ra nụ cười gian xảo, cứ để cho người khác ý thêm chút nữa đi.

Thu hết phản ứng của mấy người bọn họ vào trong mắt, Vân Liên Nhược bật cười, ba huynh đệ Dạ gia này làm như thế, cũng không biết Nguyệt làm sao có thể chịu được bọn họ nhiều năm như vậy.

“Vân Liên Nhược, các ngươi muốn đi Kinh Thành làm cái gì vậy?” Thừa dịp Dạ Nhị xử lý đồ ăn hoang dã, Tử Sa tranh thủ hỏi một chút. Về phần tại sao không còn gọi Vân Liên Nhược là tướng công nữa, này hoàn toàn là vì sợ Thủy Nguyệt Hoa là phụ mẫu cơm áo của nàng kia chứ.

“Từ nãy nhân, ta chưa có nói cho ngươi biết là nhà ta ở Kinh thành sao?”

“Không có nha!” Cẩn thận suy nghĩ một chút, Vân Liên Nhược quả thật chưa từng nói qua, nhà nàng ấy ở Kinh thành.

Vân Liên Nhược im lặng, tại sao nàng có thể mong đợi một sắc nữ cộng thêm tham ăn kia có thể từ tên mà đoán được thân phận của nàng.

“Ngươi gọi ta gì?”

“Vân Liên Nhược nha, có cái gì không đúng sao.” Mặc dù Tử Sa có cảm giác cái tên Vân Liên Nhược này có chút quen thuộc, nhưng nhất thời lại không còn nhớ ra.

“Tiếng tăm của bản tiểu thư rất lớn, theo lý mà nói, ngươi cũng đã nghe qua.” Nàng nhắc nhở đến mức này, nàng ta còn không đoán ra, thì nên tìm một miếng đậu hủ đập vào là được rồi.

Tử Sa cố gắng nhớ lại chuyện có liên quan Vân Liên Nhược, đột nhiên há to miệng, tròn to hai mắt nhìn hai người kia, bọn họ không phải là Thái tử điện hạ và đích nữ Tướng phủ mà gần đây đang bàn tán ồn ào sao.

Rốt cục nghĩ tới, Vân Liên Nhược hướng về phía nàng cười một tiếng, giống như đang nói: Chúc mừng ngươi, rốt cục cũng thông minh được một lần.

“Ngươi chính là người năm tuổi ở ngoài đường phố đùa giỡn mỹ nam nhà lành, bảy tuổi chơi đùa khắp Kinh Thành, mười tuổi . . . Mười sáu tuổi không người nào đến hỏi thăm, ở trong khuê phòng chờ gả, mấy ngày trước được tứ hôn cho thái tử, Vân Liên Nhược sao?” Tử Sa nói một hơi những chuyện kinh điển có liên quan đến Vân Liên Nhược mà mình biết ra.

“Từ nãy nhân, trí nhớ không tệ nha!” Chuyện mà nàng đã làm, có một ít chuyện ngay cả nàng cũng không có ấn tượng, Tử Sa lại có thể nhớ, quả khủng bố. Thật ra thì, chân chính khủng bố không phải là Tử Sa nãy nhân, mà do người kể chuyện xưa ở từ Kinh Thành truyền ra, sự tích của Vân Liên Nhược, chính là từ trong miệng của bọn họ từng cái từng cái một truyền ra.

“Dựa vào, không nghĩ tới ngươi là nữ nhân như vậy, vậy mà có thể túm được Thủy Nguyệt Hoa. Vậy, vậy ngươi và Dạ Tuyệt Thương là sao?” Hai người này, vừa nhìn thì biết quan hệ không đơn giản, nhưng Vân Liên Nhược là Thái tử phi tương lai, bọn họ không phải là nên trốn cho xa xa sao, vậy mà bây giờ còn muốn đi Kinh Thành, là gan của bọn họ quá lớn hay là không biết sống chết đây.

“Đồ ngu ngốc.” Dạ Nhị ở bên cạnh lên tiếng. Nữ nhân này, so Dạ Nhất còn chậm chạp hơn, nàng lớn lên thế nào vậy.

“Ngươi còn ngu ngốc hơn ta.” Tử Sa lập tức mở miệng phản bác. Nàng thừa nhận, nàng đối với chuyện không có hứng thú, phản ứng quả thật có chút chậm chạp, nhưng không thể bởi vì như vậy, thì nói là nàng ngu ngốc. Huống chi, chính ngươi cũng là một cái hạng hai, có tư cách gì mà nói nàng.

Thánh Nhân nói: Người xấu và nữ nhân là khó ăn nhất. Nàng ta vừa là nữ nhân, vừa là tiểu nhân. Không chọc nổi đành phải trốn xa một chút. Dạ Nhị ở trong lòng căn dặn chính mình, phải cách nữ nhân kia xa một chút.

Thấy Dạ Nhị không để ý tới mình, tính tình nóng nảy của Tử Sa lại bộc phát, lúc này, Dạ Nhất và Dạ Tam xách theo mấy con thú săn được trở lại. Nhìn thấy bọn họ, Tử Sa nhớ lại, còn cần phải chờ hai con thịt nướng kia nữa, bây giờ tạm thời không tính toán với hần nữa.

Ở sau lưng của Dạ Nhất và Dạ Tam, có một người mặc y phục rách rưới, là một tên “Tên ăn mày” đầu tóc bù xù rối loạn xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ.

“Ồ đầu ra cái tên ăn mày này vậy, đi chỗ khác đi, đừng làm ảnh hưởng đến khẩu vị của bản cô nương. Một lát nữa ta sẽ cho ngươi cái cổ gà.” Tử Sa ghét bỏ nói.

Trong nháy mắt, người được gọi là “Tên ăn mày” phản nộ: “Mắt của ngươi bị mù rồi hả, bản công tử ngọc thụ lâm phong như vậy, chỗ nào giống như tên ăn mày hả?”

Tử Sa nhìn từ trên xuống dưới, trái phải quan sát một lượt, không khách khí nói: “Toàn thân cao thấp của ngươi không có một chỗ nào là không giống tên ăn mày, mà ngươi, từ đầu tới chân đều là tên ăn mày.”

“Tên ăn mày” hoàn toàn nổi giận, mặc dù hắn nói sẽ không đánh nữ nhân, nhưng lại gặp phải loại người muốn ăn đòn này, thói quen cũng mất sạch, người đang đứng ở trước mắt cứ đánh trước rồi nói sau.

Hai người rất nhanh tụ lại thành một đoàn đánh nhau, cây cối xung quanh bị phá hủy không ít.

Có kịch hay để nhìn, hai người Vân Liên Nhục và Thủy Nguyệt Hoa vui vẻ ngồi xem kịch hay, nhất là Vân Liên Nhục, lúc thì giúp tên ăn mày, lúc thì giúp Từ mỹ nhân.

“Từ mỹ nhân, công kích hắn hạ thân, hạ thân. . . Hạ thân kia. . .” (Editor: Ba chắm với chị Nhục)

“Này, sao ngươi ngốc như vậy, chỉ cần nhanh chút nữa, Từ mỹ nhân đã thua rồi.”

“Ra quyền, ra quyền đi. . .”

“Ngốc, bắt lấy rồi đánh đi, đánh liên tục vào. . .”

Hai người đánh nhau, Vân Liên Nhục còn hưng phấn hơn so với bọn hắn. Ba huynh đệ Dạ gia đồng thời nhìn về phía Thủy Nguyệt Hoa, chủ tử, người nên quản lý chủ mẫu đi kia! Chủ mẫu còn chơi tiếp, hai người bọn họ sẽ sống ít lại mười năm đó.

Nữ nhân của ta, thích chơi như thế nào thì chơi như thế đó. Các ngươi có ý kiến?

Chủ tử, chúng ta có ý kiến. Ba huynh đệ Dạ gia bày tỏ thái độ.

Có ý kiến thì cứ giữ lại đó mà bảo quản cho tốt đi. Thủy Nguyệt hoa không thèm nhìn ánh mắt ủy khuất của ba huynh đệ Dạ gia, một lòng chỉ suy nghĩ nên thế nào để cho nữ nhân đang ở trong ngực mình có thể chơi vui hơn nữa.

“Nguyệt, sao ta nhìn cái tên ăn mày kia có chút quen mắt.” Càng nhìn càng cảm thấy người nọ nhìn quen mắt, nhưng nhất thời lại có chút không nhận ra hẳn là ai.

“Nhục Nhi, mấy người râu ria không quan trọng, không chắc chắn thì không cần phải nhớ” Thủy Nguyệt Hoa an ủi.

Tên ăn mày đang đánh nhau với Từ Sa, nghe thấy lời của hai người bọn họ, nhất thời chửi ầm lên: “Vân Liên Nhục, bản công tử biến thành như vậy còn không phải là do ngươi hại sao.”

Không thể nào, mới mấy ngày mà thôi, sao lại biến thành tên ăn mày chứ, hắn cũng quá toi tả a. Lúc này, Vân Liên Nhục đã nhận ra hắn là ai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cưng Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chúc người may mắn

“Lãnh Dịch Hi, ngươi làm sao lại trở thành bộ dáng giống quý này?” Bấy giờ xuất hiện ở trước mặt bọn họ, không phải là Đại công tử An Bình Hầu phủ Lãnh Dịch Hi sao! Chỉ là đáng về bây giờ của hắn, thật sự khiến cho người ta rất khó có thể hình dung hắn và công tử nho nhã kia là một.

“Vân Liên Nhục, ngươi không biết ngược hay sao mà còn hỏi, bây giờ bản công tử rơi vào tình trạng này, không phải đều do ngươi ban tặng sao, cái này trả lại cho ngươi.” Thiên Tuyết lệnh bay thẳng về phía Vân Liên Nhục.

“Lãnh Dịch Hi, không cần oan uổng người khác như vậy, gần đây bản tiểu thư đều không có ở Kinh thành, làm sao có thể hại ngươi?” Vân Liên Nhục cảm thấy ủy khuất, mình vô tội nha. Oan uổng người khác cũng không cần phải như vậy.

“Lãnh Dịch Hi, ngươi dám mắng Nhục Nhi nhà ta sao.” Nhìn thấy đáng về ủy khuất của Vân Liên Nhục, Thủy Nguyệt Hoa đau lòng, cái gì cũng không hỏi, trực tiếp làm khó dễ với Lãnh Dịch Hi.

“Thái tử điện hạ, ngươi lau sạch mắt chút đi, ngươi chịu ủy khuất là ta, vô tội nhất cũng là ta, ngươi có còn tính người hay không?” Lãnh Dịch Hi lớn tiếng chỉ trích Thủy Nguyệt Hoa cùng chịu thể tử. Không đúng, bọn họ còn chưa có thành thân, chỉ có thể nói Thái tử vì Thái tử phi tương lai, ngay cả tiết tháo cũng không còn, băng hữu cũng bị hắn đem bán như vậy.

“Cái gì? Ngươi chính là Thái tử điện hạ, ngươi không phải là gọi Dạ Tuyết Thương sao, lúc nào thì trở thành Thủy Nguyệt Hoa?” Nghe thấy Lãnh Dịch Hi gọi người nọ Thái tử điện hạ, Từ mỹ nhân không bình tĩnh nổi. Thiên Khải vương triều đồn đãi thái tử Thủy Nguyệt Hoa giống như thần thánh, người kia giống như trích tiên, khí tức giống như u lan, tài năng kinh diễm, là một người tuyệt thế vô song, vậy mà lại là người nam nhân mặt dày, hẹp hòi, lòng dạ hiểm ác trước mắt này sao. Trời ạ, sét đâu rồi bỏ nàng một cái đi.

Lại lần nữa nghe thấy câu hỏi ngu ngốc của Từ Sa, Dạ Nhị lên tiếng châm chọc: “Chủ tử nhà ta vốn chính là Thái tử, Dạ Tuyết Thương chỉ là tên giả dùng

để hành tẩu giang hồ thôi, vậy mà cũng không đoán được, ngu ngốc.”

“Tiểu Nhị, đừng nghĩ là bản các chủ nhân nhện người thì người được voi đòi tiền nha.”

“Những lời này ta muốn tặng cho người đó. Mặc dù ta không muốn so đo cùng với nữ nhân. Nhưng mà gặp phải một nữ nhân không giống nữ nhân như người, Lãnh công tử nói đúng, không cần coi người thành nữ nhân, đánh trước rồi nói.” Hãn không muốn lại bị nữ nhân này sai bảo này nọ nữa, vừa rồi cách làm của Lãnh Dịch Hi, đã cho hãn gợi ý rất lớn.

“Vân Liên Nhưộc, bản các chủ phế hãn, người sẽ không tìm ta tính sổ đúng không?” Từ Sa hỏi. Vân Liên Nhưộc bao che khuyết điểm không phải là ngày một ngày hai, năng thật sợ không cần thận đánh chết Dạ Nhị, Vân Liên Nhưộc sẽ tìm năng tính sổ.

“Đây là tranh chấp của các người, ta sẽ không hỏi tới. Các người muốn giải quyết thế nào cũng được, chỉ cần còn sống là được, gãy tay gãy chân cũng không có sao.” Vân Liên Nhưộc suy nghĩ một chút trả lời.

“Như vậy, bản các chủ yên tâm rồi.” Dứt lời, Từ Sa và Dạ Nhị tìm một chỗ không có ai, chuẩn bị giải quyết “Tranh chấp” giữa bọn họ.

Dạ Nhất và Dạ Tam nhìn Dạ Nhị rời đi, cho hãn một ánh mắt đồng tình, Tiểu Nhị à, ngày này năm sau, bọn họ sẽ không quên đốt giấy tiền vàng bạc cho người đâu.

Nhìn một chút, đây đều là huynh đệ kiểu gì vậy! Vân Liên Nhưộc cũng đã lên tiếng, muốn đánh có thể, còn sống là được. Bọn họ làm huynh đệ, không nghĩ đến lúc đó sẽ băng bó cho hãn, mà là trực tiếp thẳng cấp thành sang năm sẽ đốt giấy tiền vàng bạc cho hãn. Nếu như Dạ Nhị biết được suy nghĩ trong lòng của hai huynh đệ kia, không biết có thể trực tiếp bị tức chết hay không.

Sau chuyện giữa Từ Sa và Dạ Nhị, tiếp tục quay lại tìm tòi nghiên cứu vì sao Lãnh Dịch Hi lại biến thành “Tên ăn mày”.

“Lãnh Dịch Hi, nói một chút xem, những ngày qua người là trải qua thế nào?” Mặc dù năng ném cho hãn một chút phiền toái nhỏ, nhưng mà chút phiền toái nhỏ như vậy, không đến nỗi khiến cho hãn biến thành như vậy. (Editor: Vuốt mồ hôi, chỉ chút phiền toái nhỏ a..... Bái phục tỳ mà)

“Hừ! Ta nói mà người sao có thể hào phóng đưa cho ta Thiên Tuyệt lệnh chơi một chút, nguyên lai là tính toán ta. Buổi chiều hôm đó vừa mới cảm Thiên Tuyệt lệnh đến Túy Nguyệt lâu đi dạo một vòng, buổi tối ta liền được mời đến Hồng Môn yến. Đầu tiên là huynh đệ tốt của Thái tử điện hạ - Minh Vương điện hạ mời ta uống trà, ăn cơm, hỏi ta một chút vấn đề, trước khi rời đi, lại miễn phí tặng ta một ít thuốc độc.” Lãnh Dịch Hi nói tới chỗ này, vô cùng uất ức tức giận. Sau đó nói tiếp: “Mới từ hang sói ra ngoài, bản công tử lại được mời đến hang hổ. Lại là một huynh đệ tốt nữa của Thái tử điện hạ, Duệ Vương điện hạ mời ta uống chút rượu, nghe chút tiểu khúc, tùy tiện hàn huyên về vấn đề tài phú của Thiên Tuyệt cung.”

“Uống chút trà, ăn cơm, uống chút rượu, nghe chút tiểu khúc, cuộc sống của Lãnh công tử cũng thật tốt nha!” Vân Liên Nhưộc cảm khái.

“Uống trà ăn cơm, uống rượu nghe khúc, đó là bề ngoài thôi, trên thực tế, đầu tiên là dưới chân của bản công tử có độc, sau là bị uy hiếp, cuộc sống như vậy, chỗ nào tốt hả?” Nghĩ đến mình bởi vì Thiên Tuyệt lệnh mà được săn sóc đặc biệt, Lãnh Dịch Hi nhìn Vân Liên Nhưộc liền có xúc động muốn đánh năng một trận.

“Bọn họ tìm người, đơn giản là muốn khống chế người, lôi kéo người, căn bản sẽ không hạ độc thủ đối với người, bây giờ người như vậy, khẳng định còn có một chút chuyện nữa mới đúng. Nói tiếp đi!” Vân Liên Nhưộc không thèm nhìn ánh mắt muốn giết người của Lãnh Dịch Hi, vẫn như cũ dựa vào lòng của Thủy Nguyệt Hoa, chờ hãn tiếp tục nói những ngày qua mà hãn đã trải qua.

“Còn có thể có cái gì chứ, không phải là chuyện tốt mà Ngọc cô nương ở Thánh Y lâu của người làm ra sao. Bản công tử cảm Thiên Tuyệt lệnh đi Thánh Y lâu tìm năng giải độc, không cần thận nhìn thấy mỹ nhân người ta đang tắm. Kết quả, tiểu mỹ nhân thẹn quá hóa giận, một tờ đơn thuốc đi xuống, hại võ công của bản công tử mất hết, tới hôm nay mới khôi phục được. Tiểu mỹ nhân đó, tâm địa thật quá độc ác, vậy mà thừa dịp bản công tử mất hết võ công, phái người tới ám sát ta, bọn họ phá hoại hình tượng của ta, hôm nay bản công tử như vậy, cũng do năng ta ban tặng.” Nói đến nơi này, chúng ta cũng có thể nghe được tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của Lãnh đại công tử.

“Lãnh Dịch Hi, người quá vô si.” Hãn ta vậy mà bị Lộng Ngọc đùa bức thành tên ăn mày, nói đến những gì mình đã trải qua mà không thấy xấu hổ chút nào. Chẳng lẽ, người nào ở chung một chỗ với Thủy Nguyệt Hoa, cũng bị đồng hóa, da mặt có thể dày bằng thành tường sao.

“Bản công tử đó là có phong độ, không thèm so đo với mỹ nhân. Mỹ nhân người ta đi tắm, phong tư mê người, nếu như có thể gặp được cơ hội tốt như vậy nhiều thêm mấy lần nữa, bản công tử có nghèo hơn nữa cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận.” Da thịt như ngọc, dáng người linh lung, khí chất trong trẻo lạnh lùng, mỹ nhân như vậy, thật sự là cực phẩm, lúc đó sao mình lại không nhìn nhiều thêm mấy lần nữa chứ!

Lãnh Dịch Hi nghĩ như vậy, đáng đời bị Lộng Ngọc mỹ nhân của chúng ta đối xử với hãn như vậy. Có vài người, quả nhiên trời sinh tính tình bi ối, thích tìm đánh, Lãnh Dịch Hi chính là một người trong số đó.

Vân Liên Nhưộc khỏe miệng và khỏe mắt giật giật, dù nội tâm của năng có mạnh hơn nữa, giờ phút này cũng không chịu nổi, mặt hàng giống Lãnh Dịch Hi này, đúng là cực phẩm trong cực phẩm a. Lấy tính tình của Lộng Ngọc, bị người ta nhìn như vậy, chuyện này tuyệt đối không thể đơn giản mà ngừng lại được. Lộng ngọc am hiểu và giỏi và độc thuật, không ai sánh bằng, nếu như năng ấy đã bỏ thuốc khiến cho Lãnh Dịch Hi mất hết võ công, thì không thể nào có thể dễ dàng mà để cho hãn khôi phục võ công như vậy. Trừ phi... Thuốc mà năng ấy hạ không chỉ là một loại.

Lãnh Dịch Hi, bản tiểu thư đồng tình với người, người nào chọc Lộng Ngọc, bình thường sẽ sống rất là “dễ chịu”. Chỉ là, Lộng Ngọc kê đơn cho hãn thuốc gì vậy nhỉ?

Vân Liên Nhục còn đang suy nghĩ xem trên người của Lãnh Dịch Hi trúng loại độc nào nữa, thì cả người đã bắt đầu không thoải mái.

“Hôm nay, thế nào mà càng ngày càng nóng nhỉ.” Lãnh Dịch Hi ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời không nóng như vậy nha, thế nào mà cả người của mình lại nóng rang. Thân thể càng ngày càng nóng, trong cơ thể có một loại cảm giác khác thường đột nhiên nổi lên. Trong nháy mắt ánh mắt của Lãnh Dịch Hi tối sầm, chạy trời chết rồi đi, trong gió, truyền đến giọng nói tức giận của hắn: “Tiểu mỹ nhân, bản công tử sẽ không để yên cho ngươi.”

Sau khi Lãnh Dịch Hi rời đi, Vân Liên Nhục bật cười khúc khích, Lộng Ngọc thật sự quá giỏi, vậy mà hạ mị được cho Lãnh Dịch Hi tên ăn mày, đáng thương Lãnh Dịch Hi, chúc ngươi may mắn. Thuốc của Lộng Ngọc đã ra thì tuyệt đối không phải là vật thường.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cung Chiêu Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Gặp phải đại nạn

Dạ Nhất và Dạ Tam xử lý tốt thịt thú xong, chờ Dạ Nhị nướng, nhưng Dạ Nhị và Tử mỹ nhân đã sớm không còn thấy bóng dáng.

“Aizz, xem ra phải tự mình động thủ rồi.” Vân Liên Nhục than thở một tiếng, đi tới bên cạnh đồng lửa, ở bên ngoài con gà tỏa một chút gia vị lên, bắt đầu đi nướng. Thủy Nguyệt Hoa cũng học dáng vẻ của nàng, lấy một con gà rừng đưa trên lửa nướng.

“Chủ mẫu, ngài biết nướng thịt à.” Nhìn tư thế của Vân Liên Nhục, chắc chắn là thường xuyên nướng thịt.

“Bình thường thôi, nơi này gia vị quá ít, nướng ra mùi vị cũng sẽ không quá ngon, ăn đỡ cũng được.” Vân Liên Nhục chuyên tâm lật nướng. Gia vị không tốt lắm, cũng chỉ có thể ở lúc nướng thịt tỉ mỉ một chút. Nhìn thấy Thủy Nguyệt Hoa dựa theo động tác của nàng, trong lòng Vân Liên Nhục khinh bỉ một phen, thì ra là, ngươi cũng có chuyện không biết làm.

Rất nhanh, trong không khí liền tản ra mùi thơm, Dạ Nhất nhìn gà nướng trong tay của Vân Liên Nhục, nước miếng nhanh chóng chảy xuống. Vàng tươi, béo ngậy, mùi thơm của gà nướng tỏa ra so với mùi thơm mà Dạ Nhị nướng đậm hơn.

Biểu tình của Dạ Tam, so Dạ Nhất khá hơn một chút, nhưng mà đôi mắt, cũng nhìn chăm chăm vào gà nướng.

Lúc hai người đang nghĩ đến gà nướng mỹ vị thì lời của Thủy Nguyệt Hoa khiến cho hai người nhất thời yên lặng.

“Muốn ăn, phải tự mình động thủ, đó là của ta.” Thủy Nguyệt Hoa ném gà rừng trên tay mà mình nướng không biết là hình dạng gì cho hai người.

Dạ Nhất không chút khách khí cười to, mặc dù Dạ Tam không có cười ra tiếng, nhưng mà khóe miệng cũng nhếch lên, tiết lộ suy nghĩ của hắn. Không thể trách hai người phản ứng thái quá ..., chỉ có thể nói gà mà Thủy Nguyệt Hoa nướng, quá không tầm thường. Gà nướng trong tay của Vân Liên Nhục, là vàng óng béo ngậy tỏa hương thơm, mồn con gà của Thủy Nguyệt Hoa, là đen nhánh, tản ra mùi khét.

Thủy Nguyệt Hoa cũng cảm thấy bất đắc dĩ, hắn cũng là học theo Nhục Nhi mà làm, vì sao cuối cùng lại thành như vậy. Quả nhiên, hắn chỉ có thể chờ ăn.

“Nguyệt, có một câu nói gọi là tự mình động thủ, cơm no áo ấm. Cho nên, đây là của ta.” Vân Liên Nhục cầm con gà mình đã nướng xong, đi về phía xe ngựa.

Chủ tử, đó là chủ mẫu, không có nửa xu quan hệ cùng người, Dạ Nhất ở một bên cười thầm.

Của nàng ấy cũng là của ta. Thủy Nguyệt Hoa không nhìn sắc mặt đặc sắc của Dạ Nhất và Dạ Tam, đuổi theo Vân Liên Nhục.

Lúc Vân Liên Nhục lấy ra dao nhỏ thì không khí chung quanh dao động, lúc nàng không phản ứng kịp thì gà nướng ở trong tay đã không cánh mà bay.

Trên cây to ở phía đối diện, một người tóc hoa râm, lão đầu có khuôn mặt đáng yêu, đang lấy tốc độ như con gió lốc, giải quyết con gà nướng kia. Ăn xong, lão đầu dường như có vẻ ăn chưa đã, nhìn về phía Vân Liên Nhục, trong mắt tràn đầy mong đợi: “Tiểu nha đầu, một con nữa đi.”

“Lão đầu, vì sao bản công tử phải phục vụ ngươi?” Lão đầu này, cũng quá không có tự giác, đoạt gà nướng của nàng không nói, bây giờ còn muốn sai bảo nàng. Thật sự coi nàng dễ khi dễ rồi hử. (Lúc này chị đang giả nam)

“Tiểu nha đầu, phải kính già yêu trẻ.”

“Người là người già sao?” Nếu không phải là đầu tóc trắng kia, sẽ không có ai liên hệ hắn cùng với chữ già.

“Lão đầu ta năm nay 108 tuổi rồi.” Nhìn thấy Vân Liên Nhục chất vấn tuổi của mình, lão đầu rất tự giác báo tuổi của mình ra. Giống như hắn là người cao tuổi, bọn họ đương nhiên phải kính trọng lão.

“Xin lỗi, tại hạ không nhìn ra.”

“Ngươi. . . Lão đầu không nói cho ngươi.” Giận dữ không để ý tới Vân Liên Nhược, lão đầu nhìn Thủy Nguyệt Hoa nói: “Tiểu tử, quản lý thế tử của ngươi đi.” Tiểu oa nhi này, căn bản là một tiểu nha đầu, hẳn đã quan sát bọn họ một lúc lâu rồi.

“Tiền bối, việc này thứ cho tại hạ không thể làm được.” Nhược Nhi nhà hắn muốn chơi, hẳn làm sao có thể không phối hợp. Hơn nữa, thế tử lấy về nhà không phải là trông nom, mà là cung chiêu. Về phần cung chiêu như thế nào, trước mắt hắn vẫn còn đang học tập. Lời của nương tử, hẳn phải nghe; nương tử muốn chơi, hẳn phải phối hợp; nương tử khó chịu, hẳn phải nghĩ biện pháp khiến cho người khác khó chịu..

“Tiền bối, khó nghe muốn chết! Gọi ta lão đầu.” Lão đầu cảm tức nhìn Thủy Nguyệt Hoa một cái. Trong lòng cảm khái, còn là tiểu nha đầu kia tốt, hợp tính hắn.

“Lão đầu, nếu như ngươi không có chuyện gì làm nữa, có thể rút được rồi.” Vân Liên Nhược kêu Dạ Nhất và Dạ Tam tới đánh xe. Bị một lão đầu quấy rầy như vậy, nàng cũng không còn tâm tình mà nướng thịt nước, vẫn là đi Thủy Nguyệt Hoa ăn tốt hơn. Suy nghĩ một chút cũng đúng, thức ăn ngon sắp vào miệng tự nhiên bay mất, Vân Liên Nhược có thể cho hắn sắc mặt tốt mới là lạ.

“Nha đầu đáng ghét, một chút cũng không dễ thương. Xem ấn đường của ngươi biến thành màu đen, sắp có đại nạn, đến lúc đó đừng đến cầu xin lão đầu ta.” Lão đầu oán trách một câu, biến mất ở trong tầm mắt mấy người bọn họ. Tiểu nha đầu, ngươi cứ phách lối đi, sau này, đừng có tới cầu xin lão đầu ta. Đến lúc đó, ngươi không chuẩn bị 100 con gà nướng, lão đầu ta tuyệt đối không gặp ngươi.

Đại nạn? Vân Liên Nhược khẽ nhủ mày. Nàng không phải là người mê tín, đối với loại mê tín này, nàng vốn không tin, luôn mặc kệ nó, nhưng không biết tại sao, gần đây trong lòng mơ hồ có chút bất an, giống như thật sự sắp xảy ra chuyện gì.

“Nhược Nhi, lão đầu kia bị điên nói bậy đó, lời của hắn, không cần để ở trong lòng. Bây giờ nếu như nàng muốn, thì ngày mai gả cho ta. Ta không chờ nổi nữa.” Nói xong câu cuối, Thủy Nguyệt Hoa nhắc đầu đặt trên vai của nàng, chớp mũi phả ra hơi nóng, khiến cho mặt của Vân Liên Nhược đỏ lên. Người này, càng ngày càng can rở, ở đây còn có người khác mà.

Dạ Nhất và Dạ Tam giống như hiểu được suy nghĩ của Vân Liên Nhược, cùng nhau xoay người rời đi, ở đây phong cảnh tốt, bọn họ đi xung quanh nhìn một chút. Quấy rầy người ta nói chuyện yêu thương sẽ bị lừa dối, quấy rầy chủ tử và chủ mẫu thân thiết, còn nặng hơn bị lừa dối nữa.

“Đều tại chàng, mặt mặt quá đi, đi đánh xe cho ta.” Vân Liên Nhược đẩy Thủy Nguyệt Hoa ra, đi lên xe ngựa.

Trong ngực trống không, có chút không quen. Nghĩ đến hai thuộc hạ không có có mặt kia, Thủy Nguyệt Hoa âm thầm suy nghĩ, có cần đòi bọn họ hay không. Ánh mắt của Thủy Nguyệt Hoa rất có lực sát thương, Dạ Nhất và Dạ Tam sắp chịu không nổi.

Lúc này, Vân Liên Nhược lên tiếng: “Đi.”

Nhược Nhi có lệnh, Thủy Nguyệt Hoa số khổ ngồi ở phía trước xe ngựa đánh xe, về phần Dạ Nhất và Dạ Tam, chỉ có thể đau khổ chạy bộ theo xe ngựa mà đi về phía trước. Dĩ nhiên, bọn họ hoàn toàn là dựa vào thể lực mà chạy. Dùng lời của Thủy Nguyệt Hoa mà nói, chính là do các ngươi hại bản cung không được ôm hôn nương tử, bản cung chịu khổ, các ngươi cũng phải phạt bồi.

Ba huynh đệ Dạ gia lớn lên dưới sự áp bức của Thủy Nguyệt Hoa, cho dù Thủy Nguyệt Hoa yêu cầu vô lý lại hành hạ người, bọn họ cũng không dám phản kháng, ai biết được nếu như bọn họ phản kháng, chủ tử nhà mình có thể dùng thủ đoạn nào khác để trừng phạt bọn họ hay không.

Bên trong xe ngựa, Vân Liên Nhược dựa vào nệm êm nghỉ ngơi, nghĩ đến những chuyện xảy ra mấy ngày qua. Gần đây, thật sự không yên bình. Bất luận là chuyện trong triều đình, hay là về thân phận của mẫu thân. Người của gia tộc lánh đời, không bao lâu nữa sẽ lại xuất hiện. Nghĩ đi nghĩ lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Một lúc lâu sau, Vân Liên Nhược bị tiếng đao kiếm va chạm, tiếng kêu cứu, khóc rống đánh thức.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cung Chiêu Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ngẫu nhiên cứu Quận chúa

“Đại ca, là mỹ nhân nha!” Nhị Đương Gia của Hồ Ung trại, nhìn mỹ nhân đứng ở bên cạnh xe ngựa bị hỏng, cả người bị ối.

Tô Hình Nhã run rẩy núp ở sau lưng tỷ nữ, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình. Lúc này nàng sợ, nàng thật không nên nghe tin tức Thái tử ca ca đại hôn, liều lĩnh tự mình hồi kinh. Những tên sơn tặc này, bọn họ thật sự rất độc ác tàn nhẫn, nhìn thấy ánh mắt của bọn họ đang nhìn mình, để cho nàng cảm thấy ghê tởm.

“Lão đại, tiểu mỹ nhân này, nên mang về, để cho các huynh đệ hưởng thụ một chút.” Lại một cái sơn tặc nói.

Nam nhân được gọi là lão đại nam nhân, không có đồng ý đề nghị của huynh đệ mình, cũng không có nói gì, mà là một từ từ đến gần Tô Hinh Nhã. Dùng bàn tay mình thô ráp ngấm đen của mình nâng cằm Tô Hinh Nhã lên, để cho Tô Hinh Nhã nhìn thẳng vào mắt của mình.

Tô Hinh Nhã cố gắng muốn cự tuyệt, nhưng sức lực của nàng quá yếu, sự phản kháng của nàng, kháng cự của nàng, ở trong mắt của lão đại chột mắt, là vô cùng thú vị.

“Ngươi buông ta ra, nếu như bản quận chúa có xảy ra chuyện gì, Thái tử ca ca sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.” Tô Hinh Nhã không nắm chắc nói uy hiếp hẳn ta như vậy có được hay không, hộ vệ mà nàng mang theo đều chết cả rồi, nơi này tràn ngập mùi máu tươi, khiến cho người ta ghê tởm.

“Quận chúa, bây giờ ngươi còn có thể bày ra dáng vẻ cao quý như vậy nhưng chờ tới khi ngươi trở thành tàn hoa bại liễu, lúc đó ta muốn nhìn thử một chút, Thái tử điện hạ còn có thể muốn ngươi nữa hay không.” Trong mắt lão đại chột mắt tràn đầy sự thù hận.

“Các huynh đệ, mang nàng trở về trại, còn có tiểu nha đầu kia ở bên cạnh nàng nữa, thưởng cho các ngươi.”

“Đa tạ đại ca.” Nhận được chỉ thị, Nhị Đương Gia xoa hai tay, đến gần Tô Hinh Nhã.

“Không cần, các ngươi cứ cho ta. . .” Tô Hinh Nhã nổi điên cầm những hòn đá xung quanh ném tên thổ phi đang đến gần nàng.

“Quận chúa, Quận chúa. . .” Hồng Nhi điên cuồng hét lên.

“Không cần, ngươi nói không cần thì không cần, vậy chúng ta chẳng phải sẽ rất mất mặt sao. Khuôn mặt nhỏ bé này, làm sao lại đẹp như vậy, làn da thật bóng loáng, nếu áp dưới thân thể của ta, sẽ thích biết bao.” Nhị Đương Gia không chút kiêng kỵ can rờ ở trên người của Tô Hinh Nhã.

“Không cần, không cần, cầu xin các ngươi hãy thả ta đi, ta sẽ cho các ngươi tiền.” Nàng không muốn rơi vào trong tay của bọn họ, không muốn bị vũ nhục, nàng muốn là Thái tử ca ca giống như trích tiên kia của nàng.

“Tiền? Có tiền cũng không đổi được mỹ nhân như vậy nha. Đi thôi.” Ôm ngang Tô Hinh Nhã lên, Nhị Đương Gia đi tới ngựa của mình.

“Buông ta ra, buông ra. . .” Tô Hinh Nhã giãy giụa, thét chói tai.

“Mẹ kiếp, tiện nhân ngươi lại dám đánh ta, sau khi trở về, nhất định phải cho ngươi biết tay.” Cảm giác trên cánh tay đau nhói, Nhị Đương Gia ở trên eo của Tô Hinh Nhã dùng sức.

“A. . .” Tô Hinh Nhã bị đau, kêu lên.

Nhóm người của Vân Liên Nhược thu hết màn này vào mắt, giờ phút này đang thảo luận có nên cứu người hay không.

“Thái tử ca ca, người ta là một đại mỹ nhân, không ra tay cứu giúp, thì sẽ tiện nghi cho những tên sơn tặc kia rồi.” Thái tử ca ca, lời của Vân Liên Nhược có một chút chua nói!

“Nhược Nhi, ở trong mắt và trong lòng của ta nàng là đẹp nhất.” Về phần sống chết của những người khác chết sống, không liên quan đến hắn.

Dạ Nhất ở một bên hung hăng khinh bỉ một phen, chủ tử, người nói với chủ mẫu, dịu dàng buồn nôn như vậy khiến cho bọn họ không chịu nổi, về phần những nữ nhân khác, mắt của ngài là hoàn toàn không để ý đến. Đối xử khác biệt như vậy, cũng chỉ có người có nội tâm mạnh mẽ lãnh huyết giống như ngài mới làm được thôi.

“Đây là tất nhiên!” Về mặt Vân Liên Nhược đặc ý nói. Đối phó với loại người da mặt dày giống như Thủy Nguyệt Hoa, ngươi muốn thắng hẳn thì da mặt của ngươi phải dày hơn hẳn mới được.

“Nhược Nhi nói rất đúng.” Thủy Nguyệt Hoa cười nhẹ.

“Đi qua một bên, bản công tử muốn đi tìm mỹ nhân nói chuyện tình cảm một chút.” Khi những sơn tặc kia muốn dẫn Tô Hinh Nhã rời đi, Vân Liên Nhược liền hành động. Mặc dù Quận chúa kia nhớ thương Nguyệt của nàng, nhưng chuyện như vậy được nàng gặp được, thì không có cách nào mặc kệ. Hơn nữa, Tô Hinh Nhã vẫn chưa làm ra chuyện gì chọc tức nàng, vậy nàng liền tốt bụng xen vào việc của người khác một lần đi.

Tiện tay ném qua mấy hòn đá, nhắm bàn tay của tên sơn tặc đang nắm Tô Hinh Nhã và tiểu nha đầu kia mà ném, trên tay bị đau, tên sơn tặc kia lập tức buông Tô Hinh Nhã ra, sắp sửa té trên mặt đất thì Vân Liên Nhược vung tay lên, vì vậy vận khí của Tô Hinh Nhã rất tốt nên không có bị thương. Thật ra thì, lấy võ công của nàng, hoàn toàn có thể tiếp được Tô Hinh Nhã, chỉ là, chuyện như vậy nàng lại không muốn làm.

“Kẻ nào? Dám hạ độc thủ với đại gia ngươi.” Nhị Đương Gia quát to một tiếng.

Dứt lời, lập tức có một hòn đá bay về phía hắn, chẳng qua mục tiêu lần này không phải là tay, mà là cái miệng vô si của hắn. Mũi của Nhị Đương Gia lập tức bị rách, máu tươi đỏ sẫm từng giọt chảy xuống.

“Là bản công tử.” Vân Liên Nhược nhảy xuống đứng ở chỗ cách mấy người đó không xa. Nhìn nam tử từ từ trên trời tiêu sái xuất hiện, Tô Hinh Nhã lòng vốn đang tuyệt vọng bỗng chốc trở nên mong đợi.

“Cứu ta.” Tô Hinh Nhã chặt vật từ trên mặt đất bò dậy, thân thể run rẩy trốn ở sau lưng Vân Liên Nhược. Vân Liên Nhược không thích giọng nói nũng

nụ kia của nàng ta, nâng tay, điểm huyệt ngũ của nàng ta.

Nhị Đương Gia tràn đầy địch ý đối với Vân Liên Nhược, vung đại đao lên chia về phía nàng. Lão đại chợt mất kíp thời ngăn cản hấn, quay sang Vân Liên Nhược ôm quyền thi lễ rất có nghĩa khí nói: “Liên công tử, Hồ Ung trại chúng ta luôn luôn không hề đụng chạm đến ngài, chuyện này, ngài vẫn đừng nên nhúng tay vào thì tốt hơn.”

“Hôm nay bản công tử cứ muốn nhúng tay vào đây.” Vân Liên Nhược hai tay vòng ngực, nhìn lão đại chợt mất, cố gắng nhớ lại chuyện có liên quan đến Hồ Ung trại.

Hồ Ung trại rất bí ẩn, mặc dù bọn họ là cường đạo, nhưng trộm cũng có đạo lý, bình thường đều là trộm những thứ tiền tài bất nghĩa kia. Triều đình đã phái người săn quét tiêu diệt qua mấy lần, cũng không có thành công, sau đó bởi vì bọn họ không có làm hà hiếp dân chúng, nên liền mặc kệ.

Đại Đương Gia chợt mất có thể nhận ra được mình nàng là Liên Thành Bích qua y phục, vậy hấn không có lý do gì không biết thân phận của Tô Hinh Nhã. Biết rõ thân phận Tô Hinh Nhã thân phận, vẫn còn muốn làm như thế, chuyện này liền không phải là hành động cường đạo bình thường. Hồ Ung trại luôn ở vùng ngoại ô Kinh thành hoạt động, nhưng bọn họ luôn luôn tránh những dân chúng trong kinh thành, lần này, không khỏi quá khác thường.

“Liên công tử, nếu như là những người khác, Lý Thiên tuyệt đối sẽ không nói hai lời, để cho người mang người đi, nhưng mà nàng ta thì không được.” Nhắc tới Tô Hinh Nhã thì cả người Lý Thiên tràn đầy hận ý.

Nghe như vậy, Vân Liên Nhược cũng không nhìn ra được gì, nàng bình tĩnh lại: “Bản công tử mặc kệ chuyện tại sao người hận nàng ta, hôm nay để cho ta gặp phải, cũng không thể không để ý tới đạo lý. Nàng ta là Quận chúa, nếu như nàng ta xảy ra chuyện, Hồ Ung trại của người có thể sống yên ổn được nữa hay sao?”

Được Vân Liên Nhược nhắc nhở, Lý Thiên cũng tỉnh táo lại không ít, không sai, hấn muốn báo thù nhưng mà hấn không thể cảm tính mạng của các huynh đệ để đùa giỡn.

“Đa tạ Liên công tử nhắc nhở. Các huynh đệ, rút lui.” Lý Thiên phát lệnh, những người khác mặc dù thất vọng, nhưng cũng không dám trái lại mệnh lệnh của Lý Thiên, nhất là Nhị Đương Gia. Mỹ nhân đã tới tay vậy mà bay mất, hấn không khó chịu mới là lạ. Hồ Ung trại không hề có quy định cưỡng đoạt nữ nhân, thật vất vả mới gặp được một người đặc biệt, còn bị Liên Thành Bích phá hư, trong lòng tức giận uất nghẹn. Ai bảo Liên Thành Bích một thân võ công xuất thân nhập hóa, hấn đánh không lại làm chi.

“Liên công tử, sau này còn gặp lại.” Lý Thiên chấp tay, cưỡi ngựa đi.

Người cứu rồi, cũng không liên quan đến chuyện nàng. Vân Liên Nhược lay tỉnh Tô Hinh Nhã và tiểu nha đầu kia của nàng ta. Vừa muốn rời khỏi thì lại phát hiện Tô Hinh Nhã đang lôi kéo y phục của nàng.

“Quận chúa cứ như vậy không rời xa tại hạ sao, chẳng lẽ muốn lấy thân báo đáp, báo đáp ân cứu mạng của bản công tử.” Vân Liên Nhược cười tà nói.

Gương mặt của Tô Hinh Nhã lập tức đỏ bừng, nhiều lần há miệng nhưng lại không hề nói câu nào. Vân Liên Nhược không nhẫn nại phí thời gian cùng với nàng, nàng ta kéo tay của nàng ta ra, muốn rời khỏi. Tô Hinh Nhã sợ hãi, kêu lên: “Người hộ tống bản Quận chúa hồi kinh đi, Thái tử ca ca sẽ mời rượu cảm ơn người.” Tô Hinh Nhã vừa nói ra, trong nháy mắt Vân Liên Nhược thay đổi sắc mặt. Không thể không nói, Tô Hinh Nhã sắp không hay ho rồi. (haha)

Bạn đang đọc truyện *Chi Cưng Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 26: Là lỗi của ta (H nhẹ)

“Quận chúa, ngài cứ như vậy mà tin tưởng tại hạ sẽ không làm gì ngài hả?” Vân Liên Nhược đến gần nàng ta, dáng vẻ du côn, rất có tác phong của một hoa hoa công tử.

Lúc này Tô Hinh Nhã mới ý thức được, nàng căn bản không hề quen biết người ở trước mặt mình, chỉ biết là những sơn tặc e sợ người này mà thôi. Về phần hấn là người tốt hay là người xấu, nàng hoàn toàn không biết.

Thấy Tô Hinh Nhã bị dọa đến mức sắc mặt tái nhợt, Vân Liên Nhược cảm thấy, lá gan chỉ có thể này mà cũng dám mang theo vài tên thị vệ hồi kinh một mình, đúng là không muốn sống.

“Trong nhà của tại hạ không có thể tử cũng không có thiếp thất, chỉ bằng Quận chúa gả cho tại hạ, như vậy, tại hạ nhất định sẽ bảo vệ ngài bình an vào kinh.” Vân Liên Nhược nói xong, bàn tay lướt qua mặt của nàng ta, xúc cảm không tệ.

Tô Hinh Nhã đâu có bao giờ gặp phải chuyện như vậy, nhất thời quên phản kháng. Nếu như nói mới vừa rồi mấy tên sơn tặc kia vũ nhục nàng thì nàng đã không còn sức lực để phản kháng, thì giờ phút này nàng chính là không biết phải phản kháng như thế nào. Mới vừa rồi công tử tuần mỹ này đã cứu

nàng ra ra khỏi hang sói, trong lòng, nàng không hề muốn mang những lời nói từ ngữ không tốt kia lên trên người của hân. Có lẽ, khi hân bất ngờ xuất hiện thì lòng của nàng không hiểu sao lại tin nhiệm hân.

Không! Không thể, nàng thích Thái tử ca ca, nàng phải làm Thái tử phi, tương lai trở thành Hoàng hậu nương nương. Đột nhiên Tô Hinh Nhã hất tay của Vân Liên Nhục ra, hét lớn nói : “Bản Quận chúa là Thái tử phi tương lai, người dám bắt kính với ta như vậy, Thái tử ca ca sẽ không bỏ qua cho người.” Nàng muốn dùng cách kêu gào như vậy để đuổi ý tưởng không nên có trong lòng của mình đi.

Thái tử ca ca tuần mỹ vô song, thân phận tôn quý, người như vậy, mới là người mà nàng muốn.

Có khi, bị kịch bắt đầu từ không hiểu biết rồi tự cho là đúng. Ở trước mặt Vân Liên Nhục - Thái tử phi tương lai chính quy mà nói mình là Thái tử phi tương lai, Tô Hinh Nhã ngại mình sống quá thur thái rồi sao.

Vốn là, Vân Liên Nhục cứu nàng ta, đã là đại phát lòng từ bi, bây giờ, không phải có câu nói kêu là sống không bằng chết sao? Tô Hinh Nhã đã hoàn toàn đắc tội Vân Liên Nhục.

Khỏe miệng nhếch lên nụ cười tà mị, Vân Liên Nhục giả vờ không hiểu hỏi: “Bản công tử nghe nói, người Thái tử cười là đích nữ tiểu thư của Tướng phủ, hôn lễ là vào ngày mai, Quận chúa là Thái tử phi tương lai nào? Nếu ta nhớ không lầm, Phủ Thái tử lập tức sẽ có một vị Thái tử phi nương nương.”

Không ngoài dự đoán, trong nháy mắt biểu tình của Tô Hinh Nhã liền trở nên phong phú. Có ghen tỵ, không cam lòng, có ác độc..... Tóm lại, nhìn thấy như vậy trong lòng của Vân Liên Nhục vô cùng sáng khoái. Hừ, dám giành nam nhân với nàng, thì phải chuẩn bị tâm lý trước rồi hãy nói.

“Thái tử ca ca sẽ không cưới xấu nữ kia, tân nương của huynh ấy chỉ có thể là ta.” Tô Hinh Nhã không nắm chắc, tức giận nói.

“Đáng tiếc, ngày mai Thái tử ca ca của ngài sẽ thành thân, mà tân nương không phải là ngài. Hôm nay Bản công tử vẫn còn độc thân, chẳng lẽ, Nhã Quận chúa có sở thích làm thiếp cho người ta.” Vân Liên Nhục há miệng, không câu nào không độc. Thời đại này, thê tử là nhất, thiếp là thấp kém hèn mọn, lấy điều kiện của Tô Hinh Nhã, sao có thể chấp nhận làm thiếp cho người khác.

“Người câm miệng cho ta, im. . .” Miệng. Tô Hinh Nhã chưa kịp nói xong từ cuối cùn thì nàng ta bất ngờ ngã xuống đất bất tỉnh.

“Cát! Bản công tử còn chưa có chơi đủ đâu, nhìn thấy có người đến, ta tạm thời bỏ qua cho người, hi vọng người có thể tự hiểu. Nếu không, ta không ngại cuộc sống có thêm thứ để giải trí đâu.”

“Quận chúa. . . Quận chúa. . .”

“Đại nhân, nơi này có dấu vết.”

“Đi.” Sau khi Vân Liên Nhục rời đi, một đám quan binh tìm tới đây. Nhìn thấy Tô Hinh Nhã quần áo xốc xếch, hôn mê bất tỉnh, lập tức mang người đi trở về.

“Tìm được Quận chúa rồi, lập tức hồi kinh.” Cứ như vậy, Tô Hinh Nhã bị mang rời khỏi nơi máu tanh này.

Tô Hinh Nhã được cứu đi, Vân Liên Nhục lại ở trong lòng kêu rên, có ai cứu nàng với. Thủy Nguyệt Hoa này, vì sao võ công lại tốt như vậy, mấy lời mà mình đùa giỡn Tô Hinh Nhã, một chữ không thiếu, hân đều nghe được toàn bộ.

“Nguyệt, đi đường mệt mỏi, chúng ta nhanh một chút trở về bồi dưỡng tinh lực.” Vân Liên Nhục vươn tay ra đấm lưng, lúc này biểu hiện của nàng chính là vô cùng mệt mỏi.

“Mệt mỏi? Ta thấy không phải đâu, người nào đó không phải là anh hùng cứu mỹ nhân sao, hay là đùa giỡn với người khác là chuyện rất có tinh lực sao?” Thủy Nguyệt Hoa nghiêm mặt nói. Hân tức giận, vô cùng tức giận. Nhục Nhi đùa giỡn nữ nhân mà không đùa giỡn hân, tim của hân bị thương. Lúc này nếu như Vân Liên Nhục biết lý do vì sao Thủy Nguyệt Hoa tức giận như vậy, nàng sẽ không cần phải chân chó mà kiếm có thoát thân cho mình. Nhưng mà nếu như vẫn là nếu như, Vân Liên Nhục không có cách nào biết được lý do thực sự mà Thủy Nguyệt Hoa tức giận là gì, nàng nhất định cũng sẽ có một hồi bị kịch.

“Nguyệt, đây chẳng qua là diễn trò, Tô Hinh Nhã nhớ thương chàng, không cho nàng ta chút dạy dỗ, trong lòng ta khó chịu. Tất cả đều là tại chàng.” Nếu như không phải là người của nàng bị người khác nhớ thương, nàng sẽ không thoải mái sao? Nếu nàng thoải mái không khó chịu, dĩ nhiên là sẽ không cần phát tiết với nàng ta như vậy, tất nhiên cũng sẽ không có chuyện về sau.

“Nói như vậy, ngược lại ta phải nhận lỗi với nàng sao?” Thủy Nguyệt Hoa hỏi một cách cổ quái. Nữ nhân này, không phải là rất thông minh sao, làm sao lại không nghĩ tới mình cuối cùng là đang giận cái gì chứ. Nếu để cho Vân Liên Nhục biết suy nghĩ của Thủy Nguyệt Hoa, nhất định sẽ không khách khí cho hân một chữ bậy. Hừ, lão nương không phải là giun trong bụng của chàng, sao có thể đoán được mấy ý tưởng cong cong queo queo kia của chàng chứ. Hôn nữa, trước kia nàng chưa từng có có chạm vào cái vật gọi là tình yêu này, ở phương diện này vốn có chút chậm lụt.

“Nguyệt, có ít chuyện rất khó nói rõ ràng là ai đúng ai sai. Chuyện một óc như vậy, đừng suy nghĩ nữa.”

“Được, không nghĩ những thứ kia nữa. Chúng ta tới nói một chút về những thứ khác. Chẳng hạn, không có thê tử cũng không có thiếp thất, độc thân. Đây hình như là lỗi của ta, cho nên để cho Nhục Nhi không có ý thức được mình là thê tử của ta. Yên tâm, từ trước đến nay ta biết sai thì sẽ sửa sai, lần này, cũng không ngoại lệ.” Nói xong, lúc Vân Liên Nhục còn chưa phản ứng kịp rốt cuộc hân muốn nói gì thì Thủy Nguyệt Hoa hành động, vận tuyệt đỉnh kình công, đập lên ngọn cây đi về phía Kinh Thành.

“Tiểu Tam, người nói xem có phải rất nhanh chúng ta liền sẽ có Tiểu chủ tử đúng không?” Dạ Nhất đánh xe ngựa, lên tiếng hỏi Dạ Tam ngồi ở bên cạnh. Lúc nhìn chủ tử rời đi như vậy, phát sinh chút gì đó với chủ mẫu cũng là rất bình thường.

Dạ Tam vẫn như khuôn mặt giết giết, chủ tử và chủ mẫu, không phải là hấn có thể nghị luận, hai người kia, chỉ cần há miệng là có thể độc chết một nhóm người, hấn mới không cần đụng vào hòng súng đầu. Chỉ là, nếu như có Tiểu chủ tử, chủ tử sẽ không có nhiều thời gian trên chóc bọn họ như vậy. Tính toán thời gian, Tiểu chủ tử nhanh nhất cũng phải mất mười tháng nữa mới có thể ra đời, trong khoảng thời gian này, thật dài, hi vọng bọn họ còn có thể sống được đến lúc nhìn thấy Tiểu chủ tử.

“Thủy Nguyệt Hoa, chàng muốn làm gì?” Vân Liên Nhược nằm ở trong ngực hấn, hai tay nắm chắc y phục trước ngực của hấn.

“Đương nhiên là để cho nương tử nhớ kỹ, người đã không phải là người độc thân một thân một mình rồi.” Trong mắt của Thủy Nguyệt Hoa tràn đầy tình cảm.

Không đợi Vân Liên Nhược phản bác, Thủy Nguyệt Hoa đã mang theo nàng đi vào một tòa biệt viện.

Nhẹ nhàng đặt Vân Liên Nhược ở trên giường, Thủy Nguyệt Hoa hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người, tay không tự chủ được xoa xoa ngực mềm mại của nàng. Vân Liên Nhược chưa từng trải qua tình huống như vậy, không có mặt nạ da người che đậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ ửng. Hơi thở của Thủy Nguyệt Hoa càng ngày càng nóng, Vân Liên Nhược cũng cảm giác được bên trong thân thể giống như có một đoàn hỏa đang thiêu đốt. Chưa từng ăn thịt heo, cũng đã xem qua heo chạy rồi. Người này không phải nói muốn giữ lại cho đêm động phòng hoa chúc sao, bây giờ là tình huống thế nào?

“Nhược Nhi, nàng không chuyên tâm” Trong lúc này, nàng ấy còn có tâm tư thất thần, chẳng lẽ hấn không có sức quyến rũ như vậy sao. Thủy Nguyệt Hoa thất bại, vô cùng ủy khuất nhìn người ở bên dưới.

Ủy khuất? Chàng ủy khuất cộng lông ấy (*). Vân Liên Nhược không nhận được trọn mắt nhìn Thủy Nguyệt Hoa.

(*) Cộng lông: Là 1 câu chửi bậy.

Đều nói người tình trong mắt là Tây Thi, nhìn thấy Vân Liên Nhược xem thường mình như vậy, ở trong mắt của Thủy Nguyệt Hoa, lại vô cùng xinh đẹp, nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Nhược Nhi.” Thủy Nguyệt Hoa khẽ kêu một tiếng, tiếp tục hôn lên môi của nàng. Vân Liên Nhược nhẹ nhàng đáp lại. Không bao lâu, y phục của Vân Liên Nhược bị cởi ra, lộ ra da thịt trắng như ngọc.

“Chủ tử, Giang công tử đã trở lại, đang ở Phủ Thái tử chờ ngài.” Giọng của Long Ảnh không đúng lúc phát ra ở ngoài phòng.

“Cút!” Thủy Nguyệt Hoa rống giận. Bất luận kẻ nào bị quấy rầy vào lúc này, tâm tình cũng sẽ không tốt.

Long Ảnh ở ngoài cửa than thở cho chính mình, sao hấn lại xui xẻo như vậy. Nhưng Giang Thủy Hàn đã nói, nếu như chủ tử không lập tức trở về, hấn sẽ phá hủy những thứ đó. Hấn có thể tưởng tượng, nếu như bởi vì mình không có chuyển lời của Giang Thủy Hàn lại, khiến cho tên bị chèn ép kia (Giang Thủy Hàn ấy mọi người) làm ra hành động điên cuồng nào đó, sau này, hấn ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết.

“Chủ tử. . .” Long Ảnh vừa mới mở miệng, liền cảm giác được một mùi máu tươi. Thủy Nguyệt Hoa đây là thật sự tức giận.

“Chủ tử, Giang công tử nói, nếu như ngài không trở về Phủ Thái tử, hấn sẽ một cây đuốc đốt sạch những thứ kia.” Long Ảnh nói xong, lập tức chạy lấy người. Hấn mới vừa rời đi, chỗ lúc này mà hấn đứng liền bị hoàn toàn phá hủy.

Long Ảnh lau mồ hôi lạnh trên trán, thật may là hấn chạy nhanh.

Bên trong phòng, biểu tình của Vân Liên Nhược và Thủy Nguyệt Hoa có thể nói là hoàn toàn trái ngược nhau. Vân Liên Nhược cười, Thủy Nguyệt Hoa thì đen mặt.

“Nguyệt, chàng có chuyện thì đi trước đi! Vừa đúng lúc bản tiểu thư cũng muốn đi tìm Long Ngọc mỹ nhân nhà ta tự ôn chuyện.” Vân Liên Nhược không chờ Thủy Nguyệt Hoa có phản ứng, nhanh chóng rời đi. Mặc dù nàng không phải là loại nữ tử bảo thủ, nhưng mà tốt xấu gì bây giờ vẫn là giữa ban ngày, da mặt của nàng không có dày đến như vậy. Huống chi, giải được của Lê Hồng Nhan tìm được rồi, có một số việc, vẫn nên đợi thì tốt nhất.

Sau khi Vân Liên Nhược rời đi, mặt của Thủy Nguyệt Hoa còn thối hơn. Chờ hơi thở của mình hồi phục lại như cũ, lúc này mới rời khỏi biệt viện. Những tên không có mặt kia, hấn nhất định sẽ nhớ kỹ.

Ở Phủ Thái tử Giang Thủy Hàn đang uống rượu, cảm giác có một trận gió lạnh thổi qua. Trong lòng suy nghĩ, không phải là hấn đã đắc tội ai rồi chứ! Suy nghĩ lại một lúc lâu, gần đây hấn bận đến chân không chạm đất (White: Ý chỉ đi hoài), cũng khiến cho hấn lao lực, sẽ không có chuyện gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cưng Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Không muốn sống

“Ai đó?” Trong Thanh Liên các, Vũ Y đột nhiên từ nhuyển thấp ngồi dậy, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Là ta.” Vân Liên Nhượng đi vào, không chút suy nghĩ liền ôm lấy Vũ Y.” Vắt vả cho nguoi rồi, chút nữa ta mời nguoi ăn kẹo.”

“Tiểu thư, ngài còn là nhanh đôi về nữ trang, để cho ta được giải thoát nha, mấy ngày qua, thật không phải là cuộc sống của người mà.” Chia ra một tờ giấy trước mặt của Vân Liên Nhượng, mấy ngày nay, nàng sắp bị phiền chết rồi.

“Ha ha, ta mới rời khỏi có mấy ngày nha.”

“Tiểu thư, ngài cũng không suy nghĩ một chút đi, ngài của bây giờ còn có thể so sánh với ngài lúc trước sao. Mới nãy thôi, ta vừa mới đuổi đi một lời mời đó, sau đó, lại có thêm một tiểu thư tới tìm ngài nói chuyện, mấy ngày nay, tại ta muốn mọc rễ luôn rồi, không có thanh tịnh được chút nào. Còn phải những đồ cần dùng trong đại hôn nữa, phải nói là khiến người ta buồn bực nha.” Vũ Y oán trách.

Vân Liên Nhượng có chút xin lỗi sờ sờ chớp mũi, nói một chút thì những thứ kia vốn dĩ là mình phải đi nhìn, chỉ là, nàng có chuyện khác phải làm nha.

“Chờ đến khi nguoi thành thân thì ta hứa ta sẽ tự mình tổ chức cho nguoi.” Vân Liên Nhượng suy nghĩ một chút, nói.

“Coi như xong, hôm nay chỉ cần ngài nhanh một chút trở về vị trí cũ thì đã là an ủi lớn nhất đối với ta rồi.” Nói xong, Vũ Y đi vào sau tấm bình phong, thay y phục, quay lại trở về là chính mình.

Chỉ trong chốc lát, Vũ Y đã thay một bộ váy màu xanh lam, đi từ sau tấm bình phong ra ngoài. Dáng vẻ Vũ Y xinh đẹp, không kém gì Mai Lan Trúc Cúc. Cũng có thể nói, người đi theo bên cạnh Vân Liên Nhượng, đều là mỹ nhân.

Vân Liên Nhượng vĩnh viễn mặc bộ váy màu đỏ. Vũ Y không khỏi cảm khái, màu đỏ quả nhiên không phải là người nào cũng có thể mặc, mà còn mặc ra được phong vận như vậy nữa thì càng ít. Cho dù mình dịch dung thành dáng vẻ của tiểu thư, mặc một vài bộ màu đỏ, cũng đều cảm giác kém xa. Tự nhiên, tùy ý, tự do mà sống, những thứ này, là nàng vĩnh viễn cũng không bắt chước được.

“Còn chưa giải được độc Lệ Hồng Nhan mà đã quỵ rũ câu người như vậy rồi. Nếu như giải xong độc của Lệ Hồng Nhan, sợ là Thái tử điện hạ cũng phải mất hồn.” Vân Liên Nhượng là mỹ nhân trời sinh, chẳng qua là do độc Lệ Hồng Nhan kia che mất đi dung mạo khuynh thành kia mà thôi.

Lòng yêu cái đẹp thì ai cũng có, Vân Liên Nhượng cũng không ngoại lệ. Lấy ra đồ cần thiết để giải độc Lệ Hồng nhan, bắt đầu nghiên cứu chế thuốc giải. Giải độc Lệ Hồng Nhan, phân làm hai bước. Đầu tiên là phối thuốc giải rồi uống vào, sau mười hai canh giờ, thì thoa thuốc mỡ đặc chế lên trên vết bớt màu đỏ kia. Như thế tính ra, vừa vặn có thể khôi phục lại dáng vẻ sau 15 ngày.

Sau một lúc lâu, Vân Liên Nhượng phối tốt thuốc mỡ xong. Lúc này, Lý công công bên cạnh Hoàng Đế đi vào.

“Lão nô xin thỉnh an Liên Nhượng tiểu thư.”

Vân Liên Nhượng “Ừ” một tiếng, chờ câu sau của Lý công công.

“Hoàng thượng tuyên Liên Nhượng tiểu thư mau vào cung.” Trong giọng nói của Lý công công có chút gì đó khác với lúc trước.

“Công công có biết hoàng thượng tuyên ta vào cung là có chuyện gì hay không?” Vân Liên Nhượng hỏi, trực giác nói cho nàng biết, lúc này Hoàng đế tìm nàng, cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Cái này, lão nô không biết. Liên Nhượng tiểu thư vào cung thì sẽ biết thôi.” Hôm nay chuyện kia hẳn cũng không dám nói lung tung.

“Không biết sao? Nghĩ đến Hoàng thượng muốn gặp ta chắc cũng không có chuyện gì quan trọng đâu, mấy ngày nay Bản tiểu thư phải chuẩn bị cho ngày đại hôn, không tiện cung đâu.” Vân Liên Nhượng không thêm đề ý nói. Lý công công vừa nghe, trong lòng than khóc, sao Liên Nhượng tiểu thư lại khiến cho người khác đau đầu như vậy chứ.

“Liên Nhượng tiểu thư, đây là ý chỉ của Hoàng thượng, ngày hôm nay ngài nhất định phải vào cung một chuyến.” Lý công công lại nói.

“Ý chỉ? Chẳng lẽ mấy năm nay ở trong cung Công Công sống thật lười rồi à. Bản tiểu thư làm việc gì thì luôn luôn nhìn tâm tình, ở chỗ của ta, không có chuyện nhất định phải làm, chỉ có ta muốn hay không muốn mà thôi. Hiện tại ta không muốn vào cung, nguoi cứ như vậy mà trở về phục mệnh đi.” Mặt của Vân Liên Nhượng âm trầm, tức giận nói. Đối với vị Hoàng đế cao cao tại thượng kia, nàng không thể nào bày ra được sắc mặt tốt.

“Liên Nhượng tiểu thư à, tạp gia (White: Thường là cách xưng hô của công công đối với người ngoài) sợ ngài rồi.” Lý công công là một người thông minh, biết nếu hắn không nói chuyện kia ra, nàng nhất định sẽ không vào cung, lập tức rất thức thời nói hết những gì mình biết ra: “Nhã Quận chúa hồi kinh rồi đi đến Ngự Thư Phòng xin hoàng thượng tứ hôn cho nàng ấy. Liên Nhượng tiểu thư cũng biết, Nhã Quận chúa là hậu nhân duy nhất của Tô gia, Tô tướng quân cả đời vì nước, mất sớm. Hoàng thượng có một chút sủng ái đối với Nhã Quận chúa, hơn nữa, Nhã Quận chúa còn được Thái hậu yêu thích, đối với thỉnh cầu của Nhã Quận chúa, chỉ cần không quá phận, Hoàng thượng cũng sẽ đồng ý.”

Tô Hinh Nhã, nàng ta thật đúng là không biết tốt xấu mà, không có biện pháp mà, có người trời sinh ngứa da, muốn tìm đánh.

“Tứ hôn? Đây là chuyện tốt nha! Nhã Quận chúa coi trọng công tử nhà nào vậy, lúc nào thì thành thân, Bản tiểu thư sẽ chuẩn bị một phần đại lễ cho nàng ấy.”

Công tử nhà nào? Liên Nhượng tiểu thư, ngài xác định ngài không phải là đang giả ngu đó chứ. Người ở trong Kinh thành, ai mà không biết Nhã Quận chúa ái mộ Thái tử điện hạ, đã từng nói qua, không phải là Thái tử điện hạ thì sẽ không lấy phu quân. Lúc ấy bởi vì Nhã Quận chúa còn nhỏ, Hoàng thượng cũng không có vì vậy mà tứ hôn, chuyện này, năm đó rất chấn động đó.

“Liên Nhượng tiểu thư, đối tượng Nhã Quận chúa xin chỉ tứ hôn, chính là Thái tử điện hạ.” Lý công công cẩn thận nói xong. Tận mắt nhìn thấy cảnh ở chung của Thái tử điện hạ và Liên Nhượng, hẳn nhìn rõ hơn so với bất kỳ ai.

“Thì ra là nàng ta thích làm thiếp cho người ta à!” Vân Liên Nhượng giống như bưng bình đại ngộ. Dĩ nhiên đây là do nàng cố ý. Thái tử đã có chính phi, Tô Hinh Nhã lại xin chỉ tứ hôn, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm trắc phi của thái tử, nói cho cùng, vẫn là thiếp. Nếu như đúng là như vậy, tuyệt đối sẽ không cần thiết phải tuyên mình vào cung.

Trong lòng Lý công công nói, Liên Nhượng tiểu thư nói chuyện, thật có thể tức chết người mà. Làm sao Nhã Quận chúa có thể giả đi làm thiếp người ta chứ, nếu như thật sự là như vậy thì hôm nay Hoàng thượng cũng sẽ không đau đầu như vậy.

“Liên Nhượng tiểu thư, Nhã Quận chúa muốn vị trí Thái tử phi.” Đã nói nhiều như vậy rồi, nói thêm một chút nữa cũng không có gì đáng ngại, như vậy, còn có thể để Liên Nhượng tiểu thư có thời gian chuẩn bị tâm lý.

“Cái gì? Hoàng thượng đồng ý rồi à?” Trên mặt của Vân Liên Nhượng lộ ra vẻ giật mình, diễn y như thật.

“Hoàng thượng vẫn chưa có hạ chỉ, bây giờ đang chờ Liên Nhượng tiểu thư tiến cung.”

“Hoàng thượng nhất ngôn cửu đỉnh, thánh chỉ không thể tùy ý mà thay đổi được, cho nên, muốn bản tiểu thư vào cung, tự mình xin chỉ, không gả cho Thái tử sao? Hay là, nhường ra vị trí Thái tử phi, tự nguyện làm thiếp.” Vân Liên Nhượng hỏi.

“Việc này, lão nô thật sự không biết rồi.” Lý công công run rẩy, khí tức trên người của Liên Nhượng tiểu thư quá kinh khủng.

“Hừ! Bản tiểu thư tuyệt đối sẽ không tiến cung, nếu như Hoàng thượng quả thật tứ hôn cho Tô Hinh Nhã, Bản tiểu thư sẽ nhảy từ trên cửa thành xuống, để cho người trong thiên hạ nhìn một chút vị Hoàng đế anh minh thần võ của bọn họ khi để một nữ tử yếu đuối ra sao. Bản tiểu thư không muốn sống nữa!” Vân Liên Nhượng giả bộ khóc rồi đi, dáng vẻ rất là thương tâm. Lý công công sợ hãi, nếu như Liên Nhượng tiểu thư thật sự không muốn sống nữa, vậy hôm nay không thể thay đổi được rồi.

Không được, hẳn phải mau chóng hồi cung, nói cho Hoàng thượng biết. Liên Nhượng tiểu thư làm việc luôn luôn chỉ bằng tâm tình, nếu như nàng ta thật sự làm ra chuyện gì đó kinh thiên động địa thì hẳn có thể không cần nhìn thấy mặt trời ngày mai rồi.

Trong Ngự Thư Phòng, Lý công công truyền lại lời mà Vân Liên Nhượng lời nói. Thủy Nhai Thiên một chương vỗ lên trên bàn: “Nàng ta thật sự nói như vậy?”

Không chờ Lý công công trả lời, Vân Hải Phong đang đứng ở trong Ngự Thư Phòng đột nhiên quỳ xuống, khóc lóc kể lể nói: “Cự thần chỉ có một nữ nhi này thôi, nếu như nó có chuyện gì, Hoàng thượng là muốn mạng của cự thần nha!”

Vân Hải Phong vừa mở miệng, sắc mặt của mấy vị đại thần ở trong Ngự Thư Phòng đều thay đổi. Thủy Nhai Thiên cũng đen mặt, hai cha con bọn họ, vậy mà lại tới uy hiếp hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cung Chiều Thái Tử Phi Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.